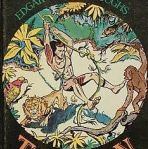

EDGAR RICE BURROUGHS

TARZAN

A MAJOMEMBER

Szkennelte, javította, tördelte: Dr. Kiss István; 2000.

1. A tengerreszállás

Ezt a történetet olyan valakitől hallottam, akinek nem volt felhatalmazása arra, hogy elmesélje. Alighanem a kiváló bor játszott közre abban, hogy egyáltalán belefogott. Aztán mára magam szkeptikus hitetlenkedése, amivel az elbeszélését fogadtam, készítette arra, hogy a következő napok során végigmesélje a különös históriát. Amikor már szinte mindent elmondott nekem, s én még mindig hajlamos voltam a kétkedésre, hiúsága vette át azt a szerepet, amelyet kezdésben az óbor töltött be. Egy máladozó kéziratot kotort elő s hozzá a Brit Gyarmatügyi Hivatal száraz, hivatalos jelentéseit, mint írásos bizonyítékokat, hogy a rendkívüli história legjellemzőbb fordulatait alátámassza.

Nem állítom, hogy a történet igaz, hiszen nem voltam tanúja a szóban forgó eseményeknek. de az a tény, hogy most, amikor az olvasó elé tárom, kitalált neveket adok a főszereplőknek, talán elég meggyőzően bizonyítja azon hitem őszinteségét, hogy akár igaz is lehet.

Ama bizonyos régen rég halott férfi naplójának megsárgult, penészes lapjai és a Gyarmatügyi Hivatal feljegyzései tökéletesen beleillenek poharazó kedvű vendéglátóm elbeszélésébe. Ezért én úgy tárom az olvasó elé a történetet, ahogyan a számtalan különböző forrásból aprólékosan összeszededgettem.

Ha az olvasó nem is ad hitelt a történetnek; azt bizonyára hozzám hasonlóan el fogja ismerni, hogy egyedülálló, rendkívüli és igen érdekes.

Az írásos dokumentumokból kitűnik, hogy egy bizonyos fiatal angol főnemes - akit a továbbiakban John Claytonnak, Greystoke lordjának fogunk nevezni - azt az igen kényes megbízatást kapta, hogy vizsgálja ki az Afrika nyugati partján levő brit gyarmatokon uralkodó állapotokat. Tudvalevő volt ugyanis, hogy annak afrikai lakói közül egy másik európai hatalom katonákat toboroz a maga bennszülött-hadseregébe. Ennek a hadseregnek pedig az volt a feladata, hogy a Kongó és az Aruwimi mentén lakó vad törzsektől erőszakkal begyűjtse a kaucsukot és az elefántcsontot.

A brit gyarmat bennszülöttei panaszkodtak; hogy kecségtető és hangzatos ígéretekkel sok fiatal férfit csaltak lépre. Közülük azonban legfeljebb néhányan tértek vissza családjukhoz. Az ott élő angolok elmondták, hogy ezek a szerencsétlen feketék valójában rabszolgasorban sínylődnek. Amikor lejár az a határidő, ameddig elszegődtek, fehér tisztjeik közlik velük, hogy sok évig kell még szolgálniuk.

A Gyarmatügyi Hivatal John Claytont új hivatali posztjának betöltésére rendelte ugyan Brit Nyugat-Afrikába, de a vele küldött bizalmas utasítások azt a feladatot tartalmazták, hogy alaposan vizsgálja ki a baráti európai hatalom tisztjeinek tisztességtelen eljárását a fekete bőrű brit alattvalókkal szemben. Mindazonáltal valódi küldetésének e történet szempontjából vajmi kevés a jelentősége, minthogy nem volt alkalma lefolytatni a vizsgálatot. Soha sem jutott el céljához!

Clayton erős, férfias egyéniség volt. Szellemileg, erkölcsileg, fizikailag egyaránt. Az a fajta angol férfi, akivel kapcsolatban az emberben győztes csaták, történelmi érdekem emléke idéződik fel. Magasabb volt az átlagnál. Szeme szürke, vonásai szabályosak és határozottak. Tartása tökéletes. A katonai kiképzés éveit során megedződött, kikezdhetetlen egészségről tanúskodott.

Politikai ambíciói miatt jött át a hadseregből a Gyarmatügyi Hivatalhoz. Még mindig fiatal ember, amikor kényes és fontos küldetéssel a tarsolyában feltűnik Történetünkben.

Amikor megkapta kinevezését, azt olybá vette, mint lelkiismeretes és intelligens szolgálata jól megérdemelt jutalmát és mint kiindulópontot jelentősebb és felelősségteljesebb pozíciók felé. Ugyanakkor alig három hónapja kelt egybe Alice Rutherford kisasszonnyal, s elborzadt arra a gondolatra, hogy ezt a törékeny fiatalasszonyt magával vigye a trópusi Afrika veszélyekkel teli világába.

Az ő kedvéért tehát vissza is utasította volna a kinevezést, de a fiatalasszony ezt nem akarta. Ragaszkodott ahhoz, hogy fogadja el, és őt is vigye magával! A különböző rokonok véleményéről a történetírás mély hallgatásba burkolózik. Csak annyit tudunk, hogy 1888 májusának egyik verőfényes reggelén John, Greystoke lordja és Lady Alice Doverből hajóval útnak indult Afrika felé.

Egy hónap múlva megérkeztek Freetownba, ahol kibéreltek egy Fuwalda nevű kis vitorlášajót. Ezzel kívántak eljutni végső céljukhoz. Ettől kezdve John és felesége, Lady Alice hollétéről senki sem szerzett többé tudomást. Végképp eltűntek a figyelő és aggódó szemek elöl.

Két hónappal azután, hogy Freetown kikötőjében felszedték a horgonyt, egy féltucat brit hadihajó fészülte át az Atlanti-óceán déli részét, hátha a nyomukra vagy a kis vitorláš nyomára bukkannak. Találtak is egy hajóroncsot Szent Ilona partjainál, ami meggyőzte a világot arról, hogy a Fuwalda a fedélzetén tartózkodókkal egyetemben elsüllyedt. A kutatást ezzel le is állították. Bár az aggódók szívében még hosszú évekig élt a remény!

A Fuwalda, ez a mintegy száztonnás, három árbocos vitorláš olyan hajó volt, amely mindennapos látványnak számít az Atlanti-óceán legdélibb részének part menti kereskedelmében. Legénységük a tengerészek sópredékéből, az alvilág rejtőzködni kívánó figuráiból, akasztófára való orgyilkosokból és hasfelmetszőkből verbuválódik.

A Fuwalda sem volt kivétel! Tisztjei sötét lelkű, garázda alakok voltak. Gyűlölték a legénységet, s azok is őket. A kapitány - bár hozzáértő tengerész volt - brutálisan bánt embereivel. A velük való érintkezés során mindössze két érvet ismert: egy kötélrögzítő vaspálcát és egy revolvert. Mellesleg nem is nagyon valószínű, hogy a gyülevész legénység bármi másból értett volna.

Így történt aztán, hogy útjuk második napjától John Clayton és fiatal felesége olyan jeleneteknek volt szemtanúja a Fuwalda fedélzetén, amelyekről soha nem hitték volna, hogy a tengeri történeteket elbeszélő könyvek lapjain kívül bárhol másutt is lejátszódhatnak.

A második nap reggelén két matróz sikálta éppen a Fuwalda fedélzetét. Az első tiszt volt szolgálatban. A kapitány pedig megállt John Clayton és Lady Alice mellett egy kis beszélgetésre. A tengerészek a kis társaságnak háttal fordulva végezték munkájukat. A beszélgetők eközben másfelé figyeltek, nem a két matrózra, akik mind közelebb és közelebb kerültek hozzájuk. Egyikük már közvetlenül a kapitány háta mögött dolgozott, s egy másodperc kellett volna még, hogy továbbhaladjon. Am a hajótsiszt épp ebben a pillanatban megfordult. Megbotlott a matrózban, és teljes hosszában elvágódott a fedélzetén. Felborította a vizesvödröt is, amelynek mocskos tartalma ruhájára ömlött.

A jelenet komikusnak tűnt, de csak egy pillanatra! A kapitány rettenetes szitkokat szórva, a dühtől és megaláztatástól bíborvörös arccal tápászkodott fel. Egy hatalmas ökölcsapással leütötte a fickót,

Burroughs, Edgar - Tarzan a majomember 01
aki menten a fedélzetre rogyott.

A tett brutalitását csak még jobban kiemelte, hogy a matróz kis termetű és elég idős ember volt. A másik matróz viszont nem volt sem öreg, sem kis növésű -inkább jól megtermett medvére emlékeztetett fenyegetően meredező fekete bajuszával, vaskos bikanyakával és hatalmas vállaival.

Amikor látta, hogy a társa elterül, megfeszült a teste, majd a kapitányra vetette magát, aki azonnal térdre rogyott.

A hajóstiszt arca bíborvörösből fehérre váltott. Ez lázadásnak számított, s neki brutalitásokkal teli pályafutása során volt már része korábban is lázadásban, s azok leverésében. Fel sem kelt a földről, hanem azonnal előrántotta revolverét, és egyből rálőtt az előtte tornyosuló izomkolosszusra. Bármilyen gyors is volt azonban, John Clayton megelőzte. Lord Greystoke a napfényben megcsillanó fegyver láttán azonnal rácsapott a kapitány karjára. Így aztán a matróz szívének szánt golyó csupán a lábát találta el.

Ezután szóváltás zajlott le Clayton és a kapitány között. Az előbbi nyíltan megmondta, mennyire felháborítja a legénységgel szemben tapasztalt brutalitás, s hogy az ilyesfajta bánásmódot nem is fogja a továbbiakban eltűrni mindaddig, amíg ő és Lady Greystoke a hajó utasa.

A kapitánynak a nyelve hegyén volt már a goromba válasz, de aztán jobb belátásra tért. Sarkon fordult, és sötét, mogorva képpel elcsörtetett a hajó tatja felé. Nem volt kedve szembeszállni egy hivatalos angol személlyel; mert tudta, hogy a királynő kezében olyan hatékony megtorló eszköz van - Anglia mindenható haditengerészete - amelyet méltányolnia s félnie kell.

A két matróz közben összeszedte magát. Az idősebb férfi segítette társának felkelni a földről. A tagbaszakadt fickó, akit cimborái Fekete Michael néven emlegettek, óvatosan próbálgatta a lábát, majd látva, hogy rá tud állni, Claytonhoz fordult, s köszönetképpen néhány szót dörögött felé.

A fickó hangja nyers volt ugyan, de egyértelműnek tűnt, hogy szavait jószándék vezérli. Amikor végére ért pár szavas mondandójának, megfordult, és sántikálva elindult a legénységi kabin felé. Nyilvánvalóan azzal a szándékkal; hogy elejét vegye minden további beszélgetésnek.

Ezután napokig nem látták, s a kapitány sem méltatta őket többre néhány kurtán odavetett szónál. Lord és Lady Greystoke az ő kabinjában étkezett ugyanúgy, mint a szerencsétlen incidenst megelőzően. Ám a kapitány gondosan ügyelt arra, hogy szolgálati kötelmei miatt soha ne legyen alkalma velük egyidőben enni.

Közönséges, faragatlan fickó volt a többi hajóstiszt is. Csak alig valamivel jobbak a legénységnél. Mindegyikük boldog volt, ha elkerülhette a társadalmi érintkezést a választékos modorú angol főnemessel és hitvesével. Így aztán a Clayton-házaspár nagyon is magára maradt.

Ez megfelelt ugyan leghőbb óhajuknak, de egyben eléggé el is szigetelte őket a kis hajó életétől. Így nem volt módjuk nyomon követni a mindennapok eseményeit, amelyek hamarosan véres tragédiába torkolltak.

Az egész hajón a levegőben érződött az a meghatározhatatlan valami, ami mindig katasztrófák előhírnöke. Kifelé, Claytonék számára úgy tűnhetett, hogy a kis vitorlás minden ugyanúgy zajlik, mint azelőtt; de hogy egy felszín alatti áramlás valami ismeretlen veszély felé sodorja őket, azt mindketten érezték, még ha nem beszéltek is róla egymás között.

Burroughs, Edgar - Tarzan a majomember 01

A Fekete Michael megsebesülését követő második napon Clayton pont jókor ért fel a fedélzetre, hogy lássa: a legénység egyik magatehetetlen tagját négy társa viszi éppen lefelé, miközben az első tiszt egy súlyos kötélrögzítő vaspálcával a kezében fenyegetően méregeti a mogorva matrózok kis csoportját.

Clayton nem kérdezett semmit - minden világos volt a számára - és a rákövetkező napon, amikor egy brit hadihajó félelmetes körvonalai kezdtek kirajzolódni a távoli horizonton, félig-meddig eldöntötte magában: követelni fogja, hogy őt és Lady Alice-t tegyék át a másik hajó fedélzetére. Egyre határozottabban érezte, hogy csak baj lehet abból, ha továbbra is a baljós csillagzatú Fuwaldán maradnak.

Dél felé hallótávolságon belülre kerültek a brit hajótól. Clayton már-már elhatározta, hogy megmondja a kapitánynak: át akar szállni a hadihajó fedélzetére. Ekkor azonban világossá vált, hogy mennyire nevetséges lenne egy ilyesfajta kéréssel előhozakodnia! Miféle indokot adhatna elő az őfelsége hajóját vezénylő tisztnek? Hogy magyarázná meg: vissza kíván fordulni ugyanoda, ahonnan épp csak elindult? Mondja azt nekik, hogy két fegyelemsértő matrózt a tisztek durván bántalmaztak? A szemébe nevetnének! Azt az óhaját pedig, hogy el akarja hagyni a hajót, csak egy valaminek tulajdonítanák: gyávaságnak.

John Clayton, Greystoke lordja nem kérte, hogy szállítsák át a brit hadihajóra. Késő délután még látta, amint a tengerből kiemelkedő sötét tömeg végleg eltűnik a láthatáron. Akkor már hiába tudta azt, ami legrosszabb félelmeit igazolta. Hiábaátkozta magát, hogy ostoba büszkeségére hallgatva nem helyezte biztonságba fiatal feleségét röpké néhány órával korábban. Ez a lehetőség immár mindörökre semmivé foszlott!

Kora délután történt, hogy az idősebb, alacsony tengerész, akit a kapitány néhány nappal korábban letaglózott, Clayton és felesége közelébe merészkedett. A hajó oldalánál álltak, és a hatalmas hadihajó mind parányibbá váló körvonalaikat figyelték. Az öreg a rézszerelvényeket fényesítette, és addig-addig oldalazgatott, amíg egyszer csak egészen közel jutott a Clayton-házaspárhoz. Akkor fojtott hangon megszólalt:

- Poklok pokla lesz, uram, ezen a hajón, itten, jegyezze meg. azért, amit mondok, uram! Poklok pokla!

- Hogy érti ezt, jóember? - kérdezte Clayton.

- Hát nem lássa, mi megyen itten? Nem hallotta, hogy ez az ördög fattya kapitány meg a cimborái kiverik még azt a rohadt lelket is a fele legénységből? Tennap kettőnek verték be a fejét, máma háromnak. Fekete Michaelnek is, meg újaknak is, és ő nem olyan gyerek, aki lenyeli, nem ám: és jegyezze meg azért, amit mondok uram.

- Úgy érti, jóember, hogy a legénység lázadásra készül? - kérdezte Clayton.

- Lázadásra) - kiáltott fel az öreg. - Lázadásra! Gyilkolást akarnak, uram, és jegyezze meg azért, amit mondok, uram.

- Mikor?

- Meglesz a leszámolás, uram: meglesz a leszámolás, de nem mondom meg, mikor, és már így is sokat jártattam a szám most, de maga olyan jóféle vót a minap, aztán gondótam, nem lesz jó, mert csak figyelmeztetem rá. De néma legyen a nyelve a szájába, és ha lődözést hall, menjen le és maradjon ott. Szóval így vagyunk; csak néma legyen a nyelve a szájába, mert, másképp golyót kaphat az ódalába, és jegyezze meg azért, amit mondok, uram - azzal az öreg folytatta a munkáját, s közben mind távolabb került attól a helytől, ahol a Clayton-házaspár álldogált.

- Pokoli jók a kilátásaink, Alice - mondta Clayton.

- Azonnal figyelmeztetned kell a kapitányt, John. Ezzel talán még elháríthatjuk a bajt - felelte az asszony.

- Mi tagadás, valóban azt kellene tennem, de bizonyos önző érdekek miatt afelé hajlok, hogy "legyen néma a nyelvem a szájamba". Akármire készülnek is, Alice, minket meg fognak kímélni elismerésük jeléül. Hiszen kiálltam emellett a Fekete Michael nevű fickó mellett. Ha viszont rájönnek, hogy elárultam őket, nem lesznek könyörületsek irántunk.

- Neked egy kötelességed van, John, az, hogy a jog szerinti hatalom érdekeit képviseld. Ha nem figyelmezteted a kapitányt, ugyanolyan bűnrészes vagy abban, ami következik, mintha segédkezet nyújtanal az összeesküvéshez; sőt, mintha a végrehajtásában is tevékenyen részt vennél.

- Te ezt nem érted, drágám - felelte Clayton. - Nekem rád kell gondolnom! Miért kellene hát nekem azt kockáztatnom, hogy elképzelhetetlen rémtetteknek tegyem ki a feleségemet azáltal, hogy valószínűleg hasztalan próbálom megmenteni a kapitányt elvakult brutalitásának következményeitől? Fogalmad sincs, drágám; mi következik itt, ha ez a gyilkos banda kezébe kaparintja az uralmat a Fuwaldán.

- A kötelesség kötelesség, John, akárhogy csúrnjuk-csavarjuk is a szót. Nem volnék méltó arra, hogy egy angol lord felesége legyek, ha magamra vállalnám annak ódiáját, hogy a férjem kivonja magát egyértelmű kötelessége alól. Tisztában vagyok a veszéllyel, amely előállhat, de ha melletted vagyok, kész vagyok szembenézni vele!

- Legyen hát, ahogy akarod - felelte a férfi mosolyogva. - Lehet, hogy feleslegesen aggódunk. Nem tetszik ugyan nekem, ahogyan a dolgok mennek ezen a hajón, de végtére hátha nem is olyan nagy a baj. Hiszen az is lehet, hogy az "öreg tengerész" csak szíve vágyainak adott hangot, és nem valóságos tényekről beszélt. Száz évvel ezelőtt a lázadás, kinn a nyílt tengeren, mindennapos dolognak számított, de hát ebben a mostani, 1888-as esztendőben a legkevésbé sem valószínű, hogy bekövetkezhet. No, éppen ott megy a kapitány a kabinja felé. Na most megyek és figyelmeztetem, hamar túlesek ezen a keserves dolgon. Máskülönbem nem nagyon akarózik szóba állni ezzel a vadállattal.

Azzal hanyag léptekkel elsétált a kajütlépcső irányába, amelyen a kapitány az imént ment le. Egy pillanattal később bekopogott az ajtón.

- Bújj be - hallatszott a hajóstiszt mély dörmögése.

Amikor Clayton belépett a kabinba, és becsukta maga mögött az ajtót, csak ennyit vetett oda:

- Na!

- Azért jöttem, hogy elmondjam egy beszélgetés lényegét, amelynek fültanúja voltam. Úgy érzem, hogy - bár esetleg nem jelent semmit, de az is lehet - fel kell készülnie rá. Röviden: az emberek lázadásra és gyilkosságra készülnek!

- Hazudik! - bödült el a kapitány. - És figyelmeztetem, ha ismét beleavatkozik a fegyelmezés dolgába, vagy olyasmibe ártja magát, ami nem magára tartozik, akkor vállalnia kell a következményeket! Én füttyülök arra, hogy maga angol lord-e vagy sem. Ezen a hajón én vagyok a kapitány, maga pedig ezentúl ne üsse bele az orrát a dolgaimba.

A kapitány annyira felhergelte magát, hogy szabályos dührohamot kapott. Teljesen bíborszínűre vált az arca, és az utolsó szavak alatt már úgy üvöltött, ahogy a torkán kifért. Közben - mintegy nyomatékként - egyik hatalmas öklével hangosan csapkodta az asztalt, a másikkal

Burroughs, Edgar - Tarzan a majomember 01
pedig Clayton orra előtt hadonászott.

Claytonnak a szeme sem rebbent. Csak állt a helyén, és egykedvű tekintettel bámulta a magából kikelt férfit.

- Billings kapitány - mondta végül kimérten - már megbocsásson az egyenes szóért, de nem mondhatok mást, mint hogy maga egy tökfilkó! - Azután megfordult, és hanyag nemtörődomséggel magára hagyta a dühöngő kapitányt. Ez sokkal jobban felbosszantotta Billings kapitányt, mint az esetleges szitkok özöne.

A kapitány - minden bizonnyal - könnyűszerrel rávehető lett volna, hogy megbánja elhamarkodott szavait, ha Clayton megpróbálja megbékíteni. Így viszont megrekedt annál a lelkiállapotnál, amelyben Clayton magára hagyta. Ezzel szertefoszlott a mindkettőjük közös javára való együttműködés utolsó lehetősége is.

- Nos hát, Alice - mondta Clayton, amikor visszatért feleségéhez - úgy látszik, tartoztam az ördögnek egy úttal. A fickó igen háládatlannaak mutatkozott. Úgy nekem ugrott, mint egy veszett kutya. Vigye el őt az ördög az ócska hajójával együtt. Törődöm is én vele? Addig pedig, míg ép bőrrel ki nem kerülünk a bajból, minden erőmmel a magunk biztonságára fogok ügyelni. És azt hiszem, hogy ennek érdekében első lépésként legjobb, ha átvizsgálom a revolvereimet. Már bánom, hogy a puskákat és a lőszert leraktuk a többi holmi közé a hajófenékbe.

Szálláshelyüket fenekestől felforgatva találták. A felnyitott ládáikból és zsákjaikból kihajigált ruhák szanaszét heverték a kis lakosztályban. Még az ágyukat is darabokra szedte szét a hívatlan látogató.

- Szemmel látható, hogy valaki nagyobb figyelmet szentelt a holminknak, mint mi - mondta Clayton. - Nézzünk körül, Alice, lássuk, mi tűnt el.

Az alapos kutatás eredményeként azt a tényt sikerült megállapítaniuk, hogy semmi mást nem vittek el, csak Clayton két revolverét és az ezekhez félretett kis mennyiségű lőszert.

- Pont ezek azok a dolgok, amelyeknek a leginkább örültem volna, ha megmaradnak - mondta Clayton. - Az a tény, hogy ezekre fáj a foguk, és csakis ezekre, nem sok jóval biztat!

- Mit csináljunk, John - kérdezte a felesége. - Talán igazad volt abban, hogy legjobban tesszük, ha semleges álláspontot foglalunk el. Ha a tisztek képesek lesznek megakadályozni a lázadást, nincs mitől félnünk. Ha a lázadók győzedelmeskednek, egyetlen halvány reménységünk az lehet, hogy nem próbáltunk meg az útjukba állni!

- Igazad van, Alice. Legjobb, ha az arany középutat választjuk.

Éppen nekiláttak kabinjuk rendberakásának, amikor szinte egyszerre figyeltek fel arra a papírdarabkára, amelynek sarka az ajtó és a küszöb között kandikált be. Amikor Clayton lehajolt érte, meghökkenve látta, hogy a papíros tovább mozog a szoba belsejébe. Végre rájött: valaki odakintről tolja befelé!

Gyorsan és nesztelenül a gömbfogantyú után nyúlt, hogy felrántsa az ajtót. Egyszer csak felesége keze érintette meg a csuklóját.

- Ne, John - suttogta az asszony. - Láthatatlanok akarnak maradni! Fogadjuk ezt el! Ne feledd, mit mondtál az arany középutról.

Clayton elmosolyodott, és leengedte a karját. Így aztán csak álltak ott, és figyelték a kis fehér papírdarabot, míg csak teljesen be nem csúszott az ajtó alatt a padlóra.

Burroughs, Edgar - Tarzan a majomember 01

Clayton lehajolt, és felvette. Koszos fehér papírdarab volt. Ügyetlen kézzel hajtogatták nagyjából négyzet alakúra. Szétnyitva egy kezdetlegesen megfogalmazott üzenetet találtak rajta, szinte olvashatatlan írással és sok egyéb bizonyítékkal arra nézve, hogy írójának nem igen kenyere a betűvetés. Azt silabizálták ki belőle, hogy figyelmeztetik a Clayton-házaspárt, tartózkodják a revolver eltűnésének bejelentésétől, vagy annak továbbadásától, amit az öreg matróz mondott nekik - másképp halál fiaik.

- Na, úgy látom, szépen vagyunk - mondta Clayton gyászos mosollyal az arcán. - Nemigen tehetünk mást, mint hogy leülünk a fenekünkre, és bevárjuk, bármi történik is.

2. Hajlék a vadonban

Nem is kellett sokáig várniuk. Másnap reggel Clayton szokásos, reggeli előtti sétáját végezte a fedélzeten, amikor hirtelen lövés dörrent. Majd még egy és még egy következett. A látvány, amely a szeme elé tárult, legrosszabb félelmeit igazolta. A tisztek kis csapatával szemben felsorakozott a Fuwalda egész szedett-vedett legénysége, élükön Fekete Michaellel.

A tisztek első sortüzére az emberek rohanva vonultak fedezékbe, és biztos helyről, az árbocok, a kormányosfülke és a kabin mögül viszonozták a tüzet azokra, akik a gyűlölt fensőbbiséget képviselték a hajón.

Két lázadóval a kapitány revolvere végzett. Ott heverték, ahol a lövéstől elterültek. Amikor az első tiszt hirtelen arcra bukott, Fekete Michael hangos vezényszavára a lázadók rárohantak a maradék négy tisztre. A legénység a mindössze hat lőfegyver mellett csákyákkal, baltákkal, szekercékkel és vasrudakkal fegyverkezett fel.

A kapitány éppen újratöltötte revolverét, amikor a roham megindult, és a másodtiszt puskája is csütörtököt mondott. Már csak két fegyver állt szemben a lázadókkal. Így a tisztek hátrálni kezdtek emberek bősziált rohama előtt. A mindkét oldalról hallatszódó dühödtt káromkodástól és szitkozódástól, a lőfegyverek fel-felcsapó dörrenésétől, a sebesültek ordításától és hörgésétől a Fuwalda fedélzete mindinkább tébolydához vált hasonlatossá!

A tisztek tíz lépésnyit sem hátráltak, amikor az emberek máris a nyakukon voltak. Egy tagbaszakadt néger a homlokától az álláig hasította ketté a kapitány fejét baltájával. A következő pillanatban a többiek is a földre rogytak: holtan vagy tucatnyi ütéstől, golyó ütötte sebekből vérezve.

Gyors és rettenetes munkát végeztek a Fuwalda zendülői. John Clayton pedig mindvégig ott állt a kajütlejárónál, hanyagul nekítámaszkodott a korlátoknak, és pipájával a kezében olyan elmerülten pöfékelt, mintha csak egy érdektelen krikettmérkőzést nézett volna végig.

Amikor az utolsó tiszt is földre rogyott, úgy gondolta, ideje lesz visszatérnie feleségéhez, nehogy a legénység arra kóborló tagjai egyedül találják odalenn. Kifelé higgadtan és közönyösnek látszott, de belül nagyon is aggódott, hogy a feleségének valami bántódása eshet a lázadók részéről, akiknek a sors könyörtelen szeszélye folytán a kezükbe kerültek.

Amikor megfordult, meglepve látta, hogy felesége ott áll a lépcsőn, szinte karnyújtásnyira tőle:

- Mióta vagy itt, Alice?

- Kezdetből fogva - felelte az asszony. - Jaj John. Ez

Burroughs, Edgar - Tarzan a majomember 01
rettenetes! Mit remélhetünk ezektől az alakoktól ?

- Remélem, reggelit - felelte a férfi bátran, mosolyogva, hogy valamennyire eloszlassa felesége félelmeit. - Legalábbis - tette hozzá - megyek és megkérem őket. Gyere velem, Alice. Úgy kell fellépnünk, hogy eszükbe se juthasson másként, mint udvariasan viselkedni velünk szemben.

Az emberek addigra már a halott és sebesült tiszték köré gyűltek. A részvét vagy együttérzés legcsekélyebb jele nélkül kezdték őket lehajigálni a hajóról a vízbe. Ugyanilyen szívtelenül bántak el halott vagy haldokló társaikkal is.

A legénység egyik tagja kisvártatva észrevette a közeledő Clayton-házaspárt.

- Itt van még két haleledelnek való - kiáltotta, s magasra emelt baltával rohant feléjük.

De Fekete Michael gyorsabb volt nála! A fickó pár lépés után golyóval a hátában terült el a fedélzeten. Ezután Fekete Michael hangos ordítással intette csendre a többieket, és Lord és Lady Greystoke-re mutatva azt kiáltotta:

- Ezek itt az én barátaim, és hagyjátok őket békén. Meg vagyok értve? - Mostantól én vagyok a kapitány ezen a hajón, és az lesz, amit mondok - tette hozzá Claytonhoz fordulva. - Maradjanak a kabinjukban és akkor senki sem fogja bántani magukat - azzal fenyegetően nézett végig társaín.

A Clayton-házaspár olyannyira tartotta magát Fekete Michael utasításához, hogy alig-alig találkozott a legénység tagjaival, és mit sem tudott arról, hogy az emberek miféle terveket forgatnak a fejükben.

Egyszer-egyszer veszekedés és civakodás távoli zaja hallatszott el hozzájuk a lázadóktól, két alkalommal pedig löfegyverek ijesztő dörrenése hasított bele a csöndbe. De Fekete Michael méltó vezére volt a bandának, és ráadásul tudta a módját annak, hogyan tartsa őket kordában.

A hajó tisztjeinek legyilkolását követő ötödik napon a figyelő szárazföld feltűnését jelentette. Hogy szigetről vagy a kontinens partjáról van-e szó, azt Fekete Michael nem tudta. Közölte viszont Claytonnal: amennyiben a hely közelebről megvizsgálva lakhatónak bizonyul, őt és a Ladyt poggyászukkal együtt partra teszik.

- Jól ellesznek maguk ott egy pár hónapig - magyarázta - és addigra mi is szerét ejtjük annak, hogy kikössünk valami lakott helyen, és kissé szétszóródjunk. Aztán maj gondom lesz rá, hogy a maga kormánya megtudja, hun vannak, és majd hamarost magukért küldenek egy hadihajót. Nehéz úgy vána civilizált helyen úgy partra szállítani magukat, hogy ne kezdjenek el mindenfélét kérdezgetni tőlünk. Aztán tudja, meggyőző válaszok dögába, egyikünk sem áll itten valami jól!

Clayton felháborodottan tette szóvá, hogy micsoda antihumánus eljárás ismeretlen helyen partra tenni őket. Olyan helyen, ahol teljesen kí vannak szolgáltatva a vadállatok és a vademberek kénye-kedvének. De tiltakozásának nem volt semmi foganatja. Csupán azt érte el, hogy kis híján magára haragította Fekete Michaelt! Kénytelen volt tehát visszakozni, és amennyire tőle telt, jó képet vágni a keserves helyzethez.

Délután három óra tájt egy gyönyörű, erdős partszakasznál, egy szárazföldbe benyúló, természetes kikötőnek látszó öböl torkolatával szemben megálltak. Fekete Michael az egyik kis csónakban embereket küldött előre, hogy mérjék meg a vízmélységet a bejáratnál. Azt akarta megtudni, hogy a Fuwalda biztonságosan benavigálható-e a keskeny

szoroson.

Körülbelül egy óra múlva visszatértek, és azt jelentették, hogy a víz a szorosban és jó darabig a kis öbölben is elég mély. A háromárbcos tehát még sötétedés előtt horgonyt vetett. Békésen ringatózott a kikötő csendes, tükörsima vizének felszínén. Körös-körül a parton gyönyörű, buja növényzet zöldellt. Az óceánból távolabb kiemelkedő hegyeket és fennsíkokat szinte összefüggő őserdő borította.

Nyoma nem látszott annak, hogy a hely lakott lett volna. De hogy a vidék nagyon is képes emberi lények megélhetését biztosítani, azt egyértelművé tette a szemük előtt fel-feltűnő rengeteg madár és állat, valamint a csillogó tükrű kis folyócska, amely az öbölbe ömlött. és bőségesen szolgált friss ivóvízzel.

Lassanként sötétség szállt a tájra, de Clayton és Lady Alice még sokáig ott állt a hajó korlátjánál. Csöndesen szemlélték jövőző lakóhelyüket. A roppant erdőség sötét mélyéről veszedelmes ragadozók vad ordítása hallatszott. Az oroszlan mély bömbölését egyszer-egyszer a párdúc átható üvöltése fűszerezte. Az asszony ijedten húzódott közelebb férjéhez, Mintha megérezte volna, micsoda borzalmak várnak rájuk az elkövetkezendő sötét, rémségekkel teli éjszakák során, amelyeket el kell majd tölteniük a vad és elhagyatott parton.

Valamivel később csatlakozott hozzájuk Fekete Michael. Épp csak annyi időre, hogy utasítsa őket: tegyék meg az előkészületeket a másnapi partraszálláshoz. Megpróbálták rávenni, hogy vigye el őket egy kevésbé elhagyatott helyre, amely közelebb esik a civilizált világhoz, s így talán barátságos fogadtatásra találnak. De sem a szép szó, sem a fenyegetés, sem pedig a kilátásba helyezett jutalom nem hatott rá.

- Én vagyok az egyetlen ezen a hajón, aki nem akarja magukat hóttan látni, pedig tudom, hogy ez vána a legbiztosabb módja annak, hogy ne hozhassanak bajt a nyakunkra, de Fekete Michael nem az az ember, aki elfelejti, ha vele jót tettek. Maga megmentette az életemet, cserébe én is megkímélem a magukét, de ennél többet nem tehetek. Már nagyon a bögyébe vannak az embereimnek, és ha igen hamarost nem tesszük magukat partra, még meg is gondolhatják magukat, hogy minek ez a nagy céció. Ki fogom rakatni maguknak az összes holmijukat, meg főzőedényeket, meg egy pár sábornak való öreg vitorlát, meg elég kaját, hogy kitartson, míg gyümölcsöt, vadhúst szereznek. Van puskájuk, avval megvédhetik magukat, így majd csak elboldogulnak, míg segítség negjön. Ha majd sikerül biztos helyen meghúznom magam, gondom lesz rá, hogy a brit kormány megtudja, merrefelé vannak; mert, ha agyonütnek, se mondhatom meg, pontosan hol, mert, hogy én magam se tudom. De majd biztos megfogják találni magukat.

Miután eltávozott, a házaspár gyászos balsejtelmeiktől gyötörve némán lement a fedélzetbe. Clayton egy percre sem hitte, hogy Fekete Michaelnek valóban szándékában áll tudatni a brit kormánnyal hollétüket. Abban sem volt egészen biztos, hogy nem forgatnak-e valami gázságot a fejükben, amikor majd a poggyászuakat szállító matrózokkal együtt kimennek a partra. Ha egyszer eltűnnek Fekete Michael szeme elől, bárki végezhet velük, Fekete Michael lelkiismerete pedig továbbra is tiszta marad.

De ha ilyen módon nem is éri utol őket a végzet, nem azt jelenti-e ez, hogy csak még nagyobb veszedelemnek néznek elébe? Ha egyedül volna, megvolna a reménye, hogy erős, kisportolt férfi lévén akár évekig életben maradhat. De mi lesz Alice-szal és azzal a kis teremtéssel, aki e kemény megpróbáltatásokat és súlyos veszedelmet ígérő barbár vidéken jön hamarosan a világra?

A férfi beleborzongott a gondolatba, hogy milyen iszonyúan súlyos, rettenetesen kilátástalan helyzetbe kerültek. Ám - úgy látszik - a gondviselés megóvta őt attól, hogy a teljes valóságában előre lássa a borzalmas és kegyetlen jövőt, amely a kísérteties őserdő

mélyén rájuk várt.

Másnap, kora reggel ládáikat és dobozaikat kiemelték a hajófenékből és a partra szállításhoz vízre bocsátott, készenlétben várakozó csónakokba engedték le. Tetemes mennyiségű, különféle fajta poggyászuk volt. Claytonék elinduláskor úgy számoltak, hogy esetleg öt-tíz évet is eltöltenek majd új otthonukban. Így aztán a sok-sok szükséges holmi mellett jónéhány luxustárgyat is magukkal hoztak.

Fekete Michael ragaszkodott ahhoz, hogy semmi se maradjon a hajón abból, ami a Clayton-házaspáré. Hogy az irántuk való könyörület vezette-e vagy saját jól felfogott érdekében cselekedett így, nehéz lenne megmondani. Aligha volt kétséges, hogy a világ bármely civilizált kikötőjében igen nehéz lett volna megmagyarázni, mit keres ezen a gyanús hajón az eltűnt hivatalos brit személy néhány holmija. Szándékának buzgó véghezvitelében még ahhoz is ragaszkodott, hogy Clayton visszakapja revolvereit.

Szózott húst és kétszersültet, kisebb tétel burgonyát és babot is rakodtak a kis csónakba. Úgyszintén gyufát, főzőfelszerelést, egy szerszámosládát meg az ígért öreg vitorlákat.

Mintha maga is attól tartott volna, hogy Clayton gyanúja beigazolódik, Fekete Michael velük ment a partra. Utolsóként hagyta őket magukra, amikor a házaspárt partra szállító kis csónakokat - a bennük lévő hordókat teletöltötték friss vízzel - újra vízre tolták.

Clayton és felesége némán állt a parton, és az öböl sima vizén lassan távolodó csónakokat figyelte. Mindkettőjük szívét a közelgő katasztrófa előérzete és a végső csüggedés töltötte el. Mintha érezték volna, hogy mögöttük egy alacsony dombvonulat gerince mögül valaki éppen őket figyeli. Egymáshoz közel ülő szemei gonoszul villogtak bozontos szemöldöke alatt.

Amikor a Fuwalda végighaladt a kikötőhöz vezető szűk bejárón és egy kiugró fok mögött eltűnt a szemük előtt, Lady Alice átfogta karjával Clayton nyakát, és görcsös zokogásban tört ki. Bátran viselte a zendülés veszedelmeit! Óriási lelkierejével nézett szembe a rettenetes jövővel! De most, hogy a maga teljes rettenetével szakadt rájuk a magány, idegei felmondták a szolgálatot.

Clayton nem próbálta meg vigasztalgatni. Jobbnak látta, ha nem avatkozik be a természet rendjébe. Hagyta, hogy felesége szabad folyást engedjen régóta visszafojtott érzelmeinek. Jónéhány percbe telt, mire az asszonyka újra uralkodni tudott magán.

- Jaj, John - kiáltott fel végül. - De rettenetes! Mihez kezdünk most? Mihez kezdünk?

- Egy valamit tehetünk csak, Alice - mondta a férje nyugodt hangon. - Azt, hogy dolgozunk. Csakis a munka lehet számunkra a megváltó. Nem szabad hagynunk, hogy túl sok időnk legyen töprengeni. mert az előbb-utóbb az örületbe kergetne minket. Dolgoznunk és várnunk kell. Biztos vagyok benne, hogy a segítségünkre fognak sietni. Nem is kell sokat várni! Mihelyt kitudódik, hogy a Fuwalda eltűnt, keresni fognak bennünket. Még akkor is, ha Fekete Michael nem tartja be adott szavát.

- Jaj, John! Hiszen ha csak rólad és rólam van szó - zokogta az asszony - mi kibírnánk tudom, de . . .

- Igen drágám -felelte a férj. - Ezen már én is gondolkodtam! De szembe kell néznünk ezzel is, mint ahogyan szembe kell néznünk mindennel, ami ránk vár. Bátran és rendületlenül bízunk kell abban, hogy képesek leszünk helytálni minden körülmények között. Bármilyenek is legyenek ezek a körülmények! Több százezer évvel ezelőtt, a ködbe vesző, távoli múltbeli ősainknek ugyanilyen problémákkal kellett szembenézniük, mint most nekünk. Talán éppen ugyanezekben az

őserdőkben! S hogy mi most itt vagyunk, az az ő diadaluk ékes bizonyítéka. Mi ne tudnánk azt, amire ők képesek voltak? Még jobban is. hiszen rendelkezünk a sok-sok generáció alatt felhalmozott magasrendű ismeretekkel. A tudomány jóvoltából rendelkezünk olyan védekező, oltalmazó és létfenntartási eszközökkel, amelyek számukra tökéletesen ismeretlenek voltak. Amit ők véghezvittek, Alice, a maguk kőből és csontból készült eszközeivel, azt biztos, hogy mi is képesek leszünk véghezvinni.

- Jaj, John; bárcsak férfi volnék; és férfi módra tudnék gondolkodni! De hát én asszony vagyok, aki a szívére hallgat. Amit a szívem súg, az pedig olyan képtelen, olyan rettenetes, hogy ki sem tudom mondani! Csak remélni tudom, hogy igazad lesz, John. Minden erőmmel azon leszek, hogy bátor "barbár" asszony váljék belőlem. Méltó párja az őseimnek!

Clayton első gondolata az volt, hogy éjszakára valamiféle hajlékot eszközöljenek össze. Olyasmit ami alkalmas arra, hogy megvédje őket a Portyázó ragadozóktól.

Felnyitotta a lőszert tartalmazó ládát és megtöltötte a puskáit, hogy mindkettőjükénél legyen fegyver munka közben. Aztán együtt indultak el kiválasztani azt a helyet, ahol az első éjszakát fogják eltölteni.

Úgy száz yardnyira a parttól sima kis térségre bukkantak, amelyen csak imitt-amott nőt néhány fa. Úgy döntöttek, hogy később majd itt építik fel végleges házukat. De ez a jövő volt. Most ideiglenes hajlékról kellett gondoskodniuk, s mindketten úgy gondolták, legjobb lesz, ha a fák ágai között alakítanak ki egy teraszfélét, ahol a nagyobb fenevadak nem érhetik el őket.

Clayton kiválasztott négy fát, amelyeknek törzse úgy nyolcszor nyolc láb nagyságú négyzetet alkotott. Levágott hosszú ágakból - úgy tíz lábnyira a földtől - keretet épített köréjük, az ágak végeit szorosan a fákhoz kötötte azzal a kötéllel, amivel Fekete Michael bőségesen ellátta őket a Fuwala rakteréből. Erre aztán szorosan egymás mellé kisebb ágakat helyezett. A kis teraszt a körös-körül dúsan tenyésző begónia óriás leveleivel borította be. és a levelek tetejére egy többszörösen összehajtogatott nagy vitorlát terített.

Hét lábnyira efölött egy hasonló de nem ennyire masszív teraszfélét is összetákoltt tetőnek és erre feszítette fel a maradék vitorlavásznat oldal gyanánt.

A végeredmény egy egészen barátságos kis fészek volt. Ebbe aztán felvitték takaróikat és pogyászuk kisebb darabjait.

Késő délutánra járt már az Idő. A sötétedésig még hátra lévő órákat egy kezdetleges létra elkészítésének szentelte. Ennek segítségével már Lady Alice is feljuthatott új otthonába.

Körülöttük az erdő mindvégig csak úgy hemzsegett a káprázatos tollazatú izgatott madaraktól és az ugrabugráló makogó kis majmoktól, akik szemmel láthatóan a legnagyobb érdeklődéssel és elragadtatással szemlélték az új jövevényeket és csodálatos fészekrakó műveleteiket. Annak ellenére, hogy mind Clayton, mind felesége éberem figyelt. nyomát sem látták nagyobb állatoknak. Igaz két alkalommal is észre vették, hogy a környéken tanyázó kis majmok hangos visongatás és izgatott makogás közepette rohannak feléjük a közeli dombhát irányából, és rémülten pislognak hátra. Minden szónál egyértelműbben közölték, hogy valami ijesztő lény elől menekülnek, amely arrafelé lapul.

Clayton sötétedésre elkészült a létrával. Miután egy nagyobb edényt megtöltöttek a közeli patak vizével, mindketten felkapaszkodtak viszonylagos biztonságot nyújtó "emeleti" hálósobájukba.

Burroughs, Edgar - Tarzan a majomember 01

Elég meleg volt, ezért aztán Clayton az oldalfüggönyök visszacsapott alját nem húzta le a tetőről. Amint így törökülésben üldögéltek a takaróikon, Lady Alice, aki az erdő egyre sötétedő árnyait fürkészte szemével, hirtelen megragadta Clayton karját:

- Johnt - suttogta. - Nézd, mi az ott! Ember?

Clayton a mutatott irányba fordította a fejét, és egy nagy, két lábán álló alak kirajzolódó körvonalait pillantotta meg a dombháton. Egy pillanatig mozdulatlanul állt a helyén, mintha hallgatózna, majd lassan megfordult, és eltűnt a dzsungel árnyai között.

- Mi volt az, John?

- Nem tudom, Alice -felelte a férfi nyugodtan. - Ebben a sötétben nehéz ellátni olyan messzire. Az is lehet, hogy nem volt más, mint a felkelő hold fényének csalóka árnyéka.

- Nem, John. ha nem ember volt, akkor csak is valami hatalmas, torz, emberi formát öltött szörnyeteg lehetett! Jaj, nagyon félek!

Férje karjába zárta az asszonyt, és bátorító, kedves szavakat súgott a fülébe.

Nemsokára leengedte a vászonfalakat, feszesen kikötötte sarkaikat a fához. Így egy kis nyílástól eltekintve, amelyet a tengerpart felé szabadon hagyott, most már mindenfelől védve voltak.

Minthogy ezzel végképp szuroksötét lett a kis fészek belsejében, lefeküdtek pokrócaikra, hogy álomba merülve próbáljanak kis időre megfeledkezni mindenről.

Clayton arccal a nyílás felé feküdt. Az egyik puskát és két revolverét keze ügyében tartotta. Épp hogy lehunyták a szemüket, amikor egy párduc hátborzongató üvöltése hangzott fel a dzsungelből. A hatalmas fenevad egyre közelebb és közelebb jött. végül tisztán hallották, hogy közvetlenül alattuk van. Jó órán keresztül szaglászott és a karmait fente a kis kuckót tartó fák törzsén. Aztán végül továbbment a tengerpartra, ahol Clayton a ragyogó holdfényben pontosan megfigyelhette. Hatalmas, gyönyörű bestia volt, a legnagyobb, amelyet valaha alkalma volt látni.

Az éjszaka hosszú-hosszú órái alatt mindvégig csak rendszertelen, apró részletekben voltak képesek aludni. A roppant dzsungel sok millió állatának zajától zaklatott idegeik már-már pattanásig feszültek. Százszor is felriadtak álmukból egy-egy átható üvöltésre vagy az alattuk lopakodó hatalmas testek neszére.

3. Élet és halál

Reggelre kelve szinte ugyanolyan elgyötörten vagy alig frissebben ébredtek, mint ahogy lefeküdtek. óriási megkönnyebbülés fogta el őket annak láttán, hogy végre megvirradt.

Alig fogyasztották el sózott disznóhúsból, kávéból és kétszersültből álló szerény reggelijüket, Clayton máris nekilátott a házépítésnek. Belátta, hogy éjszakai nyugalomról és biztonságról mindaddig szó sem lehet, míg négy masszív fallal hatékonyan el nem szeparálják magukat a dzsungel világától.

A feladat nem kevés fáradsággal járt, és majd három hetet vett igénybe. Pedig csak egyetlen, apró szobáról volt szó. Clayton körülbelül hat hüvelyk átmérőjű fatörzsekből építette fel a kunyhót. A hézagokat agyaggal tapasztotta be, amelyre alig a föld felszíne alatt bukkant rá. A szoba egyik végébe tűzhelyet készített a partról hozott kisebb kövekből. Ezeket is agyaggal ragasztotta egymáshoz. Amikor a ház teljesen elkészült, egész külső felületét - négy hüvelyk

Burroughs, Edgar - Tarzan a majomember 01
vastagságban - ugyancsak agyagbevonattal látta el.

Az ablaknyílásba hüvelyknyi átmérőjű ágacskákat dugott mind függőlegesen, mind vízszintesen, és egymásba is fonta őket. Az eredménye olyan masszív rácsozat lett, amely képesnek látszott ellenállni a nagyobb állatok erejének is. Ily módon a friss levegő és a megfelelő szellőzés biztosítva volt, de a kunyhó biztonságának csökkenésétől nem kellett tartaniuk.

A tetőszerkezetet szorosan egymás mellé fektetett kisebb ágakkal fedte be, majd beborította hosszú szálú dzsungelfűvel és pálmalevelekkel. Végül erre is agyagréteg került.

Az ajtó az utazóládák anyagából készült. Clayton egymásra szögelt a deszkákat oly módon, hogy az egyes rétegek mindig keresztbe feküdtek a másikon. Így végül egy körülbelül három hüvelyk vastag és olyan masszív táblát állított elő, hogy amikor ránéztek, mindketten elnevettek magukat.

Itt találta szembe magát Clayton a legnagyobb problémával? Most, hogy elkészült, kiderült, nincs mivel felfüggeszteni a súlyos ajtót. Végül aztán kétnapi munkával sikerült két erős sarokpántot fabrikálnia keményfából. Ezekre felfüggesztve az ajtó könnyedén nyitható és csukható lett.

Az utolsó simítások, díszítések későbbre maradtak. Mihelyt a tető elkészült, azonnal beköltöztek a házba. éjszakára dobozaikkal torlaszolták el az ajtót, így a kis lakás egész kényelmesnek és biztonságosnak mutatkozott.

Az ágy, a székek, az asztal és a polcok elkészítése viszonylag könnyű dolog volt. A második hónap végére voltaképpen teljesen berendezkedtek. A vadállatok támadásától való örökös rettegést és az egyre növekvő magányosságot nem számítva, igazából nem volt nyomasztó vagy kellemetlen az ittletük.

Éjszakánként óriás fenevadak üvöltésétől és horkantásaitól volt hangos a kis kunyhó környéke. A gyakran ismétlődő zajokat azonban az ember végül is megszokja. Egy idő után ők se törődtek sokat a lármával, hanem édesdeden végigaludták az éjszakát.

Három alkalommal pillantottak meg futólag olyan fajta, emberhez hasonló alakokat, mint az első estén. De egyszer sem voltak elég közel hozzájuk ahhoz, hogy biztosan megállapíthassák, ember vagy állat-e ez az élőlény.

A pompázatos madarak és a kis majmocskák hamar megbarátkoztak új ismerőseikkel. Minthogy nyilvánvalóan soha nem láttak korábban embert, első ijedtségük elmúltával mind közelebb merészkedtek. Engedtek leküzdhetetlen kíváncsiságuknak. Az első hónap még véget sem ért, és jónéhány madár már ételmorzsákat is elmert fogadni a barátságos Clayton-házaspár tenyeréből.

Az egyik délután, miközben Clayton a kunyhó további bővítésén szorgoskodott, bolondos kis barátai egyszer csak hangos visongatás és cserfelés közepette csapatostul érkeztek a fák ágain a dombhát felől. Menekülés közben mind egyre rémülten pillantgattak hátra, míg végül megálltak Clayton közelében. Izgatottan makogtak, mintha figyelmeztetni akarnák valamilyen közelgő veszélyre.

Végre ő is észrevette a kis majmocskák ijedelmének okozóját - azt az emberi formájú fenevadat, amelyet a Clayton-házaspár korábban néhányszor már látott egy-egy pillanatra. Majdnem teljesen kétlábra emelkedve közeledett a dzsungel felől. Időről időre megtámaszkodott öklének külső felével a földön. Hatalmas emberszabású majom volt! Amíg haladt előre, mély, torokból jövő morgó, illetve halk ugató hangokat hallatott.

Clayton viszonylag távol volt a kunyhótól. Egy különösen tökéletes formájú fát szándékozott kivágni az építkezéshez. A baj nélkül eltelt hónapok elővigyázatlanná tették. Puskáit, pisztolyait mind benn hagyta a kis kunyhóban. Most, amikor meglátta, hogy a hatalmas majom egyenesen feléje csörtet, mégpedig olyan Irányból, amely elzárja előle a menekülést, valami meghatározhatatlan kis reszketés kezdett fel-alá futkározni a gerincén. Tudta, hogy egy szál fejszével felfegyverkezve igen csak kevés esélye marad. És Alice! Uram isten, gondolta, mi lesz Alice-szal?

Némi kis remény még kínálkozott arra, hogy elérje a kunyhót. Megfordult, és futni kezdett. Közben hangosan kiáltozva riasztotta feleségét, hogy rohanjon be a házba, és zárja be a nagy ajtót, amennyiben a majom elvágna előle a menekülés útját.

Lady Greystoke a kunyhótól nem messze üldögélt. Amikor meghallotta férje kiáltozását, felnézett, és megpillantotta a majmot. Döböntően figyelte, hogy az állat nagy és esetlenségű mutatkozó teste ellenére, milyen hihetetlen sebességgel lendül előre abbéli igyekezetében, hogy elzárja a visszavonulás lehetőségét Clayton elől.

Halk sikollyal iramodott a kunyhó felé. Amikor belépett az ajtón, visszapillantott, s a látványtól jeges rémület töltötte el a szívét. A fenevad időközben férje elébe került. Clayton védekező állást vett fel, mindkét kezével megmarkolta a fejszét. Felkészült arra, hogy lesújtson vele a felbőszült állatra, ha az valóban nekitámad.

- Csukd be és reteszeld el az ajtót, Alice - kiáltotta Clayton.
- Elintézem én a fickót a fejszével is.

De jól tudta, hogy szörnyű halálnak néz elébe. Ugyanilyen jól tudta ezt a felesége is!

A majom jól megtermett hím volt. Gyűlölet lövellt bozontos szemöldöke alatt csillogó, gonosz, közel ülő szeméből. Ijesztő morgások közepette vicsorgatta hatalmas tépőfogait.

A vadállat válla fölött Clayton jól látta kunyhójuk bejáratát. Alig húsz lépésre volt tőle. A rémület és a félelem hulláma öntötte el, amikor feleségét látta feltűnni az ajtóban egy puskával a kezében. Az asszony mindig is félt a lőfegyverektől. Még csak közelükbe sem ment, de most puskával a kezében rohant a majom felé.

- Vissza, Alice - ordította Clayton. - Az isten szerelmére, menj vissza!

Ám az asszony nem fogadott szót, és ebben a pillanatban a majom is támadásba lendült. Így aztán Claytonnak minden energiáját a védekezésre kellett fordítania. Teljes erejével meglóbálta a fejszét, de a bivalyerős fenevad megragadta a szerszámot rettenetes kezeivel, és kitépve Clayton markából, nagy ívben félrehajította. Ijesztő morgással közeledett immár védtelen áldozata felé. Még mielőtt vérszomjas fogaival elérte volna a torkát, éles dőrej hallatszott. És a golyó a majom hátába fúródott.

A fenevad Claytont a földre lökve most új ellenségével fordult szembe. Az asszonyka rémülten állt előtte, és kétségbeesetten próbált még újabb golyót eresztetni az állat testébe. Mivel azonban fogalma sem volt a lőfegyverek működéséről, a kakas csak tompán kattant az üres töltényhüvelyen.

Ezzel szinte egyidőben Clayton újból felpattant a földről. Mit sem törődve azzal, hogy mit tesz, tökéletesen kilátástalan, a majomhoz rohant, hogy elrángassa azt a földre roskadt felesége közeléből.

Ez szinte minden erőfeszítés nélkül sikerült is. A hatalmas test magatehetetlenül zuhant a fűre. A majom kimúlt. A golyó megtette a magáét.

Clayton sebtében megvizsgálta feleségét, de sérülésnek nyomát sem látta rajta. Úgy látszik a rettenetes fenevad abban a pillanatban kimúlt, mihelyt Alice felé fordult.

Gyengéden felemelte a még mindig eszméletlen asszonyt, és bevitte a konyhába. Két teljes órába telt, mire Alice visszanyerte öntudatát.

Első szavai mélységes aggodalommal töltötték el Claytont. Miután feléledt aléltságából, Alice kis ideig csodálkozó szemmel bámulta a kis konyhá belsejét, majd elégedett sóhajjal azt mondta:

- Jaj, John, de jó, hogy végre valóban otthon vagyunk! Rettenetes álmom volt, drágám. Azt álmodtam, hogy nem vagyunk Londonban, hanem valami szörnyűséges helyen, és hatalmas fenevadak támadtak ránk.

- Jól van, Alice drágám, nyugodj meg - mondta a férfi, és megsimogatta felesége homlokát. - Próbáld meg aludni még egy kicsit, és ne izgasd magad ezek miatt a csúf álmok miatt.

Azon az éjszakán egy kisfiú született a csöpp konyhában, ott az őserdő peremén, miközben az ajtó előtt leopárd üvöltött, s a dombhát mögül oroszlán mélyen zengő bömbölése hallatszott.

Lady Greystoke soha nem heverte ki a rájuk támadó majom okozta sokkot. Bár még egy évig élt azután, hogy a csecsemő megszületett, többé a lábát sem tette ki a konyhából. Mindvégig nem jutott el igazán a tudatáig, hogy nem Angliában él.

Néha az éjszaka különös hangjainak mibenlétéről, a személyzet és barátai távollétének okáról, szobája berendezési tárgyainak furcsán kezdetleges voltáról kérdezgette Claytont. A férfi nem próbálta meg áztatni - de Alice valójában többé nem fogta fel, hogy mindez mit jelent.

Egyébiránt teljesen normálisan viselkedett. Az az öröm és boldogság, amelyet kisfia és férje kifogyhatatlan előzékenysége jelentett a számára, igazán széppé, rövid kis életének legszebb évévé tette ezt az esztendőt.

Hogy örökké félelmek és aggodalmak gyötörték volna, ha szellemi képességeinek teljes birtokában marad, azzal Clayton tökéletesen tisztában volt. Ezért aztán; bár rettenetes érzés volt feleségét ilyen állapotban látni, néha már-már örült, hogy az asszony az egészéből nem ért semmit.

Hosszú ideje már csak a véletlentől remélte, hogy valaki a segítségükre lehet. Lankadatlan buzgalommal csinosítottatta hát a konyhá belsejét.

A padlót oroszlán- és párdúcborók borították. A falak mentén szekrények és könyvespolcok sorakoztak. A környéken talált agyagból saját kezűleg formált, egyedi alakú vázákban gyönyörű trópusi virágok pompáztak. Fűből és bambuszból készült függönyök kerültek az ablakokra, és a legnagyobb vesződéssel járó feladat az volt, hogy a rendelkezésére álló néhány szerszám segítségével simítót gyártott, amellyel szépen bevakolta a falakat és a mennyezetet, továbbá simára egyengette a konyhá padlóját.

Kissé csodálkozott is azon, hogy milyen jól rááll a keze az ilyen, korábban soha nem végzett munkákra. Szívesen dolgozott, mert a feleségéért és azért a csöpp kis teremtésért tette, aki életük vigasza volt.

A rá következő év során Claytont számos alkalommal támadták meg a nagy majmok. Most már szemlátomást állandóan a konyhá környékén tanyáztak. Minthogy azonban többé nem merészkedett ki a szabadba puskája és pisztolyai nélkül, nemigen tartott az óriás fenevadaktól.

Megerősítette az ablakot védő rácsot, és különleges, fából faragott lakatot készített a kunyhó ajtajára. Így amíg vad vagy gyümölcs után járt, nem kellett attól félnie, hogy valamilyen állat behatol kis otthonukba.

Eleinte sok vadat lőtt a kunyhó ablakából. Utóbb az állatok már félni kezdtek a különös barlangtól, amelyből puskájának mennykővei csapkodtak le rájuk.

Üres óráiban Clayton az új otthonukba szánt könyvtár darabjait olvasgatta. Gyakran hangosan a felesége számára is olvasott. Sok volt közöttük a kisgyerekeknek való képeskönyv, ábécékönyv, olvasókönyv. Úgy számítottak elindulásukkor, hogy gyermekük elég nagy lesz már ahhoz, hogy ezeket forgassa, mire reményük lesz visszatérni Angliába.

Máskor meg Clayton a naplóját vette kézbe, amelyet régi szokása szerint franciául vezetett. Ebbe jegyezte fel különös életük eseményeit. Ezt a könyvet egy kis fémkazettában tartotta elzárva.

Egy évre rá, hogy a kisfiú megszületett, Lady Alice egy éjszaka csendben eltávozott az élők sorából. Oly békésen szenderült jobblétre, hogy órákba telt, mire Clayton egyáltalán ráébredt a szörnyű valóságra.

A helyzet rettenetes volta csak lassanként világosodott meg számára. Kétséges azonban, hogy valaha is teljesen eljutott volna a tudatáig, milyen mérhetetlen csapás érte, és milyen iszonyú felelősség szakadt a nyakába most, hogy egyedül maradt még mindig csecsszopó kisfiával.

Naplójába az utolsó bejegyzés a felesége halálát követő reggelen került. Ebben egyszerű, tárgyilagos hangon rögzíti a szomorú esemény részleteit, amitől szavai csak még megrázóbbak, mert a végtelen bánat és reménytelenség szült csüggedt beletörődés sugárzik belőlük: "A kicsi fiam sír, mert éhes - jaj, Alice, Alice, mitévő Legyek, mondd?"

Amikor John Clayton leírta ezeket a szavakat, az utolsókat, amelyeket a sors rendelése folytán papírra vethetett, kimerülten hajtotta le az asztalon kinyújtott karjára a fejét. Az pedig, akinek a számára ezt az asztalt készítette, most csendben és hidegen feküdt a mellette lévő ágyon.

A délidőre elnyugodott dzsungel síri csendjét hosszú-hosszú ideig nem verte fel semmi zaj, csupán az aprócska embergyerek szívszaggató sírása.

4. A majmok

A fennsík sűrű erdejében, úgy egy mérföldnyire az óceántól, az öreg Kercsak, a majom dühtől tajtékozva csapott szét az övéi között. A törzs fiatalabb tagjai a terebélyes fák magas ágaira szöktek fel, hogy elkerüljék tomboló haragját. Inkább életüket kockáztatták a vékony gallyakon, mintsem hogy az öreg Kercsak szeme elé kerüljenek szokásos, féktelen őrzőngési rohama idején.

A többi hím a szélrózsa minden irányában szétszóródott, de addigra egyikőjük csigolyáját a dühöngő fenevad már összeroppantotta. Az egyik szerencsétlen fiatal nőtény rosszul kapzkodott meg a magas ágon. Megcsúszott a keze, nagyot puffanva zuhant a földre, majdnem Kercsak lábainál.

A hím vad üvöltéssel egy nagy darab húst tépett ki hatalmas fogaival a nőtény oldaláboól, majd addig püfölte a fejét és vállait egy letört gallyal; míg pépesre nem verte a koponyáját.

Ezután Kalát leste, aki fiatal kölykével éppen most tért vissza táplálékszerző útjáról. Fogalma sem volt arról, hogy az óriás him milyen állapotban van, de társai éles hangú figyelmeztető kiáltásaira hirtelen mint az őrült próbált biztonságos helyre rohanni.

Am Kercsak szorosán a nyomában volt. Annyira szorosán, hogy el is kapta volna a bokáját, ha egy kétségbeesett ugrással át nem veti magát az egyik fáról az igen csak távol lévő másikra. Kockázatos dolog volt ez, és a majmok is csak nagyon ritkán, életveszélyben vállalkoznak erre.

Az ugrás sikerült, de amikor Kala megragadta a másik fa ágát, hirtelen nagyot rándult a teste.

A nyakába görcsösen csimpaszkodó kis kölyök szorítása meglazult, és a következő pillanatban azt kellett látnia, hogy az aprócska teremtes harminc láb magasságból pörögve-forogva bukfenchezik le a földre.

Kala rémületében halkan elkiáltotta magát, és fittyet hányva a Kercsak részéről fenyegető veszedelemnek, eszeveszett iramban a kicsi mellett termett. Mire azonban az ölébe vette a parányi, összetört kis testet, abban már nem volt élet.

A földön ülő, halk szűkülésével kicsinyét sirató nőtényt most már Kercsak sem próbálta meg háborgatni. A kölyök halálával az ő dührohama is hirtelen elmúlt.

Kercsak, a király, hatalmas termetű majom volt. Súlya elérte a háromszázötven fontot. Rendkívül alacsony homloka erősen hátrahajlott. Véeres, apró szemei közel helyezkedtek el durva, lapos orrához, Füle nagy és vékony volt, de kisebb mint az a fajtájára jellemző.

Ádáz természete és hatalmas ereje miatt lett a kis törzs feje, amely be húsz évvel korábban beleszületett. Most, hogy erejének teljében volt, bármerre kószált a roppant erdőben, nem akadt olyan majom, aki el merete volna vitatni jogát az uralkodáshoz. A többi, nagyobb állat sem merészelte soha zaklatni.

Az öreg Tantor, az elefánt volt az egyetlen dzsungelbeli élőlény, aki nem félt tőle - és ő volt az egyetlen, akitől Kercsak félt. Ha Tarzan rátrombitált, az óriás majom társaival együtt hanyathomlok rohant a magasba, a faágak második emeletére.

Az emberszabású majmoknak ez a törzse, amely fölött Kercsak vasmarokkal és vicsorgó fogakkal uralkodott, úgy hat-nyolc családot számlált. Mindegyik család egy-egy felnőtt himből, annak nőtényeiből és azok kicsinyeiből állt, összesen úgy hatvan-hetven majomból.

Kala a legfiatalabb felesége volt Tublának, vagyis egy "betört orrnak" nevezett himnek. Kala gyermeke pedig, aki anyja szeme láttára zúzta magát halálra, első gyermeke volt, lévén a nőtény mindössze kilenc-tíz éves.

Fiatal kora ellenére nagy és erőteljes állat volt. Pompás, arányos termetű példány, akinek magas, gömbölyű homloka nagyobb intelligenciáról tanúskodott, mint amellyel a legtöbb fajtájabeli rendelkezett. Így többek között az anyai szeretetre és anyai fájdalomra való képessége igen fejlett volt. De azért mégiscsak majom volt. A hatalmas, bős, rettenetes fenevad ahhoz a fajtához tartozott, amely közeli rokonságban van a gorillával, de annál intelligensebb. Intelligenciája meg a gorillákéhoz hasonló ereje révén a legfélelmetesebb fajnak számított az ember - rémülettel vegyes tiszteletet keltő - elődei között.

Burroughs, Edgar - Tarzan a majomember 01

Amikor a törzs tagjai látták, hogy Kercsak dühe elszállt, lassan leereszkedtek lombos rejtekhelyeikről. Ott folytatták különféle foglalatosságaikat, mintha abba sem hagyták volna. A kölykök a fák, bokrok között játszottak, hancúroztak. A felnőttek közül némelyek hanyatfekve nyúltak el a talajt borító elhalt, korhadó növényzöngyegen. Mások földre hullott ágakat és nagyobb földgöröngyöket fordítottak fel a kis rovarok és csúszómászók nyújtotta csemegék után kutatva. Más majmok a közeli fákon keresgéltek gyümölcsöt, magvakat, kisebb madarakat és tojást.

Egy óra elteltével Kercsak összehívta őket és megparancsolta, hogy kövessék a tenger felé. Ahol a növényzet engedte, a földön haladtak az óriás elefántok csapását követve. mert csak ők voltak képesek jártukban-keltükben utat törni a bokrok, liánok, kúszónövények és fák egymásba gabalyodott szövevényén keresztül. A majmok esetlen mozgással haladtak a földön, meg-megtámaszkodtak csukot kezük ujjperecein. és úgy lendítették előre testüket. Amikor azonban az alacsonyabb fákon folytatták útjukat, mozgásuk sokkal gyorsabb lett. Ugyanolyan fürgén lendültek tova egyik ágról a másikra, mint rokonaik, az apró majmok. Kala egész úton a keblére szorítva vitte magával csöppnyi, halott kölykét.

Nem sokkal múlhatott dél, amikor felértek a tengerpart fölé emelkedő domborulat tetejére. Ennek tövében állt a kis kunyhó. ahová Kercsak igyekezett. Sokszor látta ugyanis, hogy a fajtájabeliek miként lélik halálukat a kis fekete bot keltette hangos dörej által, amelyet a bámulatos barlangban lakó furcsa fehér majom tartott a kezében. Kercsak feltette gonosz agyában, hogy megszerzi azt a halált osztó szerkentyűt, és átkutatja annak a titokzatos odúnak a belsejét.

Rettenetesen vágyott már arra, hogy fogait belemélyeszthesse annak a különös állatnak a nyakába, aki egyszerre volt gyűlöletének és félelmének tárgya. Ezért gyakran jött ide törzsével felderíteni a terepet. Az alkalomra várt, amikor majd a fehér majom védelmezője, a kis fekete bot nélkül jelenik meg.

Az utóbbi időben már tartózkodtak mindenféle támadástól. Sőt még attól is, hogy mutatkozzanak előtte. Ez idáig ahányszor csak megpróbálkoztak ilyesmivel, a kis bot mindig eldörögte a maga halált hozó üzenetét a törzs valamelyik tagja számára.

Ez alkalommal nyomát sem látták az embernek a környéken. A magasból kémlelődvé azt megállapították, hogy a kunyhó ajtaja nyitva van. Lassan, óvatosan és nesztelenül lopakodtak a dzsungelen keresztül a kiskunyhó felé.

Egyikőjük sem morgott vagy üvöltözött. A fekete bot megtanította őket arra, hogy csendben maradjanak! Egyre közelebb és közelebb nyomultak, majd végül Kercsak settenkedett oda lopva az ajtóhoz, és bekémlelt. Két hím haladt a nyomában, és kala a kis halott kölykével. Az odú belsejében megpillantották a különös fehér majmot. Fejét kezébe temetve, félig-meddig fekvő helyzetben nyúlt el az asztalon. Az ágyon egy vitorlavászonnal letakart test hevert, a kis bölcső felől keserves csecsemősírás hallatszott.

Kercsak nesztelenül belépett a kunyhóba. Teste ugrásra készen feszült meg. John Clayton abban a pillanatban hirtelen felriadt, és szembe nézett velük.

A szeme elé táruló látványtól minden bizonnyal jeges rémület fogta el. Három fiatalabb hím majmot pillantott meg az ajtón belül, mögöttük pedig egyre újabbak nyomakodtak befelé. Hogy hányan, azt sohasem tudta meg, mert a pisztolyai a bejárat mellett függtek a falon puskája mellett, és Kercsak ebben a pillanatban rávetette magát.

Miután a majmok királya elengedte a magatehetetlen testet, amely egykor John Clayton Greystoke lordja volt, figyelme a kis bölcső felé fordult. Kala azonban megelőzte, és még Kercsak előtt felragadta a

gyereket és kiszökött vele az ajtón. Egy magas fán keresett menedéket. Amikor Lady Alice élő kis csecsemőjét magához vette, saját halott gyermekét az üres bölcsőbe fektette. Az egyetemes anyai érzés - amelyet a halott magzat nem volt képes többé táplálni, az eleven gyermek sírására újult erővel lobbant fel lelkében. Az egyik terebélyes fa magas ágai között keblére szorította a sivalkódó kisfiút. És az az ösztönös érzés, amely éppúgy a hatalmában tartotta ezt a nőtényt, mint egykor a csecsemő törékeny és szépséges édesanyjának lelkét, nos ez az érzés, az anyai szeretet átsugárzott a csöppnyi embergyermek nyiladozó értelmébe. A kisfiú elhallgatott.

Ezt követően az éhség segítette leküzdeni a köztük lévő távolságot. Az angol lord meg az angol lady fia szopni kezdte Kala, az óriásmajom emlőjét.

Ezalatt a vadállatok óvatosan átvizsgálták a különös odú belsejét. Megbizonyosodván arról, hogy Clayton meghalt, Kercsak figyelme már az ágyon fekvő, vitorlavászonnal letakart valami felé fordult.

Nagy elővigyázattal emelte fel a lepel egyik sarkát. Amikor megpillantotta alatta a női testet, durván letépte róla a takarót, és hatalmas, szőrös kezével megragadta mozdulatlan, fehér torkát. Egy pillanatra belemélyesztette ujjait az asszony hideg húsába, de aztán rájött, hogy az már halott. Odébb lépett, hogy a szoba berendezési tárgyait vegye szemügyre. Többé nem is törődött sem Lady Alice, sem Sir John tetemével.

Mindenekelőtt a falra akasztott puska ragadta meg a figyelmét. Ez volt az a különös, halált osztó villámbot, amelyre hónapok óta vágyott. Most azonban, hogy a hatalmába kerítette, nemigen volt bátorsága kézbe venni. Óvatosan közelített a hosszúkás micsoda felé, minden pillanatban felkészülve arra, hogy hanyatt-homlok meneküljön, ha az hirtelen megszólalna. Tudata mélyén azonban valami azt súgta a fenevadnak, hogy a villámlóbot csak akkor jelent veszélyt, ha hozzáértő valakinek a kezében van. Még így is csak jó néhány perc múlva tudta rászánni magát, hogy megérintse. Járkált előtte fel-alá a szobában, fejét ide-oda forgatta, egy pillanatra sem tévesztette szem elől az áhított tárgyat.

Hosszú karjait oly módon használta, ahogyan az ember a mankót. Hatalmas testét minden egyes lépésnél jobbra-balra himbálta. A majmok óriás királya ide-oda ingázott, közben fenyegetően morgott, s egyszer-egyszer felüvöltött azon a fültépő hangon, amelynél rémisztőbb kevés van az egész dzsungelben.

kisvártatva megállt a puska előtt. Lassan felemelte hatalmas kezét, és már-már megérintette a fegyver fényes csövét. Aztán újra csak elkapta onnan, és folytatta az izgatott járkálást. Olybá tűnt, mintha az óriás fenevad rettenthetetlenségének fitogtatásával és a vad üvöltözéssel próbálna meg annyi bátorságot gyűjteni, hogy kezébe merje venni a puskát.

Ismét megállt. Ezúttal sikerült engedetlen kezét odakényszerítenie a hideg vashoz, de azt azonnal el is rántotta tőle. Újra kezdte a nyugtalan kerengést.

Ez a különös ceremónia még néhányszor megismétlődött, és Korcsak minden alkalommal magabiztosabbnak mutatkozott. Végül a fenevad lekapta a puskát a falba vert kampóról, és izgatottan szorongatta a markában.

Tapasztalván, hogy nem esik bántódása, Kercsak közelebből is szemügyre vette a fegyvert. Megtapogatta egyik végétől a másikig, bekémlelt feketén ásító csövébe, végigfogdosta az irányzékot, a závárt, a puska tusát és végül a ravaszt.

Eme műveletek alatt a kunyhóban lévő majmok egy kupacban

Burroughs, Edgar - Tarzan a majomember 01
üldögéltek az ajtó közelében Főnöküket figyelték. A többiek kinn tülekedtek és lökdösődtek, hogy egy-egy pillanatra láthassák, mi folyik odabenn.

Kercsak ujjja hirtelen a ravaszra tévedt. Fűlsiketítő dörrenés hallatszott a kis szobában, és az ajtónál és az ajtón kívül figyelő majmok rémült igyekezetükben egymás hegyén-hátán kezdtek el menekülni.

Kercsak maga is megrémült. Rémületében el is felejtette félrehajítani az ijesztő lárma okozóját, és amikor az ajtó felé iramodott, még mindig ott szorongatta a fegyvert a kezében.

Amikor keresztülvágtatott az ajtónyíláson, a puska célgömbje beleakadt a befelé nyíló ajtó szélébe, és akkorát rántott rajta, hogy az a menekülő majom mögött nagy erővel vágódott be.

Kercsak a konyhótól kissé távolabb megállt. Észrevette, hogy a puska még mindig a kezében van. Úgy hajította el, mintha vörösre izzított vasdarabot szorongatott volna. Soha többé nem próbálta megtalálni. A dörrenés sok volt primitív idegeinek! Legalább azonban meggyőződött arról, hogy a rettegett bot - ha békében hagyják - teljesen ártalmatlan!

Jó órába telt, mire a majmok újra rátudták száni magukat, hogy a konyhá közelébe merészkedjenek. Amikor végre erőt vettek magukon, legnagyobb bosszúságukra azt tapasztalták, hogy az ajtó nemcsak hogy becsukódott, de olyan jól be is van zárva, hogy semmilyen erővel sem tudják kinyitni.

Az ügyesen kifundált retesz, amelyet Clayton készített az ajtóhoz, Kercsak távozásakor a helyére ugrott. A majmok a masszív ráccsal ellátott ablakokon keresztül sem tudtak többé behatolni a konyhába.

Kis ideig még a környéken kóboroltak, majd visszaindultak oda, ahonnan jöttek, a fensík sűrűbb erdejébe. Kala egyetlen egyszer sem ereszkedett le a földre örökbe fogadott kisgyermekével. De most Kercsak szólt neki, hogy jöjjön ő is a többiekkel és mivel nem érződött harag a hangjában, az anyamajom a földön termett, majd csatlakozott hazafelé tartó társaihoz.

Azokat a majmokat, akik megpróbálták szemügyre venni különös kicsinyét, Kala viczbő hanggal és halk vészjósló morgással kísért fenyegető szavakkal készítette meghátrálásra. Amikor biztosították róla, hogy nem akarják bántani a gyereket, megengedte, hogy közelebb menjenek, de azt azért nem, hogy meg is érintsék az oltalmába vett csecsemőt. Mintha tudta volna, hogy kicsinye mennyire gyenge teremtés, és tartott volna attól, hogy társai durva kezükkel kárt találnak tenni benne.

Még valamire ügyelt, ami pedig nagy megpróbáltatásokat és fáradságot jelentett a számára. Emlékezett saját kicsinyének halálára, ezért egyik kezével, akárhová vette is útját, mindig görcsösen magához szorította új gyermekét.

A többi csemete anyja hátán utazott. Apró karocskáikkal jól belecsimpszkodtak szőrös nyakába, lábukat pedig átkulcsolták anyjuk hóna alatt. Nem így Kala! Ő szoroson a keblére ölelte a kis Lord Greystoke-ot, és a gyermek kezecskéjével megkapaszzkodott az új anyja hosszú, fekete szőrzetében. Kala szemtanúja volt annak, hogy myen iszonyú halállal halt meg a gyermeke, amikor leesett a fáról. Ezt nem akarta többé megkockáztatni.

5. A fehér majom

Kala odaadón táplálta a kis árvát, és csendben csodálkozott,
20. oldal

hogyan sem akar ugyanolyan gyorsan erősödni és ügyesedni, mint más anyák kismajmai. Csaknem egy év telt el azóta, hogy az apróság hozzákerült, míg végre megtanult egyedül járni. Ami meg a mászást illeti - jaj, hát abban rémisztően ügyetlen volt!

Kala néha elbeszélgetett a többi nősténnyel a szépreményű ifjoncokról. de, egyikük sem értette, miként lehet az, hogy egy gyerek ilyen lassan és nehezen tanul meg gondoskodni magáról. Még ennivalót sem volt képes egyedül keresni magának. pedig már több mint tizenkétszer telt ki a hold azóta, hogy Kala rátalált.

Ha tudták volna, hogy a gyerek tizenhárom teliholdat látott már, mire Kalához került, teljesen reménytelen esetnek minősítették volna. A saját törzsük kismajmai két-három hónapos korukban voltak olyan fejlettek, mint ez a kis idegen huszonöt hónaposan.

Tublat, Kala férje mérhetetlenül bosszús volt. Ha az anyamajom nem ügyel olyan gondosan, már régen tett volna arról, hogy a gyerek ne legyen láb alatt.

- Soha nem lesz belőle felnőtt majom - hajtogatta, - örök életedben mindenhova cipelheted magaddal, hogy megvédelmezd. Mi haszna lesz belőle a törzsnek? Semmi, csak kolonc lesz a nyakunkon. Hagyjuk itt, hadd aludjon szépen a jó magas fűben, te pedig szülj erős, igazi majmokat, akik majd támaszaink lesznek.

- Szó sem lehet róla, Betört Orr - felelte Kala. - Ha életem végéig magammal kell cipelni, akkor addig fogom cipelni.

Akkor aztán Tublat elment kercsakhoz és kérte, vesse latba tekintélyét, és kényszerítse Kalát, hogy hagyja sorsára a kis Tarzant, mert, hogy ezt a nevet adták az aprócska Lord Grystone-nak. ami annyit tett, hogy "Fehér Bőrű".

Mikor kercsak szóba hozta Kala előtt a dolgot, Kala azzal fenyegetőzött, hogyha nem hagyják békében a gyerekekkel, búcsút mond a törzsnek. Minthogy ez minden dzsungellakónak elidegeníthetetlen joga, amennyiben nem tud kijönni a saját népével, nem piszkálták többé.

Kala szépen fejlett fiatal nőstény volt, akit nem akartak elveszíteni.

Tarzan időközben növegetett, s mind szebb előmenetelről tett tanúbizonyságot. Mire tízéves lett, már kitűnően tudott mászni, a földön pedig számtalan olyan dolgot produkált, ami messze meghaladta kis fivérei és nővérei képességeit. Sok mindenben különbözött tőlük. Gyakran bámulták is értelmi képességeiért, de erő és testalkat dolgában nem vehette fel a versenyt velük, hiszen tízéves korukra a nagy emberszabású majmok már teljesen kifejlődnek, némelyikük hat lábánál magasabbra is megnő, míg a kis Tarzan még mindig csak növésben lévő fiúcska volt.

De micsoda kisfiú! Kora gyerekségétől kezdve megtanult ugyan-ágról ágra ugrálni a kezével kapaszkodva, úgy mint hatalmas testű anyja. Amikor idősebb lett, nap mint nap órákon át kergetőzött fivéreiével és nővéreiével a fák koronáján. Húsz láb távolságot tudott átugrani az erdő tetejének szédítő magasságában. Aztán tévedhetetlen biztonsággal és mindenféle görcsös erőfeszítés nélkül kapaszkodott meg túloldalt. Úgy röpködött a levegőben, mint a vihar előszelének útjába került, vadul hajladozó ágak. Húsz láb magasságból egyetlen lendülettel vetette le magát ágról ágra ereszkedve a földre. Máskor meg olyan könnyedén és fürgén szökött fel az égre törő trópusi faóriások csúcsára, mint a mókus.

Bár még csak tízéves volt, ereje máris elérte az átlagos harmincéves férfiét, de sokkal ügyesebb volt, mint amiről a legképzettebb atléta valaha is álmodhat. Ráadásul napról napra tovább erősödött.

Boldogan élt ezek között a vad majmok között. Emlékezetében nem őrizte másfajta élet képeit, és nem is tudta, hogy a földkerekségen létezik más is, mint az--az erdő és azok a dzsungellakó vadállatok, amelyeket ő ismer.

Ekkorra már kezdett feltűnni neki, hogy mekkora különbség van közötté és társai között. Naptól-szélről barnára sült kis teste rettenetes szégyenérzetet okozott neki! Látnia kellett, hogy teljesen szőrtelen, mint valami undok kígyó vagy másfajta csúszómászó. Úgy próbált meg segíteni ezen, hogy tetőtől talpig sárral kenye be magát. De a sár megszáradt, és lepattogzott a bőréről. Ráadásul olyan kényelmetlenül is érezte magát, hogy gyorsan elhatározta, inkább elviseli a szégyent, mint a kényelmetlenséget.

A hegyvidéken, ahol a majomtörzs előszeretettel tartózkodott, volt egy kis tó, és itt a tiszta, csendes víz felszínén pillantotta meg Tarzan először a saját arcát. A száraz évszakban történt. az egyik tikkasztóan meleg napon, hogy ő és egyik pajtása lementek a partra inni. Amint lehajoltak, mindkettőjük kis arca megjelent a békés víztükörben. A majom vad és riasztó fizimiskája mellett a régi angol család sarjának arisztokratikus arcvonásai, Tarzan elszörnyedt.

Nem elég baj az neki, hogy szőrtelen a teste, most még ez a rémes ábrázat is! Csodálta, hogy a többi majom egyáltalán képes ránézni. Micsoda csúf. Résnyi kis szeme van, apró fehér fogairól nem is beszélve! Nem is lehet egy napon említeni szerencsés sorsú társainak nagy, széles ajkával és hatalmas szemfogaival!

Aztán az a kis csenevész orra, olyan keskeny, mintha menten el akarna sorvadni. Elpirult, amikor összehasonlította társának órjái széles orrlyukaival. Micsoda kapitális orr! A fél arcát beborítja. De jó is lehet, ha valakit ilyen szép külsővel áldott meg a Sors - gondolta szegény kis Tarzan.

Hát még, amikor megpillantotta a szemét! Az aztán végképp lesújtotta - középen egy barna pötty, amelyet szürke sáv vesz körül. Végül az a nagy, tiszta fehérség! Rettenetes! Még a kígyók szeme sem olyan visszataszító, mint az övé.

Annyira lekötötte a figyelmét saját arcvonásainak szemügyre vétele, hogy nem hallotta meg, amint lassan szétnyílik mögötte a magas fű, és egy nagy testű állat óvatosan lopakodik feléjük. Társa, az igazi majom sem hallotta, mert épp mohón ivott. Ahogy ajkával szürcsölte a vizet, és jólesően nagyokat kortyolt, a zaj elnyomta a hivatlan látogató halk közeledtének nesztét.

Harminc lépésnyire a hátuk mögött lapult már Sabor, a hatalmas nőstény oroszlán, és izgatottan csapkodott a farkával. Óvatosan tapogatózott előre nagy párnás mancsával és nesztelenül letette a földre, mielőtt a másikat felemelte volna. Így jött egyre közelebb. Lelapult, hogy a hasa kis híján súrolta a földet. Mint egy óriás macska, amely éppen áldozatára készül rávetni magát. Végül már tízlábnnyira sem volt a két gyanútlan kis játszópajtástól. Gondosan maga alá húzta két hátsó lábát. Hatalmas izmai csak úgy hullámzottak gyönyörű bundája alatt. Annyira lelapult, hogy szinte egybeolvadt a földdel. Csak csillogó hátának domború íve látszott. Az ugrásra összpontosított, A farka sem csapkodott már ide-oda, csendben és mozdulatlanul feküdt a földön. Megmerevedett, mintha kővé vált volna, majd rettenetes üvöltéssel előrevetette magát.

Sabor, a nőstény oroszlán bölcs vadász volt. A kevésbé bölcssek számára az ugrás közben hallatott és a veszélyre is figyelmeztető bősziútt ordítás talán bolondságnak tűnhet. Hát - gondolhatják - nem vethette volna magát áldozataira sokkal nagyobb biztonsággal, ha csendben, hangos üvöltözés nélkül ugrik?

Csakhogy Sabor nagyon jól tudta, hogy a dzsungel lakói milyen

fantasztikusan gyorsak és mennyire jó, már-már hihetetlenül tökéletes a hallásuk. Az ő számukra két fűszál hirtelen egymáshoz súrlódása ugyanolyan holtbiztos figyelmeztető jel, mint az ő lehangosabb ordítása. Sabor tudta, hogy a hatalmas ugrást minden apró nesz nélkül végrehajtani képtelenség. A vad üvöltés pedig nem figyelmeztetés volt! Az volt vele a célja, hogy szegény áldozatai rövid időre rémült mozdulatlanságba dermedjenek. Ez elegendő is ahhoz, hogy hatalmas karmai belemélyessze puha testükbe, és kilátástalanná tegye számukra a menekülést.

Ami a majmot illeti, Sabor jól is számított. Szegény kis állat csak egy pillanatra húzta össze magát reszkető tagokkal, de ez a pillanat elegendő volt ahhoz, hogy beteljesedjék végzete.

Nem így Tarzan! Az embergyerek a dzsungel veszedelmei között leélt évek során megtanult magabiztosan szembenézni a helyzettel. Intelligenciája folytán szellemi reakcióinak sebességével messze meghaladta a majmok képességeit. Így aztán Sabor, a nőstény oroszlán üvöltése a kis Tarzan agyát és izmait azonnali cselekvésre ösztönözte. Előtte a kis tó mély vize, mögötte pedig rettenetes karmok és tépőfogak képében közeledett a biztos, borzalmas halál.

Tarzan mindig is utálta a vizet. Csak szomját szerette oltani vele. Azért gyűlölte, mert agyában a szakadó eső nyirkos hidegnek és kényelmetlenségének képzete társult hozzá. Félt is tőle: a vihart kísérő dörgés, villámlás, és szél miatt. Vad nevelőanyja is arra tanította, hogy kerülje a tó mély vizét. A saját szemével is látta a kis Nita esetét, aki alig pár hete süllyedt el a csendes víz mélyén, hogy soha többé ne térjen vissza a törzshöz.

De Sabor felharsanó üvöltése még szinte bele sem hasított a dzsungel csendjébe, amikor Tarzan villámgyors agya már felmérte, hogy a két rossz közül melyik a kevésbé rossz. Még mielőtt az óriás fenevad az ugrás felét megtehetné volna, máris a hűvös vizet érezte összezsapni a feje fölött.

Nem tudott úszni és a víz nagyon mély volt. Magabiztossága és leleményessége, felsőbbrendűségének eme két megkülönböztető jegye, azért szemernyi sem csökkent. Sebesen kapálózott kezével-lábával abbéli igyekezetében, hogy valahogy felküzdje magát a víz felszínére. Valószínűleg inkább véletlenül, mintsem tudatosan ráhibázott arra a mozgásra, ahogyan a kutyák úsznak. Így aztán pár másodperc múlva az orra már kint volt a víz fölött, és rájött, hogy ha folytatja a rúgkapálást, végképp fenn tud maradni, sőt, még halad is előre a vízben.

Nagyon meglepődött és egyben megörült új tudományának. De nem ért rá sokat gondolkodni a dolgon. Párhuzamosan úszott a parttal. Jól látta a kis játszópajtása mozdulatlan teteme fölött kuporgó kegyetlen fenevadat, amely kis híján elkapta őt is.

Az oroszlán kitartóan figyelte Tarzant. Nyilvánvalóan arra számított, hogy előbb-utóbb kimegy a partra, de a fiúnak esze ágában sem volt távozni a vízből. Ehelyett a törzsében végveszedelem esetén használatos segélykiáltást hallatta, megtoldva a figyelmeztetés jelzésével, nehogy a segítségére sietők Sabor karmai közé rohanjanak.

Szinte azonnal felhangzott a válasz a távolból, és kis idő múlva máris negyven-ötven hatalmas testű majom suhant sebesen az erdőn keresztül a tragédia színhelye felé.

A csapat élén Kala haladt. Megismerte a szívének legkedvesebb lény hangját, és ott volt mellette annak a kismajomnak az anyja is, aki holtan hevert Sabor lábainál.

Az oroszlán hatalmasabb volt ugyan, mint a majmok, s a természet jobban ellátta őt harci eszközökkel, de azért mégsem kívánt szembeszállni ezekkel a dühödt felnőtt állatokkal. Ezért gyűlölködve

feléjük horkantott, majd gyorsan bevetette magát a bozótba, és eltűnt a szemük elől.

Tarzan ekkor a parthoz úszott, és gyorsan kimászott a szárazra. A hideg víz okozta friss és felpezsdült érzés kellemes meglepetésként áradt szét testében és ezután soha sem szalasztotta el többé az alkalmat, hogy naponta megmártózzék. Kala hosszú ideig nem tudott megbékélni a látvánnyal. Bár az ő népe tudott úszni, ha rákényszerült, de önszántukból soha nem mentek vízbe.

Az oroszlánkaland sokáig kellemes emlék maradt Tarzan számára. Az ilyenfajta esetek voltak azok, amelyek változatosságot hoztak a mindennapi élet egyhangúságába. Máskülönből csak a táplálékkeresés, evés, alvás unalmas körforgásából állt az egész.

A törzs, amelyhez tartozott, egy meghatározott területen kóborolt, mely körülbelül huszonöt mérföld hosszú volt a tengerpart mentén, és nagyjából ötven mérföldnyire nyúlt be a szárazföld belsejébe. E térségen belül szinte állandóan úton voltak. Néha ugyan hónapokra is megtelepedtek egy-egy helyen. Viszont ha a fák ágaira felkapva vándoroltak, gyakran mindössze néhány nap alatt bejárták az egész területet. Sok minden attól függött, hogy mennyi táplálékot találtak, milyenek voltak az időjárási körülmények, és milyen gyakorisággal tűntek fel közelükben veszedelmes állatok. Előfordult persze, hogy kercsak egyszerűen azért meneltette őket hosszú ideig, mert unta már az egy helyben üldögélést.

Éjszakánként ott aludtak, ahol a sötétség meg lepte őket. A földre feküdtek le, és olykor a fejüket, ritkábban a testüket is betakarták a begónia óriás leveleivel. Ketten-hárman össze-összebújtak egymást átölelve és melegítve, ha az éjszakák hűvösek voltak. Tarzan is így aludt az évek hosszú során minden éjszaka Kala ölébe fészkelve be magát. Hogy a hatalmas fenevad szerette ezt a más fajtól származó gyereket, ahhoz kétség nem fért. A maga részéről ő is elhalmozta mindazokkal a gyöngéd érzelmekkel a szőrös testű óriás állatot, amelyek édesanyját illették volna meg, ha életben lett volna. Igaz, ami igaz! Ha engedetlen volt, Kala lekevert neki egy-egy nyaklevest, de sokkal gyakrabban ajnározta, mint fegyelmezte a gyereket.

Tublat, a párja, mindig is gyűlölte Tarzant. Számos alkalommal hajszálon múlt, hogy véget nem vetett az ifjonc pályafutásának. Tarzan sem mulasztott el egyetlen alkalmat sem, hogy kimutassa és teljes egészében viszonzza mostohaapja iránt táplált érzéseit. Ahányszor csak lehetősége nyílt bosszantani őt, grimaszokat vágni az orra előtt vagy sértéseket vagdosni a fejéhez anyja karjainak biztos védelméből, mindig meg is tette. Intelligenciája és gyorsan vágó esze révén ezer ördögi csalafintaságot eszelt ki Tublat életének megkeserítésére.

Még egészen kis fiú volt, amikor rájött, hogy a hosszú fűszálakat összesodorva és egymáshoz erősítve miként lehet kötelet készíteni. Ezzel aztán örökké azon mesterkedett, hogy elgáncsolja Tublatot, vagy egy lelógó ágról hurkot vessen a nyakába.

Mivel állandóan a köteleivel játszott és kísérletezgetett, Tarzan kitanulta az egyszerűbb csomók fortélyát és azt is, hogyan lehet csúszóhurkot készíteni. Most már ezzel szórakozott ő is meg a többi majomgyerek is. Akármit csinált Tarzan, ők is rögtön megpróbálkoztak vele. Minden új ötlet azonban Tarzantól származott, és csakis ő fejlesztette tökélyre a tudását.

Amint egyik nap így játszogatott, Tarzan az egyik távozó pajtása után hajította a kötelét, amelynek másik vége ottmaradt a kezében. A hurok véletlenül pont a szaladó majom nyakára tekeredett, aki hirtelen meghökkenve állt meg.

Jaj, de jó játék, micsoda nagyszerű játék, gondolta Tarzan. Azonnal újból megpróbálkozott a mutatvánnyal. És aztán így aprólékos és kitartó gyakorlással lassanként elsajátította a lasszóvetés

művészetét.

Ettől kezdve Tublat élete valósággal pokollá változott. Álmában, útközben, éjszaka vagy nappal, egyszóval soha nem tudta, hogy mikor szorul meg a nyakán a csendben suhanó hurok, amely kis híján beléfojtotta a szuszt.

Kala számtalanszor megbüntette Tarzant. Tublat pedig megesküdött, hogy iszonyú bosszút áll. Amikor az öreg Kercsaknak fülébe jutott a dolog, ő is figyelmeztette és megfenyegette. De mindhiába! Tarzan dacolt mindegyikükkel. A vékony, de erős hurok újra meg újra Tublat nyakában kötött ki. Rendszerint akkor, amikor az a legkevésbé sem számított rá.

A többi majom számára Tublat megcsúfolása végtelenül jó szórakozást jelentett. Betört Orr mogorva vén fickó volt, akit amúgy sem szeretett senki.

Tarzan okos kis fejében sokféle gondolat fogant meg. Ezek mind az értelem dicsőséges hatalmának megnyilvánulásai voltak. Ha sok fűszárból font hosszú karjával képes foglyul ejteni majomtársait, miért ne tehetné ezt meg Saborral, a nőstény oroszlánnaal is? Ez volt a csírája annak a gondolatnak, amely aztán félig tudatosan, félig öntudatlanul egyre forrt-erjedt az agyában, és végül nagyszerű tettekhez vezetett. De ez már a későbbi évek krónikája.

6. Küzdelem a dzsungelben

Vándorlásai során a törzs gyakran elvetődött a lezárt, csendes kunyhó közelébe, amely a száraz-földbe benyúló kis öböl partján állt. Tarzan számára az építmény mindig is titokzatos és örömteli élmények kiapadhatatlan forrása volt. Be-bekukucskált a lefüggönyözött ablakokon, vagy felmászott a tetőre. Ilyenkor a kémény fekete kürtőjén át kémlelt lefelé abbéli hiú igyekezetében, hogy megfejtse az erős falak között rejtőző ismeretlen csodák titkát.

Gyermeki képzelete csodálatos lényekkel népesítette be a kunyhót. Az pedig, hogy lehetetlenségnek látszott akár erőszakkal is behatolni a belsejébe, megsokszorozta Tarzanban a vágyat, hogy csak azért is megpróbálkozzék vele. Órákon keresztül mászkált a tetőn és az ablakok körül, hátha megtalálja a bejutás módját. Az ajtónak nem sok figyelmet szentelt, mert az ugyanolyan masszívnak tűnt, mint a falak.

Amikor aztán az öreg Saborral való kalandját követően legközelebb ismét a környéken járt, a kunyhóhoz közeledve egyszer csak feltűnt neki, hogy messziről nézve az ajtó mintha különálló része volna a falnak. Most először jutott az eszébe, hogy esetleg ez lehet a régóta hiába keresett bejárat.

Egyedül volt, ami gyakran megesett, ha a kunyhóhoz látogatott. Társai nem szerettek ide jönni. A villámlóbottal kapcsolatos história következtében - amelyet nem szűntek meg emlegetni az elmúlt tíz év alatt - a fehér ember elhagyott hajlékának környéke hátborzongató és rémíztető helynek számított a majmok szemében.

Azt, hogy neki mi köze van a kunyhóhoz, soha nem mondták meg. A majmok nyelve rendkívül primitív volt. Alig-alig tudtak beszámolni arról, mit láttak a kunyhóban. Nem volt szavuk sem a különös lények, sem pedig tárgyaik pontos leírására. Így aztán mire Tarzan elég idős lett volna ahhoz, hogy mindezt megértse, a törzs tagjai már rég megfeledkeztek a dologról.

Csak valami ködös, határozatlan formában adta Kala a tudtára, hogy az apja egy furcsa fehér majom volt. Arról azonban nem volt tudomása, hogy az igazi anyja nem Kala!

Ezen a napon egyenesen az ajtóhoz ment. Órák hosszat vizsgálódott és matatott a sarokpántok, a gömbkilincs és a zárnyelv körül. Végre ráhibázott a helyes módszerre, és az ajtó nyikorogva nyílt ki. Néhány percig nem is mert beljebb kerülni. Aztán, hogy a szeme hozzá szokott a kunyhó belsejének gyér világosságához, lassan és vigyázva beóvakodott.

A Padló közepén egy csontváz hevert, amelyet itt-ott még mindig a valamikori ruhadarabok penészes, málladozó maradványai borítottak. Az ágyon egy hasonló rémíztő valamit látott, csak az kisebb volt, mint a másik. A közelben lévő aprócska bölcsőben egy harmadik, egy gyereksontváz volt látható.

A kis Tarzan a dzsungelbeli élet során hozzáédződött a halott és haldokló állatok látványához, és akkor sem hatódott volna meg sokkal jobban, ha tudta volna, hogy saját apjának és anyjának földi maradványait látja. Inkább a bútorok és a szoba egyéb berendezési tárgyai vonták magukra figyelmét. Aprólékosan megvizsgált mindent. A különös szerszámokat és fegyvereket, a könyveket, papírokat, ruhákat, illetve közülük azokat, amelyek képesek voltak ellenállni a tengerparti dzsungel nyirkos klímájának.

Kinyitogatta a ládákat és szekrényeket, azokat persze, amelyek engedelmességek gyakorlatlan kezének. Ezek tartalmát sokkal jobb állapotban találta. Volt ott egy hegyes vadászkés is, amelynek éles pengéjével sikerült mindjárt elvágnia az ujját. De folytatta tovább a kísérletezést. Rájött, hogy az új szerszámmal kis darabokat tud levágni az asztal és a székek fájából.

Ez hosszú ideig elszórakoztatta, de végül ráunt a dologra. Folytatta a kutatást. Az egyik szekrényben élénk színű képekkel teli könyvre, egy gyerekeknek szóló illusztrált ábécéskönyvre bukkant. Szülei valamikor azért hozták magukkal, hogy ilyen és ehhez hasonló versikékből tanulja meg a betűvetést.

A képen Ádám nyilasként lép elő, Baljában íja, Céloz, s aztán lő.

Tarzan a képek érdekelték rettenetesen. Sok nagy testű majmot látott, akiknek arca hasonlított az övéhez. Kicsivel odébb a könyvben az "M"-nél néhány pontosan olyan apró majmot talált, mint amelyeket naponta látott ugránozni saját őserdejének fái között. De sehol sem bukkant rá saját népének képeire. Az egész könyvben egyetlen ábra sem hasonlított Kercsakra, Tublatra vagy Kalára.

Először megpróbálta leszedni a kis alakokat a könyv lapjairól. Hamarosan rájött, hogy nem igaziak, bár azt továbbra sem tudta, hogy mik lehetnek. Nem ismert olyan szavakat sem, amelyekkel megnevezhette volna őket.

A csónakok meg a vonatok, a tehének és a lovak semmiféle jelentéssel nem bírtak a számára.

Azonban még ezeknél is értelmetlenebbnek tűntek azok a különös kis micsodák, amelyek a színes képek alatt és között voltak láthatók. Valami furcsa fajta bogár lehet, gondolta, mindegyiküknek lába ys volt. Igaz, egyetlen sem sikerült találnia, amelynek szeme és szája lett volna. Ez volt az első találkozása az ábécé betűivel, pedig már elmúlt tízéves.

Természetesen soha nem látott korábban nyomtatott betűt. Nem beszélt egyetlen teremtet lélekkel sem, akinek akár csak halvány fogalma is lett volna arról, hogy a nyelv írott formában is létezik, és sohasem látott senkit sem olvasni! Nem csoda hát, ha a kisfiú teljesen tanácstalan volt a furcsa alakzatok jelentését illetően.

A könyv közepe táján megtalálta régi ellenségét, Sabort, a nőstény oroszánt. Kicsit odébb Hisztahot, a tekergőző testű kígyót. Lebilincselő élmény volt! Életének tíz éve alatt még semmiben sem

Lelte ennyire örömét. Teljesen belefeledkezett a könyvbe, és észrevette, hogy Lassanként alkonyodik. Lassan végképp leszállt az est, és az alakok teljesen elmosódtak.

Visszatette a könyvet a szekrénybe, és becsukta az ajtaját, mert nem szeretne volna, ha bárki más hozzáférkőzhet a kincséhez, és kárt tesz benne. Amikor kiment az egyre sűrűsödő sötétbe, bezárta maga mögött a kunyhó masszív ajtaját is. Ugyanúgy, ahogy volt. De még mielőtt távozott volna, észrevette, hogy a vadászkes ott hever a földön, ahová dobta. Most felvette, és magával vitte, hogy megmutassa társainak.

Alig tett tíz lépést a dzsungel felé, amikor az egyik alacsony bokor árnyékából egy hatalmas testű alak lépett eléje. Először azt hitte, az övéi közül van ott valaki, de a következő pillanatban megismerte Bolganit, a hatalmas gorillát. Olyan közel volt már hozzá, hogy menekülni nem lett volna értelme. A kis Tarzan tudta, hogy most ki kell állnia és meg kell küzdenie az életéért. Ezek az óriás fenevadak halálos ellenségei voltak a törzsének, és sem az egyik, sem a másik fél nem kért és nem is adott soha kegyelmet!

Ha Tarzan a saját törzséből való, teljesen kifejlett hím majom lett volna, könnyedén elbánhatott volna a gorillával. Minthogy azonban csak egy angol kisfiú volt, bármennyire fejlett izomzattal rendelkezett is, semmi esélye nem volt kegyetlen ellenfelével szemben. De dicső Lovagelődeinek hagyománya mellett felvértezte őt a dzsungel fenevadjai között eltöltött rövidke életének sok-sok tapasztalata is.

Nem ismert olyan fajta félelmet, mint az emberek. Szíve csak izgalmában és a kalandtól felvillanyozva vert sebesebben. Ha alkalma lett volna rá, minden bizonnyal elmenekül, hiszen nem lehetett egyenlő ellenfele ennek a nagy állatnak! De mivel azonban az esze azt súgta, hogy lehetetlenség sikeresen kerekelt oldania, felvette hát a harcot a gorillával, méghozzá bátran és nyíltan. Anélkül, hogy egyetlen izma is megmerevedett volna.

Az igazság az, hogy amikor szembeszállt a fenevaddal, az már éppen rávetette magát. A fiú igyekezete épp oly hiábavalónak tűnt, mintha egy légy támadt volna az elefántra. De egyik kezében még mindig ott szorította a kést, amelyet apjának kunyhójában talált. Amikor a vadállat egészen közel nyomult hozzá, a fiú véletlenül a szőrös fenevad felé fordította a kés hegyét.

A penge mélyen behatolt a gorilla testébe. Az kínjában és dühében élesen felüvöltött. De a fiú ez alatt a rövid másodperc alatt megtanulta az éles és fénylő szerszám használatát. És, aztán bár ellenfele a földre teperte Tarzant, az újra meg újra markolatig vágta bele a pengét a másik mellébe.

A gorilla, saját fajának harcmodorát követve, rettenetesen ütött nyitott tenyerével, és közben hatalmas tépőfogaival marcangolta a húst a fiú nyakán és mellkasán. Egy pillanatig a földön hemperegtek. Tarzan felszaggatott és vérző karja egyre erőtlenebbül vagdalkozott a hosszú, éles pengével, majd a kis test görcsösen megrándult és mozdulatlanul dermedt. Tarzan, az ifjú Lord Greystoke eszméletlenül hemberedett az őserdő aljnövényzetére.

Egy mérföldnyire az erdő belseje felé a törzs hallotta a gorilla üvöltözését. Kercsak, mint mindig, ha valamilyen veszély fenyegette, most is összehívta népét. Részben, hogy egyesítsék erejüket a közös ellenséggel szemben, részben pedig azért, hogy lássa: törzsének minden tagja megvan-e.

Hamar kiderült, hogy Tarzan hiányzik! Tublat erősen ellenezte, hogy a segítségére induljanak. Kercsak maga sem kedvelte különösebben a furcsa kis talált gyermeket, hallgatott tehát Tublatra, és végül egy vállránditással elindult a levélkupac felé, amelyben már megágyazott magának.

Kala viszont más véleményen volt. Valójában abban a pillanatban, amikor megtudta, hogy Tarzan nincs közöttük, már száguldott is az ágak között arrafelé, ahonnan a gorilla kiáltásai még mindig tisztán hallhatók voltak.

A sötétség közben már leszállt a tájra. A korán felkelt hold pedig bágyadt fényvel különös, groteszk árnyakat vetített az erdő fainak sűrű lombjai közé. A fénylő sugarak itt-ott elhatoltak egészen a földre. Nagyjából azonban inkább csak arra voltak jók, hogy még jobban kiemeljék a dzsungel mélyének túlvilági sötétjét.

Kala mint valami óriás kísértet ugrált nesztelenül fáról fára. Sebesen végigszaladt egy-egy hosszú ágon, majd a levegőbe úszva átlendült egy másikra. Onnan egy még távolabbi fára vetette át magát. Így sietett arrafelé, ahol a dzsungelélet ismeretében biztosan tudta: tragédia zajlik le.

A gorilla kiáltásaiból kitűnt, hogy a fenevad élet-halál küzdelmet folytat az erdő valamely más lakójával. A kiáltásnak hirtelen vége szakadt, és síri csend borult a dzsungelre.

Kala nem értette, mi történt. Bolgani hangjából legvégül ugyan kivette, hogy a gorilla rettenetesen szenved és a haláltusáját vívja, de semmi más hang nem jutott el hozzá, amelyből esetleg megállapíthatna volna, miféle ellenféllel küzd. Azt, hogy a kis Tarzan képes lehet lehet elpusztítani egy hatalmas hím gorillát, lehetetlennek tartotta. Amikor közelebb ért ahhoz a helyhez, ahonnan a harc zaja hallatszott, körültekintően folytatta útját. Végül már egészen lassan és rendkívül óvatosan haladt előre a legalsó ágakon. Közben szemét kimeresztve kémlelte a holdsütött foltokkal tarkított sötétséget. Kereste a küzdők nyomát.

Hamarosan megtalálta őket. Egy kis szabad térségen feküdtek. A kis Tarzan véres és szétmarcangolt teste mellett az óriás hím gorilla halálba dermedt teteme hevert.

Kala halkán felkiáltott. Tarzanhoz rohant, majd ölébe kapva a csupa vér kis testet, fülelni kezdett, hogy van-e benne élet. Alig hallhatóan jutott fülébe a neszt a gyerek kis szívének gyenge dobogása.

Ölében vitte vissza Tarzant a koromsötét dzsungelön át oda, ahol a törzs tartózkodott.

Sok-sok napon és éjszakán át örködött mellette, etette, itatta és elhessegette a legyeket és egyéb bogarakat sebeitől. Gyógyászatról meg sebészetről mit sem tudott. Csak annyit tehetett, hogy nyalogatta, s ezzel tisztogatta a sebeket, hogy a természetes gyógyulás folyamata gyorsabban menjen végbe.

Tarzan eleinte semmit nem evett, csak vadul forgolódott, hánykolódott. A magas láztól önkívületi állapotban volt. Csak vizet kívánt rettenetesen, és Kala hozott is neki, ahogy tudott, a szájában.

Nincs olyan édesanya az emberek között sem, aki önzetlenebb és önfeláldozóbb odaadással ápolná gyermekét, mint ahogyan ez a vadállat ápolta a kis elárvult teremest, akit a sors bízott a gondjaira.

Végre alábbhagyott a láz, és a fiú állapota kezdett javulni. Egyetlen zokszó sem hagyta el ajkát, pedig sebei pokoli fájdalmakat okoztak.

Hatalmas ütéseivel a gorilla egyhelyütt csontig feltépte a mellkasát. Három bordája eltört. Metszőfogaival kis híján leszakította egyik karját, és nagy darabot tépett ki a nyakából is, csupaszá téve ütőerét, amely a csodával határos módon került el a rettenetes fogakat.

Tarzan csöndben viselte el szenvedéseit, azoknak a vadállatoknak a sztoicizmusával, akik nevelték. Inkább elvonult a többiektől, és valahol a magas fűben húzta meg magát, csak hogy ne kelljen nyomorúságos állapotában mutatkozniya előttük.

Egyedül annak örült, ha Kala mellette volt. De most, hogy a fiú jobban érezte magát, a majomanya hosszabb időre is elment táplálékot keresni. Amíg Tarzan válságos állapotban volt, az önfeláldozó állat épp csak annyit evett, hogy éhen ne vesszen. Következésképp csak árnyéka volt korábbi önmagának.

7. A tudás fényugara

Örökkévalóságnak tűnő idő után Tarzan végre ismét tudott járni. Ettől kezdve gyógyulása annyira meggyorsult, hogy újabb hónap elteltével ugyanolyan erős és mozgékony lett, mint korábban volt.

Lábadozásának ideje alatt számtalanszor visszaidézte gondolatban a gorillával való küzdelmét. Legfontosabb dolgának tartotta, hogy megtalálja azt a csodálatos kis fegyvert, amely őt az eleve reménytelennek tetsző helyzetben a dzsungel hatalmas rémének legyőzőjévé tette.

Arra is nagyon vágyott, hogy visszatérhessen a kunyhóhoz, és folytathassa a benne lévő csodálatos dolgok átkutatását. Egy nap kora reggel egyedül indult felderítő útra. Némi keresgélés után rábukkant egykori ellenfelének teljesen lecsupaszított csontjaira. Mindjárt mellettük megtalálta a kést, amely a talajnedvesség és a gorilla rászáradt vére miatt vörösölt a rozsdától.

Tarzannak nem tetszett, hogy az egykor fényes és csillogó penge így megváltozott. Azért az még mindig ugyanaz a félelmetes fegyver volt, amelyet, tudta, alkalomadtán bármikor hasznosan forgathat. Feltette magában, hogy többé nem fog elrohanni, ha az öreg Tublat megint minden ok nélkül rátámad.

A következő pillanatban már a kunyhónál termett. Sikerült ismét elhúzni a zárnyelvet. Belépett. Először is a zár szerkezetét akarta kiismerni. Mindjárt hozzá is látott oly módon, hogy míg az ajtó nyitva volt, közelről szemügyre vette. Így aztán pontosan megfigyelhette, hogy a szerkezet miként tartja bezárva az ajtót, és hogyan engedí kinyílni kezének érintésére. Rájött, hogy belülről is be tudja zárni az ajtót. Ezt mindjárt meg is tette. Ezzel kizárta minden lehetőségét annak, hogy bárki háborgathassa vizsgálódásai közben.

Nekilátott a kunyhó rendszeres átkutatásának. Figyelmét azonban hamarosan a könyvek vonták magukra, amelyek láthatólag nagy és egészen különös hatást gyakoroltak rá. Szinte nem is tudott másra figyelni, annyira izgatta a rejtély: mi célt szolgálhatnak?

Az ábécéskönyv mellett a könyvek között volt néhány gyerekeknek való olvasókönyv, számtalan képeskönyv, egy nagy lexikon. Mindezeket végig lapozgatta, de a képzeletét leginkább a képek ragadták meg. A különös kis bogarak viszont, amelyek a kép nélküli oldalakat borították, csodálatot váltottak ki belőle, és mélyen gondolkodóba ejtették.

Tarzan, a dzsungel fia, a majomember, a kis ősember egyszerre volt megindító és ígéretes látvány, ahogy torzonborzan, meztelenül, de csillogó szemekkel, érdeklődve lapozgatta a könyveket. Jelképes figurájaként annak, hogy a tudatlanság sötét éjéből hogyan indult el az emberiség a kezdet kezdetén, bizonytalanul tapogatózva a szellem fényugara felé.

Kis arca feszült figyelmet árult el. Valami ködös, bizonytalan

Burroughs, Edgar - Tarzan a majomember 01 formában lassanként kezdett kirajzolódni benne egy gondolat, amely ezután idővel a különös kis bogarak izgató problémájának kulcsává és megoldásává vált.

Egy nyitott ábécés könyvet tartott a kezében, és azt a képet nézegette, amely egy hozzá hasonló kis majmot ábrázolt, csak azt a kezétől és az arcától eltekintve mindenütt furcsa, színes szőrzet borította. Annak vélte ugyanis a nadrágot és a kiskabátot. A kép alatt három kis bogár látszott.

Aztán felfedezte, hogy ezen az oldalon a három kis bogár többször is megismétlődik ugyanebben a sorrendben.

Megtanult még valamit. Azt, hogy viszonylag kis számú egymástól különböző bogár van. Am ezek mindegyike sokszor ismétlődik, néha önmagukban állnak, de sokkal gyakrabban több másikkal együtt.

Lassan tovább lapozgatott, és árgus szemmel figyelte a képeket meg a szöveget, hogy találkozik-e újra a f-i-ú kombinációval. Hamarosan ismét rábukkant az egyik kép alatt, amely egy másik kis majmot ábrázolt meg egy különös, a sakálra hasonlító állatot. A kép alatt a bogarak a következő elrendezésben álltak:

A FIÚ A KUTYA

Újra megvolt hát az a három kis bogár, amely mindig a kis majommal együtt jelent meg.

Így haladt aztán mind tovább. Lassan, nagyon lassan, mert nehéz és fáradságos volt a feladat. Az a feladat - amelynek megoldása bármelyikünk számára lehetetlenségnek tűnhetne - hogy megtanuljon olvasni anélkül, hogy akár csak fogalma is lenne a betűk mibenlétéről vagy az írott nyelvről, vagy legalább valami halvány elképzelése lenne arról, hogy ilyesmi létezik.

Persze, nem egyetlen nap, egyetlen hét, egyetlen hónap vagy egyetlen év műve volt ez. Hanem nagyon lassan tanult meg aztán is, hogy rájött, miféle lehetőségek rejlenek azokban a kis bogarakban. Mire tizenöt éves lett, már ismerte a betűknek mindazokat a különféle kombinációit, amelyek az egyes képek alatt álltak a kis ábécés könyvben, valamint egy-két képes könyvben is.

A névelők és kötőszók, igék és határozószók vagy a névmások mibenlétéről és használatáról csak igen homályos elképzelései voltak. Tizenkét éves volt, amikor egy nap egy csomó grafitceruzát talált az asztal egy korábban fel nem fedezett fiókjában. Amint az egyiknek a hegyét végighúzta az asztal lapján, örömmel állapította meg, hogy fekete vonal maradt utána.

Olyan kitartóan munkálkodott az új eszközzel, hogy az asztal lapját hamarosan teljesen belepték a girbe-gurba vonalak és a kacskaringós ákombákomok. A ceruza hegye egészen a fáig lekopott. Akkor egy másik ceruzát vett elő, de most már határozott célt tűzött maga elé. Megpróbál utánozni néhányat az apró bogarak közül, amelyek a könyv lapjain mászkálnak.

Ez nehéz feladatnak bizonyult. Úgy fogta meg a ceruzát, ahogy a tőr markolatát - szokás. Ez bizony nemigen könnyítette meg számára az írást, s nem tett jót az eredmény olvashatóságának sem. De kitartóan igyekezett hónapokon keresztül, amikor csak módjában volt eljönni a konyhába. Végül sokszori próbálkozás után kitalálta, hogyan célszerűbb fogni a ceruzát. Így végre sikerült nagyjából mindegyik kis bogarat utánozni.

Írni kezdett.

A bogarak másolása még valamire megtanította. Arra, hogy számba vegye őket. Bár nem tudott számolni a szó köznapi értelmében, de azért

Burroughs, Edgar - Tarzan a majomember 01
volt fogalma a mennyiségekről, amelyek felméréséhez egy-egy kezén lévő
ujjainak számát vette alapul.

A különféle könyveket végigvizsgálva meggyőződött arról, hogy a
különböző kombinációkban leggyakrabban ismétlődő valamennyi fajta
bogárral találkozott már. Oly gyakran böngészte végig azt a lenyűgöző
képes ábécékönyvet, hogy a végén már könnyűszerrel megfelelő sorrendbe
tudta őket rakni.

Haladt tovább az önképzésben, és a nagy képes lexikon az
ismeretek kimeríthetetlen tárházának bizonyult számára, mert sokkal
inkább a képek, mintsem a szöveg segítségével tanult azután is, hogy
felfogta, mire valók a bogarak.

Amikor rájött arra, hogy a szavak ábécé szerinti sorrendben
állnak, nagy örömmel kereste és találta meg a számára ismerős
kombinációkat. Az ezek után álló szavak, a definíciók tovább vezették
előre a műveltség szövevényes útjain.

Mire tizenhét éves lett, már el tudta olvasni a gyerekeknek szánt
egyszerű olvasókönyvet, és teljes egészében tisztában volt a kis
bogarak valódi, csodálatos rendeltetésével.

Nem szégyellte többé magát szőrtelen teste és emberi arcvonásai
miatt. A józan ész azt súgta neki, hogy más fajhoz tartozik, mint vad
és szőrös társai. Ő E-M-B-E-R, ők M-A-J-M-O-K, azok a majmok pedig,
a-kik a fák tetején kergetőznek, A-P-R-Ó-M-A-J-M-O-K. Azt is tudta,
hogy az öreg Sabor O-R-O-S-Z-L-Á-N, Hisztah K-Í-G-Y-Ó, Tantor pedig
E-L-E-F-Á-N-T. Így tanult meg olvasni.

Ettől kezdve egyre gyorsabban haladt. A nagy lexikon és józan
eszének fogékony intelligenciája, az átlagot meghaladó értelmi
képessége segítségével, sokszor jó érzékkel tapintott rá olyasmire is,
amit igazán nem is értett. Találgatásai során gyakrabban volt példa
arra, hogy ráhibázott az igazságra, mint arra, hogy nem.

Sokszor kellett félbeszakítani a tanulmányait törzsének nomád
szokásai miatt, de élénk agya még olyankor is tovább kutatta e
csodálatos mesterség titkait, amikor messze járt könyveitől.

Egy-egy fakéreg, nagyobb levél, de még egy-egy sima földdarab is
gyakorlófüzetként szolgált a számára, ahová vadászskése hegyével
bekarcolhatta az utoljára tanult leckét.

Nem hanyagolta el az egyszerű élet kötelmeit sem, míg próbálta
megfejtetni könyveinek titkát. Tovább gyakorlatozott kötelével és
játsszogatott hegyes késével, amelyet megtanult lapos köveken élesre
fenni.

A törzs szépen gyarapodott azóta, hogy Tarzan a majmok között
élt, mert Kercsak vezérletével távol tudták tartani a többi törzset
saját dzsungelbeli területüktől. Így bőségesen volt ennivalójuk, és
ragadozó kedvű szomszédaiak úgyszólván semmiféle veszteséget nem
okoztak nekik. Ezért aztán a fiatal hímek, amikor felnőttek, szívesen
választottak párt a saját törzsükből, vagy ha más törzsből
zsákmányolták is, inkább visszatértek nőstényeikkel Kercsak
csapatához.

Békességben éltek vele, mintsem Hogy megpróbáljanak megküzdeni a
rettegett Kertsakkal az uralomér t. Néha egy-egy társainál elszántabb
hím megpróbálkozott az utóbbival, de egyelőre még nem akadt olyan, aki
el tudta volna hódítani a győzelem pálmáját az ádáz fenevadtól.

Tarzan különleges helyzetet élvezett a törzsben. Maguk közül
valónak is tekintették, meg valami módon másmilyennek is. Az idősebb
hímek vagy egyáltalán nem vettek róla tudomást, vagy pedig olyan
szenvédélyesen gyűlölték, hogy bizony réges rég végeztek volna vele,
ha nem oly bámulatosan ügyes és gyors, s ha Kala nem védelmezi olyan

elszántan.

Tublat volt a legmegátalkodottabb ellensége. Ám éppen egy Tublattal kapcsolatos esetnek köszönhetőe azt is, hogy - úgy tizenhárom éves kora táján - ellenségei felhagytak üldözésével. Többé nem törődtek vele, eltekintve azoktól az esetektől, amikor valamelyikük ámokfutást rendezett ama különös, tébolyult és vad dührohamában, amely időről időre a dzsungelbeli állatok hímjei közül igen sokat hatalmába kerít. Persze ilyenkor senki sem volt biztonságban!

Azon a napon, amikor Tarzan megalapozta a maga tekintélyét, a törzs tagjai egy kis természetes amfiteátrumban gyűltek össze. Ezt a tisztást a dzsungel nem nőtte be szövevényes indáival és kúszónövényeivel, s egy alacsony dombok övezte mélyedésben helyezkedett el. Majdnem szabályos kör alakú volt. Minden irányból az érintetlen őserdő hatalmas faóriásai vették körül. A szövevényes aljnövényzet olyan sűrűn, valóságos élő falként fonta be a fák vastag törzsét, hogy a sima talajú kis arénába csak a fák magasan lévő ágain át lehetett bejutni.

Itt, ahol senki sem zavarta őket, a törzs tagjai szívesen gyűltek össze. Az amfiteátrum közepén volt egy agyagdob, amit az emberszabású majmok készítettek bizarr ceremóniáikhoz.

Ezeknek a ceremóniáknak a zaját többen hallották már a dzsungel mélyéből, de soha senki emberfia nem volt szentánúja még az eseménynek.

Sok utazó látta saját szemével már az óriásmajmok dobjait, és közülük néhányan hallották is a dobok döngését meg a ricsajt, amelyet a dzsungel eme urai csaptak vad, kísérteties tivornyázásuk során. Minden kétséget kizáróan Tarzan, Lord Ga-eystoke volt az egyetlen emberi lény, aki valaha is részt vett a Dum-Dum fékeveszett, mámoros, örjögő ünnepén.

Vitathatatlan, hogy ezekből a primitív szertartásokból alakult ki a modern egyház és állam valamennyi ceremóniája és ünnepélyes külsősége. Szörös őseink az évek, évszázadok, évezredek megszámlálhatatlanul hosszú sorát, jóval a civilizáció hajnala, az emberi társadalom legelső védőbástyáinak létrejötté előtt már járták a Dum-Dum-ünnep szertartásos táncait agyagdobjaik hangjára a trópusi hold ragyogó fényében.

Ott az irdatlan őserdő mélyén, amely ma is változatlanul ugyanolyan, mint volt azon a rég elfeledett éjszakán, a rég elmerült múltnak ama ködbe vesző, felidézhetetlen pillanataiban, amikor bozontos testű elődünk leugrott egy ringatózó ágról, és könnyedén huppant le az első gyülekezőhely puha gyepére.

Azon a napon, amikor Tarzan megszabadult az üldöztetésektől, amelyek életének tizenhárom évéből tizenkettőn át állandóan kísérték, aaz immár kerek száz főt számláló törzs csendben gyülekezett a dzsungel fáinak alacsony ágain, majd nesztelenül leereszkedett az amfiteátrum földjére.

A Dum-Dum-mok rítusai a törzs életének jelentős eseményeihez kapcsolódtak. Egy győzelemhez, valakinek a foglyul ejtéséhez, a dzsungel valamely nagyobb, veszedelmes lakójának elejtéséhez, a király halálához vagy uralomra lépéséhez. Az ünnep meghatározott külsőségek közepette zajlott le.

Aznap egy óriás majomnak, a szomszédos törzs tagjának megölése szolgáltatta az alkalmat. Amikor kercsak népe megérkezett, az arénába, azt látta, hogy két hatalmas hím cipeli a legyőzött majom tetemét. Letették terhüket az agyagdob elé, majd órként maguk is lekuporodtak mellé. A törzs többi tagja egy-egy füves mélyedésben feküdt le összegömbölyödve, hogy aludják egyet, míg a felkelő hold jelt nem ad a

Burroughs, Edgar - Tarzan a majomember 01
barbár orgia megkezdésére.

Órákon át teljes csend honolt a kis tisztáson. Csak a ragyogó tollazatú papagájok rikácsoló hangját - meg az ezernyi egyéb dzsungelbeli madár csivitelését és rikoltozását lehetett hallani. Ezek ugyanis szüntelenül ott cikáztak a bódító orchideák és a színpompás virágok körül.

Végre, amikor leszállt a sötétség a dzsungelre a majmok mozgolódni kezdtek. Hamar nagy kört formálva helyezkedtek el az agyagdob körül. A nőstények és a kölykök ritka láncot alkotva a kör külső részén üdögéltek, míg közvetlenül előttük a felnőtt hímek sorakoztak fel. A dob előtt három idős nőstény ült, mindegyikük egy-egy tizenöt-tizennyolc hüvelyk hosszú, göcsörtös bottal felszerelve, lassan és puhán ütögetni kezdték a dob visszhangzó felületét, amikor a felkelő hold első halvány sugarai ezüsttel vonták be a tisztást övező fák koronáját.

Ahogy nőtt a világosság az amfiteátrumban, a nőstények egyre szaporábban és egyre nagyobb erővel kezdték csapkodni a dobot. Így kisértetve vad, ritmusos láрма áradt szét mérföldekre mindenfelé.

A különböző vadállatok fülüket hegyezve, fejüket a magasba emelve álltak meg vadászat közben. A tompán dübörgő zajra figyeltek, amely a majmok Dum-Dum-ünnepét jelezte.

Innen-onnan egy-egy fültépő üvöltés vagy mennydörgésszerű bömbölés hangzott fel válaszul a majmok barbár ricsajozására, de senki sem ment a közelükbe, hogy kíváncsiskodjék vagy megtámadja őket. Az óriásmajmok ugyanis, főként ha teljes számban összegyűltek, mélységes tiszteletnek örvendtek dzsungelbeli szomszédaik részéről.

Amikor a dobolás zaja már-már fülsiketítővé fokozódott, kercsak ugrott a földön ülő hímek és a dobosok közötti szabad térségre, két lábára emelkedett, fejét hátravetette, és szembenézve a mind magasabbra emelkedő holddal, hatalmas, szőrös mancsaival a mellét döngötte, és hátborzongató, dörgő hangon felüvöltött. Egyszer, kétszer, háromszor harsant fel a rémisztő ordítás. Ezután kercsak lekushadva elkezdett nesztelenül körbejárni a szabadon hagyott térségen, messze távol maradván a dob előtt heverő élettelen testtől. Menet közben azért állandóan rajta tartotta gonosz, vörös kis szemét a tetemen.

Ekkor újabb hím ugrott a körbe. Miután megismételte királyának rémisztő ordításait, óvatosan a nyomába szegődött. Majd egyre újabbak és újabbak követték őket gyors egymásutánban, és a dzsungel csak úgy visszhangzott immár szinte szakadatlanul hallatszó vérszomjas ordításuktól.

Ez volt a kihívás és a vadászat rítusa.

Amikor már az összes felnőtt hím beállt a kerengő táncosok szétszakadozott sorába, megindult a támadás. Kercsak felragadott egy hatalmas husángot az e célra odakészített kupacból. Dühödten rárohanta hálott majomra, és a harc közben szokásos morgó és vicsorgó hangokat hallatva, rettenetes ütést mért a tetemre. A dob most újra egyre hangosabban és szaporábban szólt. A harcosok, miután egyenként megközelítették a vadászszakmányt, és bunkósbotjukkal nagyot húztak rá, belevegyültek a Haláltánc örült forgatagába.

Tarzan is tagja volt a vadul ugrabugráló hordának. Barna, izzadtságtól csöpögő, izmos teste, ahogy ott csillogott a holdfényben, messze kitűnt hajlékonyságával és kecsességével az esetlen, szőrös vadállatok közül.

Senki nem imitálta nála ügyesebben a nesztelen lopakodást, senki nem volt nála bősültebb, amikor a rohamról volt szó, és senki nem ugrott akkorákat a levegőbe a Haláltánc során, mint ő.

Ahogy a dob pufogásának zaja és szaporasága fokozódott, a táncosok szemlátomást egyre inkább megrészegültek a magával ragadó ritmustól és a vad ordítózástól. Mind fékeveszettebbül szökkentek és ugrándoztak, vicsorgó fogaik közül csöpögött a nyál, ajkukat és mellüket hab lepte el. Jó félóraig tartott a kísérteties tánc. Akkor Kercsak jelére megszűnt a dobolás, és a dobos nőstények a táncosok között átvágyva sebesen eliramodtak a külső körön kuporgó nézők felé. Majd a hímek hirtelen mind egyszerre rontottak rá arra a valamire, amit rettenetes ütésekkel felismerhetetlen szőrös masszává zúztak szét.

Hús ritkán jutott a bendőjükbe elegendő mennyiségben. Ezért aztán a vad mulatozás méltó betetőzése a frissen elejtett állatból való lakmározás volt. Éles tépőfogak mélyedtek az állat testébe. Hatalmas darabokat szakítottak le belőle. A legerősebb majmok szerezték az ízletesebb falatokat, míg a gyengébbek a lökdöső, vicsorgó banda körén kívül maradván, kerengtek, lesve az alkalmat, amikor felkaphatnak egy-egy elejtett ínycsokolat, vagy elcsenhetnek egy-egy otthagyt csontot, még mielőtt mind elfogy.

Tarzan még a majmoknál is jobban kívánta és igényelte a húst. Húsevő faj leszármazottja lévén, úgy érezte, soha életében nem sikerült még egyszer sem kedvére jóllaknia ilyen fajta eledellel. Ezért aztán most hajlékony kis testével mélyen fúrta magát az egymással harcoló, marakodó majmok közé, hogy megpróbálja olyan részt szerezni a magának a zsákmányból, amelyet erejével kiharcolni megoldhatatlan feladat lett volna számára.

Oldalán, egy tokban, amelyet az egyik féltve őrzött képeskönyvben látott minta alapján készített, ott lógott ismeretlen apjának vadászkeze. Végre eljutott a rohamosan fogyatkozó zsákmányhoz, és éles késével jóval kiadósabb porciót sikerült lehasítania belőle, mint amit remélt. Egy egész szőrös alsókart, amely a hatalmas Kercsak lába alól lógott ki, akit a maga részéről annyira lefoglalt a zabálás felségjogának megóvása, hogy észre se vette a "felségsértés" eme aktusát.

Így aztán a kis Tarzan zsákmányával együtt kikúszott a marakodó tömegeből. Azok között, akik ácsingózva kerengtek a lakmározók körén kívül, ott volt az öreg Tublat is. Az elsők között volt, akik a zsákmány közelébe férkőztek, de jókora részt megszerezve félrevonult, hogy nyugodtan megehesse, és most megpróbált újra visszafurakodni némi utámpótlásért.

Ezért vette észre Tarzant, amikor kibukkant a lögdösődő, civakodó sokaságból.

Tublat közelülő, véreres, apró disznószemében a gyűlölet gonoszlángja kezdett el lobogni, amikor megpillantotta utálatának tárgyát. Felcsillant benne a kapzsi vágy is az ízletes csemege iránt, amelyet a fiú vitt magával. Tarzan egy szempillantás alatt észrevette ősi ellenségét. Megsejtette, hogy mi a hatalmas fenevad szándéka, ezért fürgén, a nőstények és kicsinyeik felé szökkent. Azt remélte, hogy elrejtőzhet közöttük. Am Tublat szorosan a sarkában maradt, így a fiúnak nem volt alkalma búvóhelyet keresni. Sőt, látta, hogy nem lesz könnyű még elmenekülnie sem.

Villámsebesen a tisztást körülvevő fák felé rohant. Egy gyors ugrással elkapta félkézzel az egyik alacsony ágat, majd zsákmányát a foga közé kapva, fürgén mászni kezdett felfelé. Tublat eközben szorosan ott haladt mögötte.

Mind feljebb és feljebb hágott a fa ingó koronája felé, ahová nagy testű üldözője már nem merte követni. Ott kényelembe helyezkedett, közben gúnyos és becsmérlő szavakat kiáltozott az alatta lévő dühödt fenevad felé.

Burroughs, Edgar - Tarzan a majomember 01
És akkor Tublat őrzöngeni kezdett.

Rémisztő üvöltözés és ordítózás közepette lecsörtetett a földre. Vagy egy tucat apróság nyakát elkapta hatalmas fogaival. Azoknak a nőstényeknek pedig, akik a karmai közé kerültek, hátát, mellét tépte fel.

A ragyogó holdfényben Tarzan jól szemmel követhette az elvakult düh eme fékevesztett tobzódását. Látta, hogy a nőstények és kicsinyeik a biztonságot nyújtó fák felé iramodnak. Majd az aréna közepén lévő felnőtt hímek ismerkedtek meg tébolyult társuk óriás tépőfogaival. Aztán mintegy vezényszóra ők is eltűntek a lehajló lombú fák sötét árnyai között.

Egy valaki maradt csak az amfiteátrumban Tublaton kívül. Egy késve menekülő nőstény, aki most sebesen rohant a felé a fa felé, amelyen Tarzan üldögélt. Az irtózatos Tublat szorosan a nyomában rohant. Kala volt az, és mihelyt Tarzan meglátta, hogy Tublat már-már utoléri, a zuhanó kő sebességével kezdett lefelé ugrálni ágról ágra nevelőanya felé.

Kala most odaért a fa lelógó lombja alá. Közvetlenül fölötte pedig Tarzan kukszolt és várta, hogy mi lesz a versenyfutás kimenetele. A nősténymajom felugrott a levegőbe, és megragadta a fa egyik alacsony ágát. Ezzel szinte pont Tublat feje fölé került. Kala most már biztonságban lett volna, ám ebben a pillanatban nagy recsegés-ropogás közepette az ág letört, és kalával együtt rázuhant Tublat fejére.

Mindketten egy szempillantás alatt felpattantak, de bármilyen fürgék voltak is, Tarzan megelőzte őket. A dühödtt hím egyszer csak szemközt találta magát az embergyerekkel, aki hirtelen közéjük állt.

Ha valami, hát ez a fordulat igazán a fenevad kedvére való volt. Diadalittas ordítással vetette magát a kis Lord Greystoke-ra. Ám fogaival ezúttal nem sikerült elérnie azt a dióbarna testet.

Egy izmos kéz vágódott ugyanis a következő pillanatban előre, és ragadta meg a vadállat szőrös torkát, a másik pedig az éles vadászkést dőfte bele vagy tucatszor széles mellkasába. Villámsebesen lendült előre mindannyiszor a kést tartó kéz, és csak akkor állt meg, amikor Tarzan érezte, hogy az élettelen test lerogyik előtte.

Amikor Tublat a földre hemperedett, Tarzan, a dzsungel fia rátette a lábát öröktől fogva gyűlölt ellensége nyakára, majd szemét a teliholdra emelve, hátravetette fiatal fejét és népének vad, rémisztő üvöltését hallatta.

A törzs tagjai egyenként leereszkedtek a földre a fák ágain lévő búvóhelyeikről. Körülvették Tarzant és legyőzött ellenségét. Amikor mind odaérkeztek, Tarzan odafordult feléjük.

- Tarzan vagyok - kiáltotta. - Rettenhetetlen harcos. Tiszteljétek mindnyájan Tarzant, a dzsungel fiát, és anyját, Kalát. Egy sincs köztetek, aki olyan hatalmas volna, mint Tarzan. Jaj az ő ellenségeinek!

Tekintetével kercesk gonosz, vörös szemét kereste, és az ifjú Lord Greystoke megdöngötte széles mellkasát, és kihívó fültépő hangon újra beleüvöltött az éjszakába.

8. Vadász a magaslesen

A Dum-Dum-ünnep utáni reggelen a törzs lassan elindult az erdőn keresztül vissza, a tengerpart felé.

Tublat teteme háborítatlanul hevert még mindig ugyanott a földön,
35. oldal

Burroughs, Edgar - Tarzan a majomember 01
mert Kercsak saját népe halottait nem ette meg.

Ezúttal ráérősen, táplálékot keresgélve vándoroltak. Bőven találtak káposztapálmát, szürke szilvát, banánt, kókuszdiót és vad ananászt, néha egy-egy kisebb emlőst, madarat, tojást, csúszómászót, illetve rovarot. A diót erős állkapcsukkal roppantották össze, vagy ha túl keménynek bizonyult, kővel ütögetve törték fel.

Egyszer az öreg Sabor elől, aki keresztezte útjukat, nagy sietve menekültek fel a biztonságot nyújtó magasabb faágakra, mert bár ő respektálta a majmok nagy létszámában és hegyes fogaiban lévő erőt, a majmok a maguk részéről ugyancsak illő tiszteletet tanúsítottak az oroszlán kegyetlen és vérengző természetére iránt.

Tarzan egy mélyen lelógó ágon ült. Közvetlenül alatta ügetett el a méltóságteljes, ruganyos testű állat. Tarzan gyorsan hozzávágott egy ananászt az ősi ellenséghez. Az óriás fenevad megállt, majd megfordulva szemügyre vette a fölötte ülő szemtelen alakot.

Mérgesen csapkodott a farkával, kivicsorította sárga tépőfogait, óriás felső ajkát felhúzza rémíztőt horkantott, miközben az orra mögött tömött redőkbe húzódott felborzolt szőre. Gonosz szeme dühöt és gyűlöletet lövellő keskeny csíkká szürkült. Hátracsapta fülét és egyenesen belenézett Tarzan szemébe. Harcra kész, fültépő hangon felördített.

A lelógó ág biztonságos magasából a majom-gyerek a maga fájának rémíztő üvöltésével válaszolt.

Egy pillanatig mindketten csendben figyelték a másikat, aztán az óriásmacska bevette magát a dzsungelbe, amely úgy nyelte el, mint az óceán a belehajított kavicsot.

Tarzannak viszont nagyszabású terv fogant meg az agyában. Ha képes volt megölni Tublatot, akkor ő tulajdonképpen híres harcosnak számít. Hát akkor majd felkutatja a fondorlatos Sabort, és vele is ugyanúgy fog végezni. Ezzel pedig híres vadásznak fog számítani.

Kis angol szíve mélyén hevesen égett a vágy, hogy meztelen testét ruhával fedje el, hiszen képeskönyveiből megtanulta, hogy minden ember fel van öltözve, míg az apró- és óriásmajmok meg az összes többi élőlények csupaszon járkálnak. A ruha ennek következtében nyilván a nagyság jelképe. Azt jelzi, hogy az ember felsőbbrendű minden más állatnál, hisz mi más oka lenne annak, hogy ezeket a rémséges holmikat hordja.

Sok-sok holdtöltével azelőtt, amikor még sokkal kisebb volt. Sabor, a nőstény oroszlán vagy Numa, a hím oroszlán vagy Sita, a párduc bundájára vágyott, hogy befedhesse szőrtelen testét, és ne hasonlítson többé a rémséges Hisztah-ra, a kígyóra. Most viszont büszke volt sima bőrére, amely arra vallott, hogy hatalmas faj leszármazottja. Egymással ellentétes vágyai közül - hogy meztelenül járjon büszkén hirdetve ily módon származását, vagy alkalmazkodjék saját faja szokásaihoz, és kényelmetlen, rémes öltözetet viseljen - hol az egyik, hol a másik kerekedett felül.

Amikor a törzs, Sabor elvonulása után, folytatta lassú vándorlását az erdőn keresztül, Tarzan elméjét teljesen lefoglalta ellensége megölésének nagyszerű terve. Jó néhány napig nem is igen tudott másra gondolni.

Ezen a napon viszont hamarosan egy másik, őt sokkal közvetlenebbül érintő dolog hívta fel magára a figyelmét. Hirtelen mintha csak éjfél lett volna: a dzsungel zajai elültek, a fák mozdulatlanul álltak a helyükön, mintha egy küszöbön álló rettenetes katasztrófa bekövetkeztét várva megdermedtek volna. Az egész természet némán várakozott. De nem sokáig! Távrolról, elmosódottan, halk, komor zúgás hallatszott. Majd mind közelebb jött, és a hangja egyre

erősödött.

A terebélyes fák egyként hajoltak meg, mintha egy óriás kéz nyomta volna le őket a föld felé. Mind mélyebben és mélyebben dőltek rá a föld felszínére, és még mindig nem hallatszott semmi más zaj, csak a szél dübörgő, fenyegető zúgása.

Aztán a dzsungel faóriásai hirtelen kiegyenesedtek, s dühös tiltakozásuk jeléül fülsiketítő hangot hallatva csapkodtak koronáikkal. Fényes, vakító csóva villant elő az odafent gomolygó, koromsötét fellegekből. A mennydörgés ágyúdörrenéshez hasonló, robajló hangjai ijesztő harci üvöltésként terjedtek tova. Majd ömleni kezdett az eső. Iszonyú ítéletidő tört rá a dzsungelre!

A törzs tagjai a hideg esőtől reszketve a faóriások tövében húzták meg magukat. A sötétségbe belehasító villámok nyílainak fényében látták, amint a vihar vadul cibálja a fák ágait. Ide-oda lengeti csúcsukat és meg-meghajlítja törzsüket.

Hol itt, hol ott sújtotta ezer darabra az erdő valamely vénséges fáját a villám. Az óriás fák robbanásszerű halála letördelte a körülötte állók ágait, és földre döntötte kisebbre nőtt szomszédait is.

A tomboló szélvész válogatás nélkül törte le a kisebb-nagyobb ágakat, s röpítette a vadul hánykolódó zöld lombok közé. Halált és puztulást osztogatva ezzel a lenti, sűrűn lakott világ szerencsétlen lakói számára.

Az őrző vihar szünet nélkül tartott órákon át. A törzs tagjai mindvégig szorosan egymáshoz bújva reszkettek a félelemtől. Állandóan attól rettegetek, hogy valamelyik fa rájuk dől. A villámok éles fényétől és a mennydörgés robajától mozdulatlanra dermedve kuporogtak a helyükön, szájalmasan és nyomorultul.

Aztán az ítéletidő ahogyan jött, ugyanolyan hirtelen véget is ért. A szél elállt. Kisütött a nap, s a természet újra mosolygott. A víztől csöpögő levelek és ágak, a színpompás virágok nedves szirmai ragyogtak az újra tündöklő nappali fényességben. És amint a természet megbékélt, megbékéltek gyermekei is. A sürgő-forgó élet ott folytatódott, ahol a sötétség és a rémület előtt abbamaradt.

Tarzan agyába viszont hirtelen világosság gyúlt. Megvult a magyarázat a ruha rejtélyére, milyen kellemesen érezte volna magát az imént Sabor vastag bundájában! Most már ez a gondolat is a kalandra sarkallta.

A törzs jó néhány hónapon át a tengerpart közelében kóborolt, ott, ahol Tarzan kunyhója állt. Tanulmányai lefoglalták a fiú idejének nagyobbik felét, de ahányszor csak az erdőben járt, mindig készenlétben tartotta kötelét. Nem keveset tett ki azoknak a kisebb állatoknak a száma, amik a gyorsan repülő hurok miatt kerültek kelepcébe.

Egyszer a kötél Horta, a vaddisznó tömzsi nyakán szorult meg. Ahogy szabadulni akart, és őrzőve nekiiramodott, lerántotta Tarzant a lelógó ágról, ahonnan tekergő kötelét elhajította.

A hatalmas agyarázó állat a lezuhanó test zajára megfordult, és mivel csak egy könnyű prédának számító fiatal majmot látott, leszegte fejét, és a megijett fiúra rontott.

Tarzannak szerencséjére semmi baja nem történt az eséstől, mivel macskamódra, kinyújtott kezére-lábára érkezett. Ezzel fogta fel az ütés erejét. Egy pillanat alatt talpon termett. Egy majom fürgeségével elkapott egy menedéket jelentő alacsony ágat. Épp akkor, amikor Horta, a vaddisznó, már csak levegőt találva, elrohant alatta.

Így történt, hogy Tarzan lassan kitapasztalta különös fegyverének lehetőségeit és korlátait. Az esetenél odalett a kötele, de tudta, ha Sabor lett volna az, aki ugyanígy lerántja leshelyéről, a dolog rosszabbul is végződhetett volna. Akkor a kötél mellett az életével is fizetett volna hibájáért.

Jó néhány napjába telt, mire másik kötelet font magának. Amikor végre készen lett, eltökélten indult el vadászni, és zsákmányra lesve helyezkedett el az egyik hatalmas ág sűrű lombjai között. Pontosan a vízhez vezető, jól kitaposott csapást figyelte.

Számos apróbb álat haladt el alatta háborítatlanul. Nem ilyen jelentéktelen vadra vágyott. Erős állaton akarta kipróbálni új haditervének hatékonyságát.

Végre megérkezett az, akire Tarzan várt. Kihívva és fényes bundával, csillogó szőre alatt hullámzó, laza izmokkal megjött Sabor, a nőstény oroszlán.

Nagy, párnás mancsa puhán és nesztelenül érintette a szűk ösvény földjét. Fejét felvetve éberén figyelt. Hosszú farka lassan mozogva, kecsesen kígyózott-hullámzott utána.

Egyre közelebb és közelebb ért ahhoz a helyhez, ahol Tarzan az ágon kuporgott, feltekert, hosszú kötelét tar tva kezében. Rezzentelenül, mint a halál ült a helyén Tarzan.

Sabor most odaért az ág alá. Már tovább is lépett egyet, majd még egyet és még egyet, lústán, akkor a csendesen repülő kötél hirtelen elindult.

A szétnyílt hurok egy pillanatig mint valami óriáskígyó lebegett az oroszlán fölött. Majd amikor a kötél suhogó hangjának okát kikémlelve felnézett, megült a nyakán. Tarzan egy gyors rántással szorosra húzta az állat torkán, majd elengette a kötelet, és mindkét kezével megkapaszkodott a fán.

Sabor kelepcébe került.

A megrémült fenevad nagyot ugorva be akarta vetni magát a dzsungelbe. De Tarzan nem kívánta ismét bután elveszíteni a kötelét, tanult a saját kárán. Az oroszlán a második ugrás közben félúton egyszerűen azt érezte, hogy a kötél megszorul a nyakán, teste megperdült a levegőben, és nagy robajjal a hátára zuhant. Tarzan ugyanis a kötél végét jó erősen hozzákötözte annak a fának a törzséhez, amelyen üldögélt.

Ez idáig tökéletesen bevált a terve. Amikor azonban megragadta a kötelet, és két hatalmas ág elágazásánál megvetette a lábát, azt kellett tapasztalnia, hogy a hatalmas, kapálódzó, karmoló, fogával kapkodó, üvöltő és őrzöngő izomkolosszust felhúzni és felakasztani a-fára, nem is olyan egyszerű feladat.

Az öreg Sabor roppant súlyos állat volt. Ha megfeszítette hatalmas lábait, legfeljebb maga Tantor, az elefánt lett volna képes megmozdítani.

Az oroszlán most visszament az ösvényre, ahonnan láthatta az őt ért méltánytalanság elkövetőjét. Dühében felüvöltve hirtelen támadásba lendült. Magasra felugrott, Tarzan felé. Amikor a hatalmas test lecsapott az ágra, amelyen Tarzan helyet foglalt, ő már nem volt ott. Addigra Tarzan könnyedén felszökkent egy vékonyabb ágra, úgy húsz lábnyival a foglyul ejtett, őrzöngő állat fölé. Egy pillanatig szabadon ott csüngött félig keresztben az ágon. Tarzan közben egyre gúnyolta, és kisebb-nagyobb gallyakat dobált a képébe.

A fenevad kisvártatva visszaugrott a földre, Tarzan pedig gyorsan ott termett, hogy újra megragadja a kötelet. De Sabor most már

rájött, hogy csak egy fűből font vékony valami az, ami fogva tartja, és hatalmas fogai közé kapva a kötelet, kettéharapta, mielőtt Tarzan másodszor is szorosra húzhatta volna az oroszlán nyakát fojtogató hurkot.

Tarzan nagyon el volt keseredve. Jól kifundált terve dugába dőlt! Ezért az ágon ülve dühösen üvöltözött, és csúfondáros grimaszokat vágott az alatta bömbölő vadállat képébe.

Sabor órákon keresztül járkált fel-alá a fa alatt. Négyyszer is lekushadt, és a feje felett táncoló gonosz manó felé ugrott. De ennyi erővel a fák csúcsai között zúgó, csalóka szelet is megpróbálhatta volna elkapni.

Végül Tarzan ráunt a dologra, és egy utolsó kihívó üvöltéssel, meg egy jól irányzott érett gyümölcscsel, amely puhán és ragacsosan loccsant szét ellensége vicsorgó pofáján, búcsút vett tőle. Úgy százlányira a föld fölött gyorsan útnak indult, ágról ágra ugrálva, és rövid időn belül törzsének tagjai közé érkezett.

Itt dagadó kebellet és oly kérkedő hangon mesélte el kalandjának minden kis részletét, hogy még legmegátalkodottabb ellenségeit is teljesen lenyűgözte. Kala pedig szabályosan táncra perdült örömeiben és büszkeségében.

9. Ember és ember

Tarzan életében hosszú éveken át nemigen történt semmi változás. Legfeljebb annyi, hogy egyre erősebb és okosabb lett, és mind többet tudott meg könyveiből arról a különös világról, amely - tudta - valahol a dzsungelen kívül terül el.

Az élet számára sohasem volt egyhangú vagy unalmas. Mindig ott volt Piszah, a hal, akit a számtalan patakban és tavacskában lehetett fogni, meg többi vérengző társával együtt Sabor, aki miatt örökké készenlétben kellett lennie.

Különös izgalmat jelentett tehát a földön töltött minden pillanat. Gyakran vadásztak rá, még gyakrabban ő vadászott rájuk. Bár ellenségeinek soha nem sikerült kegyetlen, éles karmaik közé kaparintaniuk őt, bizony rettenetes mancsaikkal néha hajszál híján elérték csillogó testét. Sabor, az oroszlán és Numa meg Sita gyors volt, de Tarzan meg egyenesen villámgyors.

Tantorral, az elefánttal jó barátok lettek. Hogyan? Ne kérdezzék! Tény, és ez a dzsungel lakói számára közismert volt. Tarzan és Tantor sok-sok holdfényes éjszakán együtt sétálgatott, és ahol az ösvényt nem nőttek be az ágak, Tarzan Tantor hatalmas hátára felkuporodva folytatta útját.

Az évek során számtalan napot töltött apjának kunyhójában, ahol még mindig érintetlenül heverték szüleinek csontjai és Kala kölykének maradványai. Tizennyolc éves korában folyékonyan olvasott, és szinte mindent megértett, ami a polcokon sorakozó sok és sokféle könyvben állt.

Írni is tudott, nyomtatott betűkkel, gyorsan és szépen, de a zsinórirást nem sajátította el, mert bár kincsei között volt jó néhány előnyomott gyakorlófüzet, olyan kevés kézírásos szöveget talált a kunyhóban, hogy nem látta értelmét ezzel a másik fajta írással vesződni. Olvasni azért ezt is megtanulta.

Itt áll hát előttünk a tizennyolc éves ifjú angol lord, aki beszélni nem beszélt angolul, de aki írni-olvasni tudott az anyanyelvén. Önmagán kívül soha nem látott emberi lényt. A kis területen, amelyen törzse kóborolt, nem folyt keresztül olyan nagyobb

folyó, amelyen a szárazföld belsejében lakó bennszülöttek eljuthattak volna ideig.

Három oldalról magas hegyek határolták a területet, a negyediktől pedig az óceán. Rengeteg oroszlán, leopárd és mérgeskígyó élt itt. A határain túl lakó emberi fenevadak közül nem is akadt ideig olyan elszánt vállalkozó, aki bemerészkedett volna az érintetlen dzsungel szövevényes útvesztőjébe.

Am egy nap, amikor Tarzan, a dzsungel fia, a majomember egy új könyv rejtelmeiben elmerülve apjának kunyhójában üldögélt, régi jó biztonságos dzsungeljének mindörökre befellegzett.

A terület legkeletibb határánál libasorban haladó különös menet kelt át az alacsony hegy ormán.

Az előőrsöt ötven fekete harcos alkotta, akiknek fegyverzete lassú tűzön keményre égetett hegyű, karcsú falándzsából, hosszú íjből és mérgezett nyilvesszőkből állt. Hátukon ovális alakú pajzsot hordtak, orrukban hatalmas karikákat, göndör, gyapjas hajukból pedig tarka tollbokréta meredeztek az égnek. Homlokukra festékkel három párhuzamos vonalat rajzoltak. Mindegyikük mellén három koncentrikus kör díszlett. Sárga fogaikat hegyesre reszelték, és nagy, előreugró ajkuk is külsejük bestiális, állati voltát fokozta. Pár száz asszony és gyerek követte őket. Az előbbieket jól felpakolva főzőedényekkel, háztartási eszközökkel és elefántcsonttal. A sor végén az előőrshöz minden tekintetben hasonló száz harcos haladt.

Hogy sokkal jobban féltek a hátulról jövő támadástól, mint az előrenyomulás közben rájuk leselkedő bármiféle ismeretlen ellenségtől, azt a menetoszlop felállása egyértelműen mutatta.

Valóban ez is volt a helyzet! A fehér emberek katonái elől menekültek, akik addig-addig gyötörték őket kaucsukért és elefántcsontért, míg egyszer szembefordultak a hódítókkal. Lemészároltak egy fehér tisztet meg egy fekete katonából álló kisebb különítményt. Napokon keresztül lakmároztak a húsból, de végül egy nagyobb csapattal érkezett a helyszínre, és rohanta meg éjszaka a falujukat. Azon az éjszakán a fehér emberek fekete katonái temérdek húst ettek. Az egykor erős törzs gyér maradványai pedig bevették magukat a dzsungelbe, és elindultak az ismeretlenség és a szabadság felé.

Am ami a szabadságot és a lehetséges boldogságot jelentette ezeknek a fekete barbároknek, az szörnyűségeket és halált ígért új otthonuk számos vad lakója számára.

A különös menet három napon keresztül vonult az ismeretlen és úttalan erdő szívében, míg végül a negyedik nap elején egy kis folyócska partjának közelében olyan területet találtak, amelyet az eddig látott helyekhez képest mintha kevésbé sűrű növényzet borított volna.

Nekiláttak hát felépíteni új falujukat, és egy hónap alatt nagy tisztást vágtak, kunyhókat és cölöpkerítést emeltek, banánfákat, jamgyökeret és kukoricát ültettek, és újra régi életüket élték új otthonukban. Itt nem voltak fehér emberek, sem katonák, és nem kellett sem kaucsukot, sem elefántcsontot gyűjteniük a kegyetlen munkafelügyelők számára.

Jó néhány holdtöltébe telt, mire a feketék nagyobb távolságokra is elmerészkedtek új falujuk környékén. Sokan estek már közülük az öreg Sabor prédájául, és minthogy a dzsungel szinte hemzsegett ezektől a vérszomjas nagymacskáktól, oroszlánoktól és leopárdoktól, az ébenszínű harcosok nehezen szánták rá magukat, hogy a biztonságot nyújtó cölöpkerítésen kívül messzebbre kalandozzanak.

De egy nap Kulonga, az öreg Mbonga király fia nyugatnak tartva

Burroughs, Edgar - Tarzan a majomember 01
mélyen behatolt az erdő sűrűjébe. Óvatosan lépkedett. Karcsú lándzsáját mindegyre készenlétben tartotta, hosszú, ovális pajzsát pedig bal kezével csillogó, ébenszínű testéhez szorította. Hátán ott volt az íja, pajzsán lévő tegzében pedig sok-sok vékony, egyenes nyilvessző sorakozott. Mindegyikük jól bekenve azzal a sűrű, sötét, kátrányszerű anyaggal, amely már a legkisebb tűszúrásnyi seb esetén is halált okozott.

Az éjszaka távol találta kulongát apjának cölöpkerítéses falujától, de ő továbbhaladt nyugat felé, és egy hatalmas fa villaszerű ágaira hevenyészett kis kuckót tákolta magának. Itt hajtotta fejét álomra.

Három mérföldnyire nyugatra töltötte az éjszakát Kercsak törzse.

A majmok másnap már kora reggel talpon voltak, és a dzsungelben bóklásztak táplálékot keresgélve. Tarzan, ahogy már szokta, a kunyhó irányába indult el por tyázni, és könnyedén vadászgatva a hasát is telerakta, mire kiért a tengerpartra.

A majmok kettesével, hármásával szóródtak szét minden irányba, de csak olyan távolságra, hogy egymás vészjelzését meghallhassák.

Kala lassan bandukolt egy elefántcsapáson kelet felé, és szorgosan dobta félre az útjába akadó korhadtt ágakat és tuskókat. Egy szinte csak leheletnyi különös kis neszre egyszeriben éberén kezdett el figyelni.

A vadcsapás előtte úgy ötven yard hosszan egyenesen folytatódott. Ebben a falombokkal fedett alagútban egy különös és ijesztő teremtmény lopva közeledő alakját pillantotta meg. Kulonga volt az.

Kala nem sokat nézelődött, hanem megfordult, és gyorsan visszafelé indult az ösvényen. Nem rohant. Fajának szokása szerint, ha nem ugrasztották meg, jobb szeretett kitérni, mint menekülni.

Kulonga igyekezett a nyomában maradni. Végre hús, gondolta. Vadat ejthet, és aznapra jól belakhat. Rohant tovább, lándzsáját dobásra készen tartva.

Az ösvény egyik kanyarulatát elhagyva ismét megpillantotta zsákmányát az újra egyenesen folytatódó úton. Lándzsát tartó keze villámgyorsan hátralendült, miközben izmai csak úgy hullámoztak csillogó bőre alatt. Majd előrevágódott a karja, és a lándzsa Kala felé száguldott.

Gyenge dobás volt. A fegyver épp csak súrolta a célt.

A nőstény majom fájdalomában és dühében felordított, majd szembefordult bántalmazójával. A fák ágai egy pillanat alatt hajladozni kezdtek a rohanó társak súlya alatt, akik Kala üvöltését meghallván, mind szélesebben igyekeztek az eset színhelyére.

Amikor Kala támadásba lendült, kulonga elképesztő gyorsasággal kapta le válláról íját, és helyezte rá egy nyilvesszőt. Majd megfeszítette az íj idegét, és egyenesen a nagy emberszabású majom szívébe röpítette a mérgezett nyilat.

Kala rémíztő hangon felordított, majd a törzs elképedt tagjainak szeme láttára arccal előre a földre rogyott.

A majmok dühödt üvöltözés és rikácsolás közepette

Burroughs, Edgar - Tarzan a majomember 01
Kulonga után iramodtak, de addigra az elővigyázatos vadember már kerekét oldott, és úgy rohant végig az ösvényen, mint egy megriasztott antilop.

Ennek a vadembernek volt némi fogalma a majmok természetéről. Egy vágya volt tehát csak: az, hogy lehetőleg minél előbb jó pár mérföld távolságra tudhassa magát tőlük.

A majmok a fák ágain ugrálva jó darabon követték, de aztán egyikük a másik után hagyott fel az üldözéssel. Egyenként visszatértek a tragédia színhelyére.

Senki sem látott közülük soha embert Tarzanon kívül, így aztán halvány fogalmuk sem volt arról, hogy miféle fajta különös teremtmény az, aki betolakodott a területükre.

A távoli tengerparton, a kis kunyhó közelében Tarzan meghallotta a küzdelem egyre halkulva visszhangzó zaját, és mivel tudta, hogy valami komoly baj történt a törzsében, szélesebben elindult a hang irányába.

Amikor odaért, azt látta, hogy az egész törzs egy halomban ott makog megölt anyja holtteste fölött.

Tarzan fájdalma és dühe határtalan volt. Hátborzongató, kihívó hangon újra meg újra beleüvöltött a dzsungelbe, ökölbe szorított kezével megdöngötte széles mellét, majd kala tetemére borult, és ott sírt a magányos szívének rettenetes bánatát.

Az, hogy elvesztette a világon az egyetlen olyan lényt, aki valaha is szeretettel és gyengédséggel viseltetett iránta, számára mindennél súlyosabb tragédia volt.

Mit számított az, hogy Kala rémíztető külsejű majom volt! Tarzan számára kedves volt és szép. Őt halmozta el, anélkül, hogy tudta volna, azzal a tisztelettel és szeretettel, amelyet egy közönséges angol fiú az anyja iránt érez. Igazi anyját nem ismerte. Így aztán -igaz, szavakba soha nem öntve - Kalának jutott mindaz, ami a szép és kedves Lady Alice-t illetett volna.

A fájdalom első kitörése után Tarzan végre uralkodni tudott magán, és kikérdezve a törzs azon tagjait, akik szemtanúi voltak Kala meggyilkolásának, megtudta mindazt, amit szegényes szókinccsükkel társai képesek voltak továbbadni.

Ami a számára lényeges volt, azt elmondták. Beszámoltak neki a különös, szörtelem fekete majomról, akiknek tollak nőttek ki a fejéből, és egy vékony faág segítségével küldött halált Katára. Aki Bara, a szarvas sebességével rohant el arrafelé, ahol a nap felkel.

Tarzan nem sokat teketóriázott. Felkapott a fák ágaira, és sebesen nekiindult az erdőnek, jól tudta, hol, merre kanyarog az az elefántcsapás, amelyen Kala gyilkosa menekül. Ezért toronyiránt vágott át a dzsungelen, hogy elcsíphesse a fekete harcost, aki nyilvánvalóan a kacskaringós, tekervényes csapáson haladt előre. Oldalán soha nem látott atyjának vadászését vitte, vállán átvetve, feltekerve pedig maga fonta hosszú kötelét. Egy óra múlva újra kibukkant az ösvényre, és leereszkedett a földre, aprólékosan megvizsgálta a talajt.

Egy kis patakocska puha, nedves partján olyan lábnyomokat talált, amilyenek az egész dzsungelben ez idáig csakis tőle származhattak, de az övénel jóval nagyobbak voltak. Szíve sebesen vert. Lehetséges volna, hogy egy Embernek, saját fajtájabelinek a nyomát követi?

A lenyomatoknak két, egymással ellentétes irányba mutató sora látszott. Vagy az üldözött visszafelé jövet is végighaladt már a csapáson.

Miközben az újabb árulkodó jeleket vizsgálta, az egyik lábnyom külső széléről néhány homokszemcse pottyant le a kis bemélyedés aljára.

Ó, hát akkor a nyom nagyon friss, gondolta Tarzan. Az üldözött épp csak az imént haladhatott el erre.

Talán egy mérföldet tehetett meg, amikor rátalált a fekete harcosra. Egy kis szabad térségen állt, kezében tartotta karcsú nyilat, és ráhelyezett egyet halált hozó nyílvezzői közül. Vele szemben, a tisztás túlsó felén Horta, a vaddisznó állt leszegett fejvel, habzó agyarakkal, támadásra készen.

Tarzan csodálkozva nézte az alatta álló különös teremtményt. Alakra hasonlít rá, gondolta, s az arca meg a bőre színe mégis mennyire különbözik az övétől. A könyveiben látta a Néger képét, de micsoda különbség volt a fénytelen, élettelen ábra és az élettől duzzadó, csillogó, ébenfekete bőrű lény között!

Ahogy a férfi megfeszített íjjal állt ott, Tarzan nem is annyira a könyvében lévő Négerre, mint inkább a Nyilas-ra ismert rá benne.

"A képen Ádám Nyilasként lép elő..."

Hát ez nagyszerű! Tarzan a felfedezés okozta nagy izgalmában kis híján felfedte rejtekhelyét.

Ám az események éppen most kezdődtek odalent. Az izmos fekete kar egészen hátrafeszítette az íj idegét. Horta, a vaddisznó támadásba lendült. És akkor a fekete elengedte a kis mérgezett nyilat, amely Tarzan szeme láttára villámsebessen röpült előre, és ült meg a vaddisznó sörtés nyakában.

Alighogy a nyílvezző elröpült az íjról, Kulonga már vette is a következőt, de Horta, a vaddisznó olyan sebesen rohant felé, hogy nem volt ideje kilőni. Hatalmas szökkenéssel a fekete egyszerűen átugrotta a rárontó fenevadat, majd hihetetlen gyorsasággal megfordulva, újabb nyilat lőtt. Aztán Kulonga felugrott egy közeli fára.

Horta visszafordult, hogy újra rárontson ellenfelére. Lépett még néhányat, aztán megtántorodott, és az oldalára zuhant. Izmai egy pillanatra hol görcsösen összerándultak, hol elernyedtek, majd az állat végleg elcsendesedett.

Kulonga lejött a fáról. Az oldalán csüngő késsel nagy darabokat vágott le a vaddisznó testéből, az ösvény közepén tüzet rakott, és megsütve a húst, kedvére belakott. A maradékot otthagya a földön.

Tarzan érdeklődéssel figyelt. A gyilkolás vágya hevesen lobogott kebelében, de a tanulás vágya még ennél is nagyobb volt. Követni fogja egy ideig ezt a barbár teremtményt. Elhatározta, hogy megtudja honnan jött. Ráér megölni majd később, amikor íjat és nyilait leteszi valahol.

Amikor Kulonga befejezte a lakomázást, és eltűnt az ösvény közeli kanyarulatában, Tarzan csendesen leereszkedett a földre. Késével jó néhány darabot hasított le Horta teteméből, de nem sütötte meg.

Tüzet eddig csak olyankor látott, amikor Ara, a villám belevágott valamelyik terebélyes fába. Így a dzsungel egyik teremtménye képes létrehozni azokat a vörös és sárga nyelveket, amelyek felfalják a fát, és nem hagynak belőle egyebet, csak finom port, nagyon meglepte Tarzant. Azt pedig, hogy a fekete harcos miért tette tönkre pompás étkét azzal, hogy beledugta az eméztő forrásába, végkép nem tudta felfogni.

Lehet, hogy Ara a barátja, gondolta, és a Nyilas megosztja vele az ételét.

Am akárhogy van is - döntötte el - ő, Tarzan nem fogja bolond módra tönkretenni a finom eledelt. Így aztán jókora adag húst kebeleztet be nyersen, majd a maradékot elásta az ösvény mellett, hogy visszafelé jövet is megtalálja.

Aztán Lord Greystoke megtörölte zsíros ujjait meztelen combján, és újra Kulongának, Mbonga király fiának a nyomába eredt. Ezzel egyidőben a messzi-távoli Londonban egy másik Lord Greystoke, apjának öccse éppen visszaküldte klubjában a konyhaséfnek a hússzeletet, mert nem volt eléggé átsütve, és az étkezés befejeztével szagosvizet tartalmazó ezüsttálcába dugta be ujjai hegyét, majd hófehér damasztal törölte meg.

Tarzan egész nap követte Kulongát. Úgy röpködött fölötte, mint valami gonosz szellem. Még két alkalommal látta, amint kilövi pusztító nyilait. Egyszer Dangóra, a hiénára, aztán pedig Manura, az aprómajomra lőtt. Az állatok mindkét esetben szinte azonnal meghaltak, mert Kulonga nyilai egészen friss és nagyon erős méreggel voltak bekenve.

Tarzan sokat gondolkodott a gyilkolásnak ezen a csodálatos módszerén, miközben biztos távolságból lassan követte a fák ágain prédáját. Tudta, hogy a nyíl ütötte apró seb önmagában nem végezhetett volna a dzsungel elejtett élőlényeivel. Hiszen sokukat küzdelmeik során dzsungelbeli szomszédaik gyakorta rettenetesen összemarcangolnak, megtépnek vagy felöklelnek, mégis legalább annyiszor felépülnek sérüléseikből.

Nem, valamilyen rejtélynek kell lennie ezek körül a fából készült kis botok körül, gondolta, amellyel halált okoznak egy sima kis karcollással. Rá kell jönnie a dolog nyitjára.

Azon az éjszakán Kulonga egy óriás fa ágai között aludt, jócskán a feje fölött pedig Tarzan húzta meg magát.

Amikor Kulonga felébredt, azt látta, hogy az íja és a nyílveesszői eltűntek. A fekete harcos dühöngött és egyszersmind meg is rémült. De inkább volt ijedt, mint mérges. Átkutatta a földet a fa alatt, és a fát a föld fölött. Nyomát sem találta sem íjának, sem nyílveesszőinek, sem az éjszakai tolvajnak.

Kulonga pánikba esett. Lándzsáját még annak idején elhajította Kalára, és nem szerezte vissza. Most pedig, hogy íja és nyilai is elvesztek, egy szál késén kívül nem maradt más fegyvere.

Egyetlen reménysége az volt, hogy amilyen gyorsan lábai bírják, visszatér Mbonga falujába. Biztos volt abban, hogy nem lehet messzire otthonától, ezért aztán gyors iramban indult el az ösvényen.

Egy kiterjedt, áthatolhatatlan bozótömegeből mindössze néhány Yarddal odébb Tarzan bukkant elő, és nesztelenül a nyomába szegődött.

Kulonga íját és nyílveesszőit jól odakötözte egy faóriás magas csúcsára, a föld közelében pedig éles késével lemetszett egy darabot a kérgéből, valamint úgy ötvenlábnyi magasságban félig átvágott, de megtörve a helyén hagyott egy ágat. Tarzan ily módon különböztette meg egymástól az erdő ösvényeit, és jelölte meg rejtekhelyeit.

Ahogy Kulonga tovább haladt az úton, Tarzan egyre jobban megközelítette, míg végül szinte már a fekete feje fölé került. Föltekert kötelét most jobb kezében tartotta. Már-már elszánta magát, hogy megölje áldozatát.

A pillanat csak azért tolódott ki egyre, mert Tarzan nagyon szeretne volna megtudni, hová tart a fekete harcos. Érdemes is volt várnia!

Hamarosan egy nagy tisztást pillantott meg, amelynek egyik felében számos furcsa odú állt.

Tarzan közvetlenül Kulonga feje fölött volt, amikor a látvány a szeme elé tárult. Az erdőnek hirtelen vége szakadt. Onnan kezdve úgy kétszáz yard hosszúságban megművelt földek terültek el, egészen a faluig.

Tarzannak döntenie kellett. Vagy gyorsan cselekszik, vagy prédája megmenekül. Ám az élet megtanította Tarzant arra, hogy ne sokat teketóriázzon, ha rendkívüli helyzettel kell szembenéznie. Ezért szándék és tett között nála röpké gondolatnyi idő sem telt el.

Így történt aztán, hogy amikor Kulonga kibukkant az árnyas dzsungelből, egy tekergő, vékony kötél indult el útjára a feje fölött Mbonga földjeinek szélén álló hatalmas faóriás legalacsonyabb ágáról. A király fia alig lépett néhányat a tisztáson, s a gyorsan repülő hurok máris a nyakára tekeredett.

Tarzan olyan gyorsan rántotta vissza áldozatát, hogy ezzel a segélykiáltást is Kulonga torkára forrasztotta. Majd egyik kezével a másik elé fogva addig húzta-vonta a kapálózó feketét, míg nyakánál fogva félig fel nem ráncigálta a levegőbe. Akkor Tarzan átmászott egy nagyobb ágra, és a még mindig rúgkapáló áldozatát jó magasra felhúzta a fa zöld lombjának rejtekébe. Erősen rögzítette a kötelet egy vastag ághoz, majd leereszkedve, vadászkiáltással Kulonga szívébe mártotta. Elégtételt vett Kala haláláért.

Tarzan alaposan megnézegette a feketét, hiszen még sohasem látott emberi lényt. A tokjában szíjon függő késen akadt meg a szeme. Azt mindjárt magához vette. A rézből készült bokakarika is felkeltette az érdeklődését, és azt is áttette a saját lábára.

Megszemlélte és megcsodálta a fekete homlokán és mellén lévő festett jeleket. Elámult hegyesre reszelt fogai láttán. Megvizsgálta és magához vette tollakból álló fejdíszét, majd felkészült, hogy rátérjen a lényegre. Mert Tarzan megéhezett, és hús volt előtte. Vadászszákmánya húsa, amelyet a dzsungéletika szerint elfogyaszthatott.

Hogyan, miféle elvek alapján ítélnék el ezért őt, a majomembert, aki bár teste, lelke és szelleme szerint angol úriember volt, de neveltetése szerint a dzsungelben élő fenevad?

Tublatot, akit gyűlölt, és aki gyűlölte őt, szabályos, tiszta küzdelemben ölte meg. Mégsem fordult meg a fejében még csak a gondolata sem annak, hogy egyék Tublat húsból. Ugyanolyan felháborító dolog lett volna ez a szemében, mint a mienkben a kannibalizmus.

De hát kicsoda volt Kulonga? Hogy ne ehette volna meg ugyanolyan nyugodtan, mint Hartát, a vaddisznót vagy Barát, az őzet? Nem egyszerűen egy volt-e a dzsungel megszámlálhatatlan vad élőlényei közül, akik azért ejtik el a másikat, hogycsillapítsák kínzó éhségüket?

Ám egy hirtelen támadt kétely megállította a kezét. Nem azt tanulta-e könyveiből, hogy ő ember? Ős vajon nem ember-e a Nyilas is? Esznek-e vajon az emberek emberhúst? Ezt sajnos nem tudta. Mit tétovázik hát akkor? Újra munkához akar t látni, de émelygés és undor fogta el. Nem értette a dolgot. Csak azt tudta, hogy képtelen enni ennek a fekete embernek a húsból. Így az ősrégi, öröklött ösztön sietett tanulatlan elméjének a segítségére. Ez óvta meg őt attól, hogy megszegje a világ minden táján érvényes törvényt, amelynek létezéséről nem is tudott.

Gyorsan leengedte Kulonga tetemét a földre, leszedte róla a hurkot, és újra felszökött a fák ágai közé.

10. A rettegett kísértet

Tarzan egy magas ágon üldögélve szemügyre vette az ültetvényen túli, zsúpfödéses kunyhókból álló falut.

Észrevette, hogy az erdő egy ponton benyúlik a faluig. Arrafelé vette hát az útját. Égette a kíváncsiság, hogy saját fajtájabeli állatokat láthasson. Többet tudjon meg szokásaikról és szemügyre vegye furcsa odújaikat, amelyekben laknak.

Mínt hogy a dzsungel fenevadjai között élte a maga barbár életét, fel sem merült benne a gondolat, hogy ezek a lények itt mások is lehetnek, mint ellenségei. A külső hasonlóság ellenére sem támadt az a téveszméje, hogy valamiféle szívélyes fogadtatásban volna része, ha saját fajtájának eme először látott képviselői felfedeznék.

Tarzan nem volt szentimentális lélek. Mit sem tudott az emberek testvériségének eszméjéről. A saját törzsén kívül minden élőlény halálos ellenségének számított, eltekintve a ritka kivételtől, amelyre Tantor volt a példa.

Tarzan ezt mindenféle gonoszság és gyűlölet nélkül könyvelte el magában. Az általa ismert vad világnak alaptörvénye volt a gyilkolás. Primitív szórakozásainak száma csekély volt, de a legnagyobbak ezek közül a vadászat és a gyilkolás számított. Ezért elismerte másoknak is azt a jogát, hogy az övéhez hasonló vágyakat tápláljanak magukban, még ha ő maga vált is ezzel áhított vadászszákmánnyá.

Ez a különös élet nem tette őt sem mogorvává, sem vérszomjássá. Az hogy örömet lelte a gyilkolásban, hogy gyilkolás közben örömteli mosoly játszott ajkán, nem az ösztönös kegyetlenségének jele volt. Leggyakrabban élelemszerzés céljából ölt. De ember lévén, ölt néha kedvtelésből is, amire semmilyen más állat nem vetemedik. Mert a világ minden teremtménye közül az ember az egyetlen, amelyik értelmetlenül és indokolatlanul öl, pusztán azért, mert örömet szerez neki, ha szenvedést és halált okozhat.

Amikor pedig bosszúból vagy önvédelemből ölt, ezt is mindenféle hisztéria nélkül tette. Hiszen nagyon céltudatos cselekedetről volt szó, amely nem tűrt semmilyen könnyelműséget.

Ezért aztán, amikor most óvatosan közeledett Mbonga faluja felé, teljes egészében felkészült arra, hogy ölni fog vagy őt fogják megölni. Rendkívül elővigyázatosan haladt előre, mert kulonga megtanította arra, hogy illő tiszteletet tanúsítson a fából készült hegyes botok iránt!

Végül egy nagy, sűrű lombú fához ért, amelyet elborítottak a hatalmas kúszónövények lecsüngő indái. Ebbe a falu fölött elhelyezkedő, szinte megközelíthetetlen lugasba vette be magát, s figyelte az odalent zajló eseményeket. Elcsodálkozott az ismeretlen, különös élet minden mozzanatán.

Gyerekeket látott, akik meztelenül rohagáltak és játszadoztak a falu utcáján. Asszonyokat látott, akik kezdetleges kőmosszaraikban szárított banánt törtek apróra. Mások lepényt készítettek a lisztből és a főzött anyagból. Kinn a földeken is voltak asszonyok. Ezek kapáltak, gyomláltak vagy gyűjtögettek.

Mindannyian testüktől elálló, száraz fűből készült szoknyát hordtak a csípőjükön, és soknak karját, csuklóját és bokáját borították sárga- és vörösrézből készült karikák. Jönéhányuk fekete nyakában drótdarabkákból érdekes módszerrel összefűzött láncok lógtak. Ezenkívül sokukat ékítették még hatalmas orrkarikák is.

Tarzan egyre növekvő ámulattal figyelte ezeket a különös

lényeket. Láta, hogy az árnyékban számos férfi szunyókál. A tisztás legszélén időnként fegyveres harcosokat pillantott meg, akik szemmel láthatóan a falut védelmezik az ellenség rajtaütésszerű támadásával szemben.

Feltűnt neki, hogy csak a nők dolgoznak. Még véletlenül sem látott egyetlen férfit sem, aki a földet művelte volna, vagy a faluban végzett volna bármilyen ház körüli munkát.

Szeme végül a közvetlenül lába alatt serénykedő nőn állapodott meg.

Az asszony egy kis üst mögött állt, amely alatt lassú tűz égett. Benne sűrű vöröses, kátrányszerű massa fortyogott. A nő egyik oldalán nagy halom fából készült nyilvessző hevert, amelyeknek a hegyét belemártotta a rotyogó kotyvalékba. Majd ráhelyezte egy gallyakból font, alacsony saroglyára, amely a túloldalon állt.

Tarzan megbűvölve figyelt. Ez hát a titka annak, hogy a Nyilas apró lövedékeinek miért olyan rettenetesen pusztító a hatásuk. Felfigyelt arra, hogy az asszony mennyire vigyáz, nehogy hozzáérjen kezével az anyaghoz. Egyszer, amikor mégis az ujjára fröccsent egy kicsi belőle, látta, amint gyorsan egy vizes edénybe mártja kezét, majd az apró foltot egy marék falevéllal dörögli le.

Tarzan mit sem tudott a mérgekről. Éles eszével azonban rájött, hogy ez a halált hozó anyag az, amelyik őt, nem pedig a kis nyilvessző, amelynek pusztán az a rendeltetése, hogy eljuttassa az anyagot az áldozat testébe.

Mennyire szeretett volna még ezekből a halált hozó botocskákból. Ha az asszony legalább kis időre abbahagyná a munkát, gyorsan leereszkeszhetne a földre, összeszedhetne egy jó marékkaal, és újra visszamászhatna a fára. Még mielőtt a másik hármát lélegzik.

Miközben valami jó tervet próbált kiagyalni, amellyel elterelhetné az asszony figyelmét, egyszer csak vad ordítás hallatszott a tisztás túlsó vége felől. Tarzan felnézett, és azt látta, hogy egy fekete harcos áll pont az alatt a fa alatt, amelyen egy órával korábban megölte Kala gyilkosát.

A fickó hangosan kiáltozott, és megrázta a feje fölé emelt lándzsát. Időről időre a lába előtt, a földön fekvő valami felé mutogatott.

A falu egy pillanat alatt megbolydult. A kunyhók belsejéből fegyveres férfiak csörtettek elő, és rohantak a tisztáson át az izgatott őrszem felé. Nyomukban ott tülekedtek az öregek, az asszonyok és a gyerekek. Végül a falu teljesen elnéptelenedett.

Tarzan tudta, hogy áldozatának tetemét találták meg. Ám ennél sokkal jobban érdekelte őt az a tény, hogy senki nem maradt a faluban. Senki nem akadályozhatta meg őt abban, hogy megdézsmálja a lába alatt felhalmozott nyilvesszőkészletet.

Gyorsan és nesztelenül leereszkesedett a földre a méreggel teli üst mellett. Egy pillanatig mozdulatlaná dermedt, és csillogó, fúrge szemével végigpásztázta a cölöpkerítésen belüli területet.

Senki nem mutatkozott. Tarzan szeme egy közeli kunyhó nyitott bejáratán állapodott meg. Be kellene oda kukkantani, gondolta, ezért óvatosan megközelítette az alacsony, zsúpfödeles építményt.

Egy pillanatra megállt a bejárat előtt, és feszülten hallgatózott. Semmilyen hangot nem hallott, így azon gyorsan besurrant a kunyhó félhomályos belsejébe.

A falon körben fegyverek lógtak. Hosszú lándzsák, különös formájú

képek, néhány hosszúkás pajzs. A helyiség közepén főzőedény látszott, tulsó végében pedig gyékényfonattal letakart egy halom száraz fű. Nyilvánvalóan ágy és ágynemű gyanánt szolgált tulajdonosai számára. A földön számos emberi koponya hevert.

Tarzan minden egyes tárgyat megtapogatott, megemelgette és megszagolgatta a lándzsákat. Nagyrészt érzékeny és igen kifinomult orrával "látott". Úgy döntött, hogy kell neki ilyen hosszú hegyes pálca, de ez alkalommal nem vette el egyiket sem, mivel a nyílveesszőket készült magával vinni.

Egyenként leszedegette a falról, és kupacba hordta össze a tárgyakat a helyiség közepén. Az egésznek a tetejére rárakta a felfordított főzőedényt. Annak a hegyébe pedig az egyik vigyorgó koponyát, ráerősítve a halott kulonga fejdíszét.

Aztán hátralépett, megtekintette a művét, és elvigyorodott. Tarzan jót mulatott a saját tréfáján.

Am most kívülről sok ember hangja, panaszos órdítózása és jajveszékelése hallatszott.

Tarzan összerezett. Túlságosan sokáig maradt volna idebent? Gyorsan odament a bejárathoz, és végignézett a főutcán a falu kapuja felé.

A bennszülöttek még nem látszottak, pedig tisztán hallotta, amint az ültetvényeken keresztül közeledtek. Egészen közel kellett lenniük.

Mint a villám, úgy ugrott oda az ajtónyíláson át a halomban álló nyílveesszőkhöz. Összeszedett annyit, amennyit csak egyik hóna alatt eltudott vinni. Egyetlen rúgással felborította a rotyogó üstöt és éppen akkor tűnt el a magasban a lombok között, amikor a visszatérő bennszülöttek közül a legelső belépett a kapun, a falu utcájának tulsó végén. Aztán figyelni kezdte az odalent zajló eseményeket. Úgy helyezkedett el az ágon, mint valami vad madár, aki készen áll arra, hogy a veszély legelső jelére villámgyorsan felröppenjen.

A bennszülöttek végigvonultak az utcán. Négyen vitték kulonga holttestét. Mögöttük pedig különös kiáltásokat hallatva és velőtrázó jajveszékelés közepette az asszonyok lépkedtek. Elvonultak egészen kulonga kunyhójának bejáratáig, ugyanaddig a kunyhóig, amelyet Tarzan feldúlt.

Talán egy féltucatnyian léphettek be az építménybe, amikor az első máris teljesen megzavarodva, vadul handabandázva rohantak elő. A többiek sietve köréjük gyűltek. Izgatott gesztikulálás, mutogatás és karattyolás kezdődött. Majd a harcosok közül jó néhányan közelebb merészkedtek, és bekémleltek. Végül egy idős férfi, aki karján és lábán rengeteg fémkarikát viselt, nyakából pedig szárított emberkezekből készült- lánc csüngött le a mellére, belépett a kunyhóba.

Mbonga volt, a király, kulonga apja.

Néhány pillanatig csend volt. Aztán, amikor

Mbonga újra megjelent, babonás félelemmel vegyes harag ült rémséges ábrázatán. Néhány szót szolt az összesereglett harcosokhoz, és a következő pillanatban a férfiak máris szétfutottak a kis faluban. Aprólékosan átvizsgáltak minden kunyhót, minden zugot a cölöpkerítésen belül.

Alighogy a falu átkutatása megkezdődött, máris felfedezték a felborított üstöt és egyben a mérgezett nyilak

Burroughs, Edgar - Tarzan a majomember 01 megdézsmálását. Semmi mást nem találtak. Amikor a vademberek pár pillanattal később királyuk köré csődültek, nagyon rémült, ijedt csapat benyomását keltették.

Mbonga a lezajlott különös események közül egyikre sem tudott magyarázatot adni. Elég rejtélyes dolog volt már az is, ahogy Kulonga még meleg testére rátaláltak - pont földjeik szélén és a faluhoz képest jócskára hallótávolságon belül. Megkéselve és kifosztva apja otthonának küszöbén! De ezek az utóbbi rémséges felfedezések a faluban, a halott Kulonga saját kunyhójában, végképp rémülettel töltötték el szívüket. Nyomorult agyukban a legijesztőbb, babonás magyarázatok keltek életre.

Kis csoportokba verődve álldogáltak. Halkan beszélgettek, és tágra nyílt szemüket forgatva újra meg újra rémülten maguk mögé pislogtak.

Tarzan egy ideig figyelte őket az óriás fa tetején lévő rejtekhelyéről. Sok minden volt a viselkedésükben, amit nem tudott megérteni. A babona teljesen ismeretlen valami volt számára. És bármi fajta félelem mibenlétéről is csak homályos elképzelése volt.

A nap magasan járt az égen. Tarzan már egy napja koplalt, és jó néhány mérföldet kellett megtennie még addig a helyig, ahol Horta, a vaddisznó ízletes maradványait elrejtette. Ezért aztán hátat fordított Mbonga falujának, és eltűnt az erdő lombos sűrűjében.

11. "A majmok királya"

Még nem sötétedett, amikor elért a törzséhez, pedig útközben megállt, hogy kiassa az előző nap elrejtett vaddisznó maradványait, és jól belakjon, valamint hogy magához vegye Kulonga íját és nyílveaszóit a fa tetejéről.

Jól felpakolva ereszkedett hát le Tarzan az egyik faágról Kercsak törzsének tagjai közé. Dagadó kebelével számolt be dicsőséges kalandjairól, és mutogatta hadisákmányát.

Kercsak morgott valamit, majd hátat fordított neki, mert kezdett féltékeny lenni csapatának erre a furcsa tagjára. Valamilyen ürügyet próbált kifőzni gonosz, szűk agyában, hogy szabadjára ereszthesse gyűlöletét Tarzan iránt.

Másnap Tarzan már a hajnal első sugaránál gyakorlatozni kezdett íjával és nyilával. Eleinte kárba veszett szinte minden egyes kilőtt nyílveaszó. De végül megtanulta egész ügyesen irányítani a kis botocskákat, s alig egy hónap elteltével már tűrhető céllövőnek számított. Am a tanulásra a magával hozott teljes nyílveaszómennyiség úgyszólván maradéktalanul ráment.

A törzs továbbra is a tengerpart közelében igyekezett vadászásákmányra lelteni. Így aztán Tarzan váltakozva hol az íjászatban gyakorolta magát, hol pedig folytatta kutatásait apjának jól összeválogatott, bár szerény könyvtárában.

Ebben az időben történt, hogy a fiatal angol lord a kunyhóban lévő egyik szekrény mélyén elrejtve egy kis fémkazettát talált. A kulcs benne volt a zárban, és pár pillanatig tartó vizsgálódás és kísérletezgetés eredményeként sikerült is kinyitnia a ládikát.

Egy elsárgult fényképet talált benne, amely simára borotvált arcú fiatal férfit ábrázolt, egy aranyláncon függő gyémántberakásos arany medalliont, néhány levelet meg egy kis könyvet.

Tarzan mindezeket tüzetesen megvizsgálta.

A fénykép tetszett neki a legjobban. A férfi- mosolygós szeme, nyílt és őszinte arca miatt. Az apját ábrázolta.

A medalion is felkeltette érdeklődését, és a nyakába akasztotta a láncot, utánozva az ékszerviselésnek a fekete emberek körében nemrég megismert divatját. A briliánsok különös fénnel csillogtak sima, barnára sült bőrén.

A leveleket nagy ügyel-bajjal tudta csak kibetűzni, mert a zsinórírást szinte egyáltalán nem ismerte. Ezért aztán a fényképpel együtt visszatette őket a dobozba, és figyelme a könyv felé fordult. Ezt úgyszólván teljes egészben megtöltötték a szép kézírásos betűk, s noha a kis bogarak mindegyikét ismerte, szokatlan és teljességgel felfoghatatlan volt az a mód, ahogyan egymás után sorakoztak és amilyen kombinációkat alkottak.

Tarzan réges rég megtanulta már a lexikon használatát, de legnagyobb bánatára és elképedésére bebizonyosodott, hogy mostani szorult helyzetében nem veheti hasznát. Egy árva szót sem talált meg azokból, ami a könyvben leírva állt. Ezért aztán visszatette a fémkazettába, azzal az elhatározással, hogy majd később fejti meg a titkát.

Mit sem tudott arról, hogy ennek a könyvnek a lapjain található származásának kulcsa. Különös élete különös rejtélyének a nyitja. John Claytonnak, Greystoke lordjának naplója volt a könyv, amelyet régi szokása szerint franciául vezetett.

Tarzan visszatette a dobozt a szekrénybe, de ettől fogva szívébe mindörökké bevésődtek apja határozott, mosolygó arcának vonásai. Elméjében pedig ott élt a szilárd eltökéltség, hogy rájön a kis fekete könyvben lévő különös szavak rejtélyének nyitjára.

Ám akkor éppen fontosabb dolga is volt. Végképp kifogyott a nyílvezzőkből, így kénytelen volt elmenni a fekete emberek falujába, hogy újakat hozzon.

Másnap kora reggel útnak indult. Mivel igyekezett, még dél előtt elért a tisztásra. Újra elfoglalta leshelyét a nagy fán, és most is látta az asszonyokat kint a földeken meg a falu utcáján, valamint a méreggel teli, fortyogó üstöt, közvetlenül a lába alatt.

Órákon keresztül leste az alkalmat, hogy észrevétlenül leereszkedhessék a földre, és felnyalábolhassa a nyílvezzőket. De most semmi olyasmi nem történt, ami kicsalta volna a falu lakóit kunyhóikból. A nap lassan a vége felé közeledett, és Tarzan még mindig ott kuporgott az üst mellett szorgoskodó, mit sem sejtő asszony feje fölött.

Kisvártatva hazaértek a földeken dolbozók. A vad után járó harcosok is előbukkantak az erdőből. Amikor mindannyian beértek a cölöpkerítésen belülre, becsukták és rudakkal rögzítették a kaput.

Sok-sok főzőedény került most elő szer te a faluban. Minden kunyhó előtt egy-egy asszony trónolt a gőzölgő raguleves fölött, míg a banánból és maniókalisztból készült lepény ott volt látható mindenkinek a kezében.

Hirtelen kiáltás hallatszott a tisztás széle felől.

Tarzan felfigyelt.

Megkésett vadászok egy csoportja volt az, amely észak felől érkezett, amelynek tagjai félig maguk között vezettek, félig magukkal cipéltek egy kapálódzó állatot.

Amikor közelebb értek, szélesre tárult előttük a kapu, hogy bejöhessenek. Amikor aztán az otthoniak meglátták, hogy ki a hajtóvadászát áldozata, barbár üvöltés szállt fel az égre, mert a zsákmány egy ember volt.

A vademberek berángatták a még mindig szabadulni igyekvő szerencsétlent a falu utcájára. Az asszonyok és a gyerekek botokkal és kövekkel támadtak rá, és Tarzan, az őserdő fiatal és ádáz fenevadja csak ámuldolt saját fajtájának brutális kegyetlenségén.

A dzsungel népéből egyedül Sita, a leopárd kínozta prédáját. Az összes többi állat erkölcs szerint gyors és könyörületes halál járt az áldozatnak.

Tarzan a könyvekben csak szórványos utalásokat talált az emberi lények szokásaira vonatkozóan.

Amikor annak idején követte Kulongát az erdőn keresztül, azt várta, hogy városba érkeznek majd, amelyben kerekeken gördülő furcsa házak vannak, gomolygó fekete füstfellegek szállnak fel egy-egy ilyen ház tetejébe dugott hatalmas fa végéből. Vagy egy tengerhez, rajta sok-sok óriás úszó épülettel, amelyeket, mint megtanulta, hol hajónak, hol csónaknak, hol gőzösnek, hol vízi járműnek hívnak.

Nagyot csalódott a feketék szegényes kis falujának láttán, amely itt a dzsungelben bújt meg, és amelyben minden ház kisebb volt, mint az ő saját kunyhója a távoli tengerparton.

Látta, hogy ezek az emberek gonoszabbak, mint a törzséhez tartozó majmok. Ugyanolyan kíméletlenek és kegyetlenek, mint maga Sabor.

Tarzan kezdte a maga fajtáját igen kevésre tartani.

Most a feketék odakötözték szerencsétlen áldozatukat a falunak majdnem a közepén, közvetlenül Mbonga kunyhója előtt álló nagy cölöphöz. A csillogó késekkel és fenyegetően megvillanó lándzsákkal jócskán felszerelkezett harcosok táncolva és ordibálva kört formáltak körülötte. Hátrébb az asszonyok guggoltak körben. Dobjaikat püfölték és ordítottak. Tarzant az egész a Dum-Dum-ra emlékeztette. Tudta hát, hogy ezután mi várható. Azt latolgatta, hogy rávetik-e magukat eledelükre, amíg az életben van. A majmok ilyesmit nem tettek volna.

A gyűrű, amelyet a harcosok vontak a rémulten meghunyászkodó fogoly köré, egyre szűkült és közeledett az áldozat felé. Eközben a táncoló feketék mind vadabbul és fékeveszettebben adták át magukat a dobok őrzítő zenéjének. Nemsokára kinyúlt az egyik lándzsa, és beledöfött az áldozatba. Ez volt a jeladás a többi ötven számára.

Kiszúrták a szemét, átdöfték a fülét, karját és lábát döfködték. A nyomorult, vonagló test minden olyan része, ahol nem helyezkedett el létfontosságú szerv, a fegyverek célpontjává vált.

Az asszonyok és gyerekek visongtak elragadtatásukban.

A harcosok a közelgő lakomára gondolva már előre

Burroughs, Edgar - Tarzan a majomember 01
nyalogatták ajkukat. Egymást múlták felül a bestiális, iszonytató és aljas kegyetlenkedésben, amivel a még mindig eszméleténél lévő foglyukat kínozták.

Tarzan ekkor felismerte, hogy eljött számára a cselekvés pillanata. Minden szem a cölöp körüli izgalmas látnivalókra szegeződött. A nappali világosságot a holdtalan éj sötétje váltotta fel. Csak az orgia közvetlen közelében lévő tüzeket táplálták, amelyek vörös, kísérteties fényrel világították meg a jelenet.

A hajlékony testű fiú óvatosan leugrott a puha földre a falu utcájának túlsó végén. Gyorsan felnyalábolta a nyilakat - ezúttal mindent, mert hosszú rafiaszálat vitt magával, hogy összekötözhesse őket.

Sietség nélkül jól megcsomózta a köteget, majd még mielőtt távozásra szánta volna el magát, hirtelen belébújt a gonoszkodás ördöge. Valami vaskos tréfán, félreérthetetlen jelzésen törte a fejét, amellyel tudtára adhatná ezeknek a különös, groteszk lényeknek, hogy újra itt járt.

Ledobta a nyílveszőköteget az egyik fa tövébe, majd végiglopakodott a főutcat övező árnyak között. Egészen addig a kunyhóig, amelyben korábbi látogatása alkalmával már járt egyszer.

Sötét volt odabent, de kezével tapogatózva hamarosan megtalálta, amit keresett, és késedelem nélkül fordult is vissza az ajtó felé.

Am alig lépett egyet, amikor éles fülével közeledő léptek zaját fogta fel. A következő pillanatban egy asszony alakja sötétítette el a kunyhó bejáratát.

Tarzan nesztelenül hátrahúzódott a szemközti falhoz, és apjának hosszú, éles vadászkése felé nyúlt. Az asszony gyorsan bement a kunyhó közepére. Ott megállt egy pillanatra; és kezével próbálta kitapogatni azt a valamit, amiért jött. Nyilván nem találta szokott helyén, mert folytatta a keresgélést, és közben egyre közelebb ment a falhoz, ahol Tarzan állt.

Olyan közel volt már hozzá, hogy a majomember érezte meztelen testének állati melegét. A vadászkés a magasba emelkedett, de akkor az asszony másfelé fordult, és egy torokhangú "oh" kiáltás jelezte, hogy végül csak sikerült megtalálnia, amit keresett. Rögtön megfordult, és távozott a kunyhóból.

Amikor kilépett az ajtón, Tarzan látta, hogy egy főzőedényt visz a kezében.

Hamarosan ő is követte, és amikor a bejárat sötétjéből körülkémlelt, azt látta, hogy a falu összes asszonya sietve tart a különböző kunyhók felé és vissza mindenféle fazekakkal és bográcsokkal. Megtöltötték őket vízzel és feltették a lobogó tüzekre a cölöp közelében, amelyen ott csüngött a haldokló áldozat. Ez a tehetetlen, szenvedő és véres hústömeg.

Kiválasztva azt a pillanatot, amikor senki sem mutatkozott a közelben, Tarzan odasietett a nagy fa tövébe tett nyílveszőköteghez. Mint a múltkori alkalommal, most is felborította az üstöt, mielőtt ruganyos macskaügyességgel felugrott volna az erdei óriás első ágai közé.

Csendben mászott felfelé, jó magasra. Végül talált egy helyet, ahonnan aombok között nyíló résen át szemmel tarthatta az odalént zajló eseményeket.

Az asszonyok most éppen a fogoly húsát készültek berakni a főzőedényekbe, a férfiak pedig szanaszét álldogáltak. Kipihenték az

Burroughs, Edgar - Tarzan a majomember 01
eszeveszett tombolás fáradalmaival. Viszonylagos csend honolt a faluban.

Tarzan feltartotta a magasba azt a valamit, amit a kunyhóból emelt el. Sok évi gyümölcs- és kókuszdiódobálással kifinomodott célzótudományát bevetve a vademberek csoportja felé hajította. pontosan közibük esett, telibe találta az egyik harcos fejét, aki elterült a földön. Majd tovább gurult az asszonyok között, és megállt a félig feltrancsírozott test mellett, amelyből lakmározni készültek.

Mindannyian döbbenet bámulták egy pillanatig, majd mintegy vezényszóra egyszerre mozdultak meg és rohantak kunyhóik felé.

A földről nem más, mint egy vigyorgó emberi koponya nézett rájuk. Az, hogy egyenest az égből pottyant közéjük, olyan csoda volt, amely alkalmasnak bizonyult, hogy babonás félelmeket keltsen bennük.

Így aztán Tarzan rettegések közepette hagyta őket magukra. Újólág nyilvánvalóvá tette számukra valamilyen láthatatlan, földöntúli gonosz hatalom jelenlétét, aki lám, az erdőben ólálkodik a falujuk körül.

Később, amikor felfedezték a felborított üstöt és azt, hogy nyilaikat már megint elcsenték, kezdett megvilágosodni a számukra, hogy bizonyára megsértettek valamilyen hatalmas istent, amikor a dzsungelnek ebbe a részébe költöztették át falujukat, anélkül, hogy megkérték volna a jóakarátát. Ettől kezdve áldozati ételt tettek ki minden nap annak a nagy fának a tövébe, amely alól a nyílvevesszők eltűntek, hogy ily módon engeszteljék ki a túlvilági hatalmasságot.

Ám a félelem magvai termékeny talajba hullottak. Így Tarzan tudtán kívül sok-sok jövődöbéli bajnak az alapját vetette meg önmaga és törzse számára.

Ezen az éjszakán az erdőben aludt, nem messze a falutól. Másnap kora reggel kényelmesen hazafelé vette útját, közben vadászgatott is. Né- hány bogyó és egy-egy lárva volt csak a keresgélés eredménye, éhsége egyre erősödött, amikor az egyik tuskó alját végigturkálva felnézett, és Sabor, a nőstény oroszlánt pillantotta meg. Az állat az ösvény közepén állt, talán hús lépésre tőle.

Sabor nagy, sárga szemei gonoszul és baljóslatúan csillogtak. Piros nyelvével sóváran nyalogatta a szája szélét. Lelapulva, hasával a földet súrolva lopakodott egyre közelebb.

Tarzan nem próbált menekülni. örült az alkalomnak! Igazából már napok óta erre várt! egészen azóta, mióta az egy szál fűkötélnél hatásosabb fegyvere is volt. Gyorsan kézbe kapta tehát íját. Ráillesztett egy méreggel jól bekent nyilat. Amikor Sabor felugrott, a vékonyka vessző is elrepült, hogy félúton találkozzék vele. Ugyanebben a pillanatban Tarzan oldalát szökkent. Az óriás macska - célt tévesztve - a földre huppant. Ekkor újabb halálos mérgű nyílvevessző fúródott Sabor ágyékába.

A fenevad nagyot bömbölve megfordult. Újra támadott! Ám egy harmadik nyílvevessző fogadta, ezúttal pont a szemébe. Az állat ekkor már túlságosan közel volt a majomemberhez, így nem tudott kitérni. Tarzant ledöntötte lábáról hatalmas testű ellenfele. De a keze ügyében tartott kését markolatig belevágta Saborba. Egy pillanatig mozdulatlanul feküdtek. Aztán Tarzan rájött, hogy a ránehezede, tehetetlen tömegnek nincs többé módjában kárt tenni sem emberben, sem majomban.

Nagy nehezen kikászálódott a hatalmas súly alól. Felegyenesedve megállt, lenézett az ügyességének köszönhető, ritka vadászszákmányra, és az öröm mámorító hulláma öntötte el. Rátette lábát hatalmas ellensége testére, és hátravetve formás, fiatal fejét, beleüvöltötte a dzsungelbe a diadalmas hím majom rémisztő harci ordítását.

Az erdő csak úgy visszhangzott a barbár és diadalittas győzelmi

hangoktól. A madarak elhallgattak, a nagyobb állatok és ragadozók jobbnak látták óvatosan elsomfordálni, mert nem sokan voltak az egész dzsungelben, akik keresték volna az összetűzést a nagy, emberszabású majmokkal.

Londonban eközben egy másik Lord Greystoke szólt a saját fajtájabeliekhez a lordok házában. De itt senki sem reszketett lágy hangja hallatán.

Sabor gusztustalan eledelnek bizonyult még Tarzan számára is. Az éhség azonban igen hathatósan ellensúlyozta húsának rágósságát és rossz ízét. Jól telerakta hát a bendőjét, és hamarosan ismét csak aludni vágyott. Előbb azonban meg kellett nyúznia az állatot. Értékes, meleg bundája legalább annyira oka volt, mint bármi más annak, hogy meg akarta ölni Sabort. Nagy szakértelemmel és gyorsan nyúzta meg áldozatát. Amikor végzett a munkával, a trófeát felvitte egy magas fa ágára. Kényelmesen elhelyezkedett a szétterülő ágak között, s hamarosan mély és álomtalan álomba zuhant.

Az előző éjszakai kevés alvás, a fáradságos tennivalók és teli hasa következtében Tarzan átaludta a napot. Csak másnap déltájban ébredt fel. Egyenest Sabor teteméhez igyekezett. legnagyobb bosszúságára csak a dzsungel többi éhes lakója által teljesen lecupaszított csontokat talált.

Fél órai ráérős vándorlás után egyszer csak egy fiatal őzet pillantott meg. Mielőtt a kis jószág felfedezte volna, hogy miféle ellenség férközött a közelébe, egy vékony nyílvevő már meg is ült a nyakában.

A mérég olyan gyorsan hatott, hogy pár szökkenés után az őz fejével előre, holtan rogyott az aljnövényzetre. Tarzan ismét jól belakott, de ezúttal nem feküdt le aludni. Szaporán igyekezett oda, ahol elvált törzsétől. Amikor rátalált társaira, büszkén mutogatta nekik Sabor, az oroszlán bőrét.

FigyeljeteK, Kercsak majmai - kiáltotta.- NézzéteK csak meg, mit vitt véghez Tarzan, a híres harcos. Ki az közületeK, aki valaha is zsákmányt ejtett Numa népéből? Tarzan a leghatalmasabb közöttetek, mert Tarzan nem majom, hanem ... - ám itt megakadt, mert az emberszabású majmok nyelvében nincs szó az emberre. Tarzan csak leírni tudta az angol szót, kiejteni nem.

A törzs tagjai köréje gyűltek. Megbámulták csodálatos hőstettének bizonyítékát, és hallgatták szavait. Egyedül Kercsak húzódott el. Csak úgy forrt benne a harag és a gyűlölet. Hirtelen aztán pattant valami az emberszabású majom szűk, gonosz agyában, és a hatalmas fenevad rémísztó üvöltéssel vetette magát az egybegyűltek közé.

Vagy egy tucatnyit megölt és megcsonkított közülük, ahogy beléjük mart. Hatalmas kezével csapkodott maga körül. A többségnek sikerült időben felmenekülnie a faágak legfelső emeletére.

Kercsak körülnézett. Tébolyult dühvel vette észre, hogy az, akit a legjobban gyűlöl, ott ül az egyik közeli ágon. Tajtékozva üvöltött:

- Gyere le, Tarzan, te híres harcos! Gyere le; lássuk, ki az erősebb! Micsoda bátorvitéz az, aki a veszély közeledtére rögtön felmászik a fára? - Azzal Kercsak többször egymás után hallatta fajtájának kihívó harci üvöltését.

Tarzan nyugodtan leugrott a földre. A törzs tagjai lélegzetviSSzafojtva figyelték az ágak magasából, amint Kercsak, még mindig üvöltve nekirontott a hozzá képest vékony kis alaknak.

Rövid lábain felegyenesedve Kercsak majd hét láb magas volt. Irdatlan vállain csak úgy duzzadtak a hatalmas izomnyalábok. Rövid nyaka, tarkója egyetlen, acélos izom- és ínkötegeként dagadozott

Burroughs, Edgar - Tarzan a majomember 01
koponyája tövében. Ettől olybá tűnt, mintha egy kis labda nőtt volna oda a roppant hústorony tetejére.

Vicsorogva felhúzta felső ajkát, és láthatóvá váltak hatalmas tépőfogai. Apró, gonosz, vérben forgó szemében a téboly rémíztető lángja tükröződött.

Vele szemben, a támadást várva ott állt Tarzan, ez a maga részéről ugyancsak rettentően izmos állat. Azonban hatlábnyi magassága és hatalmasan hullámzó izomzata ellenére is szánsalmasan alkalmatlannak látszott arra, hogy kibírja a rá váró próbát.

Íja, nyila jóval odébb hevert a földön, ahová még akkor dobta le, amikor Sabor bundáját mutogatta a többi majomnak, így aztán csak vadászkesztét és intellektusát tudta felvonultatni Kerccsakkal szemben. Ezzel ellensúlyozhatta ellenségének iszonyú erejét.

Amikor Kerccsak üvöltve elindult feléje, Lord Greystoke kirántotta hosszú kését a tokjából. Ugyanolyan rémíztető és vérfagyasztó harci ordítás hagyta el a torkát, mint a vele szemben álló fenevadnak. Sebesen előrelendült a támadás feltartóztatására. Több esze volt annál, mint hagyta volna, hogy a hosszú, szőrös karok átölelhessék. Amikor a két test már-már egymásnak ütközött, Tarzan megragadta támadójának egyik csuklóját, és kissé oldalt ugorva markolatig vágta kését Kerccsak testébe. A szúrás a szíve alatt érte. Még mielőtt visszaránthatta volna azonban a kezét, hogy kiszabadítsa a pengét, Kerccsak kitepte a fegyvert Tarzan markából. Nyitott tenyérrel rettenetes ütést akart mérni Tarzan fejére. Ha talál, könnyen betörhette volna a koponyáját.

Am ő volt a gyorsabb! Fejét lehúzza maga vágta gyomorszájon ökölbe szoritott kézzel Kerccsakot. Az ütés hatalmasra sikerült. Az óriásmajom megtántorodott. A testén ejtett halálos seb következtében már majdnem összerogyott, de óriási erőfeszítéssel kirántotta a kezét Tarzan szoritásából. Rettentő karjaival megragadta Tarzant. Egyre közelebb húzta magához és hatalmas, tátott pofájával a torkát próbálta elérni. Az ifjú lord izmos ujjai elkapták Kerccsak nyakát. A hatalmas fogak nem érték el áhított céljukat!

Így küzdöttek egymással. Az egyik azon volt, hogy rettentő fogaival halálra marcangolja ellenfelét, a másik pedig azon, hogy erős markával mindörökre kiszorítsa belőle a szuszt, s eközben távol tartsa magát annak vicsorgó szájától.

A majom nagyobb ereje kezdett érvényre jutni. Fogai alig egy hüvelykre voltak már csak Tarzan torkától, amikor a hatalmas test görcsösen megvonaglott, majd egy pillanatra megmerevedett, és magatehetetlenül a földre zuhant.

Kerccsak kilehelte lelkét.

Magához véve a kést, amelynek segítségével oly gyakran sikerült felülkerekednie nála sokkal hatalmasabb izomzatokon is, Tarzan, a majomember, a dzsungel fia legyőzött ellensége nyakára tette a lábát. A dzsungelben ismét csak felhangzott ádáz, vad ordítása. Ez jelentette be a majmok népének, s az erdő valamennyi lakójának, hogy az ifjú Lord Greystoke elnyerte a majmok között a királyi méltóságot.

12. Az emberi értelem

Egy valaki volt csak Tarzan törzsében, aki vonakodott őt vezérének elfogadni. Ez Terkoz, Tublat fia volt. De annyira félt új urának éles késétől és halálos nyilaitól, hogy ellenkezését mindössze kicsinyes engedetlenségekkel és bosszantó különbségekkel merete csak kinyilvánítani. Tarzan azonban tudta, hogy igazából csak az alkalmatlani lesi, amikor valamilyen váratlan hitszegő fondorlattal elragadhatja

Burroughs, Edgar - Tarzan a majomember 01
tőle a királyi címet. Ezért állandóan éberem figyelt, nehogy meglepetés érje.

A kis csapat élete hónapokon keresztül ugyanúgy folyt, mint azelőtt. A különbség csupán annyi volt, hogy Tarzan nagyobb intelligenciájának és vadászati képességeinek eredményeként bőségesebb táplálékhoz jutottak. Így a legtöbben nagyon is elégedettek voltak azzal, hogy megváltozott az uralkodó személye.

Tarzan éjszakánként elvezette őket a fekete emberek földjeire. Itt főnökük bölcs intelmeit megfogadva, csak azt ették meg, amire valóban szükségük volt. Soha nem tették tönkre, amit nem tudtak elfogyasztani. Így aztán, bár a feketék dühöngtek terményeik folyamatos megdezsmálása miatt, azért nem ment el a kedvük földjeik megművelésétől. Pedig ez könnyen megtörténhetett volna, ha Tarzan megengedi népének, hogy kedvére garázdálkodják az ültetvényen.

Ebben az időszakban Tarzan számos alkalommal látogatott el éjjelente a faluba. Újra meg újra ellátta magát nyílvezzővel. Hamarosan észrevette az ennivalót a nagy fa tövében, amely biztosította számára az átjutást a cölöpkerítésen. Így aztán kis idő múlva kezdett szépen mindent megenni, amit a feketék kiraktak.

Amikor a tiszteletteljes rémülettől reszkető vademberek észrevették, hogy az étel eltűnt az éjszaka folyamán, döbbenet és rettegés töltötte el szívüket. Élelmet már máskor is tettek ki valamilyen isten vagy gonosz szellem kiengesztelésére, de még sohasem fordult elő az, hogy a földöntúli lény valóban el is jöjjön a falujukba és megegye. Ez újdonság volt a számukra, és ködös félelmeket keltett babonás hitükben.

Ez még nem minden. Nyilaik időről időre eltűntek. Egy láthatatlan lény rendszeresen a bolondját járatta velük. Mindettől egyre inkább valóságos nyúgnak érezték az életet új otthonukban. Mbonga és a többi vezér arról kezdett beszélni, hogy hagyják el a falut, és keressenek a dzsungelben új, alkalmas helyet.

A fekete harcosok ezentúl, amikor vadászni indultak, egyre mélyebben hatoltak be déli irányban az őserdő szívébe. Új helyet kerestek a falunak. Tarzan törzsét is egyre gyakrabban zavarták meg ezek a kalandozó vadászok. Az erdő csendes, kegyetlen magányát újfajta, különös kiáltozás verte fel. Odalett az erdő madarainak és vadjainak biztonsága, Megérkezett az ember.

Más állatok is kószáltak keresztül-kasul a dzsungelben. Gyengébb szomszédaik azonban ilyenkor épp csak a közvetlen közelükből menekültek el. A veszély elmúltával visszatérhettek megszokott helyükre. Az emberrel más a helyzet. Ha ő megjelenik, a nagyobb állatok közül sokan teljesen eltűnnek a környékről. Ritkaságszámba megy, ha valaha is visszatérnek. Így volt ez a nagy emberszabású majmokkal is. Úgy menekültek az ember elől, mint az ember a pestis elől.

Tarzan törzse kis ideig a tengerpart közelében kószált. Új főnökük irtózott még a gondolatától is annak, hogy mindörökké megválják a kis kunyhó féltve őrzött tárgyaitól. A törzs tagjai a nemzedékek óta ivóhelyül szolgáló patakocska partján egy napon nagy számú feketére bukkantak. Látták, hogy azok jó darabon kiirtják a dzsungelt, és kunyhókat emelnek. A majmok ekkor már nem voltak hajlandók tovább itt maradni. Tarzan jó pár napig tartó menetelés végén elvezette őket a szárazföld belsejében egy olyan helyre, ahová az ember fia még nem tette be mocskos lábát.

Tarzan havonta egyszer visszatért, hogy egy-egy napot tölthessen
56. oldal

Burroughs, Edgar - Tarzan a majomember 01
könyvei között, és újra ellátta magát nyílvezzővel. Az utóbbi azonban egyre nagyobb nehézségekbe ütközött. A feketék ugyanis újabban azt a szokást vették fel, hogy éjszakára elrejtették nyílkészletüket csűrjeikben és lakóházaikban. Ezért Tarzannak napközben kellett megfigyelnie, hogy hová dugják el a nyílvezzőket.

Kétszer is behatolt a kunyhókba, miközben azok lakói gyékényeiken aludtak. A harcosok orra elől lopta el a nyíllakat. Belátta azonban, hogy ez a módszer túlságosan veszélyes, ezért elkezdett magányosan kóborló vadászokat elkapni hosszú, halálos kötele hurkával. Elvette fegyvereiket, ékszereiket, és az éjszakai nyugodalmas időszakban valamelyik magas fáról lehajította tetemüket a falu utcájára.

Ezek az ismétlődő otromba tréfák újra csak annyira megrémítették a feketéket, hogy ha Tarzan látogatásai között nem lett volna egy-egy havi nyugodalmuk, hamarosan elhagyták volna új falujukat.

A feketék még nem jutottak el Tarzan kunyhójáig, de a majomember örökös rettegésben élt. Attól félt, hogy amíg odavan a törzsével, felfedezik és elrabolják kincseit. Így esett, hogy egyre több és több időt töltött apja utolsó otthonának környékén, és mind kevesebbet tördött törzsével. A kis közösség tagjai hamarosan kezdték megsínyleni a magukra hagyatottságot, mert állandóan adódtak olyan viták és összezördülések, amelyeket csak a királytudott elsimítani békés eszközökkel. Végül az idősebb majmok közül néhányan szóvá tették ezt Tarzannak, aki ezt követően egy hónapig állandóan a törzsével maradt.

A királyi méltósággal nem jár túlságosan sok vagy fáradságos teendő az emberszabású majmok között. Délután például jelentkezik Thaka. Elpanaszolja, hogy az öreg Mungo elhappolta új feleségét. Ilyenkor Tarzannak kötelessége mindnyájukat a maga színe elé citálni. Ha az derül ki, hogy a feleség ragaszkodik új urához, elrendeli, hogy minden maradjon úgy, ahogy van. Esetleg Mungo adja oda cserébe egyik lányát Thakának.

Bárhogyan dönt is, a majmok megnyugszanak szavában, és elégedetten visszatérnek foglalatosságaihoz.

Egyszer csak sikoltozva és vérző oldalára szorított kézzel megjelenik Tana, akit Gunto, a férje csúnyán megharapott! A megidézett Gunbo viszont azt állítja, hogy Tana lusta, nem hajlandó neki diót és bogarakat hozni, sem pedig a hátát vakarni. Tarzan ilyenkor megszidja mindkettőt. Guntót megfenyegeti, hogy kaphat egyet a halált hozó botok közül, ha továbbra is bántalmazza Tanát. Tana pedig a maga részéről kénytelen megígérni, hogy nagyobb figyelmet fog szentelni asszonyi kötelességeinek.

És így tovább, és így tovább. Csip-csup családi perpatvarokról van szó nagyobb részt, amelyek azonban, ha nem rendeződnek, később komolyabb belviszályokhoz, sőt végezetül a törzs felbomlásához is vezethetnek. Tarzan mégis megunta a dolgot, mihelyt rájött, hogy a királyi teendők szabadságának megnyirbálását jelentik.

Vágyott a kis kunyhó, a napsütötte tengerpart után. Hiányzott neki a takaros kis ház hűvös félhomálya és a sok-sok könyv végeérhetetlen, megannyi csodája.

Ahogy idősebb lett, egyre inkább eltávolodott népétől. Az ő érdeklődési köre meg a majmoké mindinkább különbözött egymástól. Nem tartottak lépést vele, és képtelenek voltak felfogni bármit is abból a sok-sok furcsa és csodálatos álomból, amely ember királyuk tevékeny elméjét foglalkoztatta. Szókincsük olyan csekély volt, hogy Tarzan nem tudott elbeszélgetni velük azokról az új ismeretekről és a gondolkodása ama tágas térségeiről, amelyeket az olvasás nyitott meg

Burroughs, Edgar - Tarzan a majomember 01
mohó szemei számára. Még közölni sem tudta velük, miféle vágyak kavarnak lelkében. A törzsön belül nem maradtak barátai sem.

A kisgyerek sok különös és egyszerű lény körében képes társaságra lépni, de a felnőtt férfi számára valamiféle szellemi rokonság vagy azonosság kívántatik meg a bensőséges viszonyhoz. Ha Kala élt volna, Tarzan minden másról lemondott volna, csak hogy a közelében lehessen, de ő meghalt. Gyermekkorának játszótársai pedig felnőttek és mogorva fenevadakká váltak. Úgy érezte, hogy sokkal szívesebben van kunyhójának békéjében és magányában, mint a vadállatok hordájában, terhes vezéri kötelmeit teljesítve.

Terkoznak, Tublat fiának gyűlölködése és féltékenysége nagyban hátráltatta Tarzant abban, hogy lemondjon vezéri tisztéről. Önféjú angol ifjú volt, és nem tudta rászánni magát, hogy visszavonulót fújjon egy ilyen rosszakarátú Ellenféllel szemben. Tudta, hogy bizonyosan Terkozot választanák meg a helyébe, mert ez a fenevad újra meg újra kifejezésre juttatta erőfölényét azzal a néhány kifejlett hímmel szemben, aki rossz néven merészelt venni otromba garázdálkodását.

Tarzan a kés vagy a nyíl igénybevétele nélkül szeretett volna Terkoz fölébe kerekedni. Az eltelt idő alatt akkorát erősödött és ügyesedett, hogy kezdte hinni: pusztá kézzel vívott küzdelemben is képes lenne megfékezni a rettegett Terkozot. Az emberszabású majomnak csupán óriási tépófogai jelentettek rettentő nagy előnyt, a természettől e téren kevésbé felfegyverzett Tarzannal szemben!

Egy nap aztán az események más fordulatot vettek!

A törzs egy tekintélyes nagyságú területen szétszóródva békésen táplálkozott. Egyszerre éles visítás hallatszott kelet felől. Kissé távolabb attól a helytől, ahol Tarzan egy átlátszóan tiszta vízű csermely partján feküdt, és villámgyors kezével próbált meg elkapni egy ravaszdi halat.

A törzs tagjai mintegy vezényszóra sebesen indultak a rémült kiáltozás irányába. Megérkezve Terkozot pillantották meg, aki hajánál fogva cibált és hatalmas kezeivel kiméretlenül püfölt egy idős nőtényt.

Tarzan, amikor közelebb ért, figyelmeztetőleg felemelte kezét. Jelezte Terkoznak, hagyja abba, mert a nőtény nem az övé. Egy szegény öreg majomé, aki számára a harc napjai rég leáldoztak már, és aki ennek következtében nem tudta megvédeni a családját.

Terkoz természetesen tudta, hogy fajtája törvényei ellen van más asszonyát megverni, de kihasználva a férj gyengeségét, megbüntette a nőtényt, mert az nem volt hajlandó odaadni neki az imént fogott zsákmányt.

Amikor Terkoz látta, hogy Tarzan nyilai nélkül közeledik, csak azért is folytatta a szegény asszony cséplését. Dacolni akart gyűlölt főnökével.

Tarzan nem figyelmeztette még egyszer, hanem teljes lendülettel rárontott a várakozó Terkozra. Utoljára akkor vívott ilyen rettenetes harcot a majomember, amikor Bolganival, az óriás gorillával küzdött, akit bár legyőzött, de az szörnyűségesen helybenhagyta őt.

Tarzan kése ebben az esetben épp csak hogy ellensúlyozta Terkoz villogó fogait. A majomnak az emberrel szembeni nagyobb erejét az utóbbi fantasztikus fürgesége és ügyessége szinte teljesen kiegyenlítette. Ezzel együtt a majom esélyesebbnek tűnt! Ha Tarzan, a dzsungel fia, az ifjú Lord Greystoke nem rendelkezett volna még valamilyen személyes tulajdonsággal is a harc végső kimenetelének befolyásolására, úgy halt volna meg, ahogyan élt - az egyenlítői Afrika ismeretlen fenevadjaként.

Rendelkezett azonban azzal a parányi szikrával, amely az ember és az állat közötti roppant különbség hordozója. Az "Értelem fegyverével". Ez volt az, ami megmentette őt attól, hogy Terkoz acélos izmai és óriás tépőfogai között lelje halálát.

Néhány másodperce küzdöttek csupán, s máris a földre hemperedtek egymást csépelve, marcangolva, szagatva, két óriás fenevad módjára.

Terkoz jó néhány késszúrást kapott a fejére és a mellébe. Tarzan teste pedig felszakadt, és vérzett. Fejbőre egy helyen félig levált a koponyájáról, és nagy darabon belelógott a szemébe. Alig látott tőle! Ennek ellenére az ifjú angolnak sikerült távoltartania nyaki ütőerétől a rettenetes tépőfogakat. Pár pillanatig alábbhagyott a küzdelem, kissé kifújták magukat. Tarzan ezt kihasználva ravasz tervet eszelt ki. Meg fogja próbálni, hogy a másik háta mögé kerüljön, és foggal-körömmel rácsimpaszkodva addig szurkálja késével, míg Terkoz ki nem múlik.

A művelet végrehajtása könnyebben ment, mint gondolta. Az ostoba állat - nem tudva, hogy Tarzan mire készül - nem nagyon igyekezett megakadályozni a terv kivitelezését. Amikor végül rájött, hogy ellenfele oly módon akaszkodik rá, hogy foga, ökle egyformán hatástalan vele szemben, Terkoz olyan hevesen kezdte hányni-vetni magát a földre, hogy Tarzan alig tudott rajta maradni. Mielőtt még szúrhatott volna, egy heves földrecsapódás következtében kiesett a kés a kezéből. Tarzan ezzel egyszerűen fegyvertelenné vált.

Szörnyű, kétségbeesett és bizonytalan percek következtek, míg végül Tarzannak sikerült karját hátulról átcsúsztatnia Terkoz hóna alatt, és alkarjával meg kezével rátapadt a tarkójára. A modern birkózásban alkalmazott szimpla Nelson volt ez, amelyet a majomember véletlenül használt. Értelmével azonban egy pillanat alatt átlátta, hogy micsoda értékes dolog az, amit kitalált. Ez volt az a különbség, amely az ő javára döntötte el ezt az élethalálharcot.

Most már azért küzdött, hogy sikerüljön balkarjával hasonló módon befogni ellenfelét, és néhány pillanat múlva Terkoz bikanyaka ropogni kezdett a dupla Nelson szorításában. Nem volt többé menekvés! Tarzan rátapadt Terkoz hátára. Egyre lejjebb és lejjebb szorította a majom kerek fejét.

Tarzan tudta, hogy ennek mi lesz az eredménye. Még egy pillanat, és a másik nyaka eltörik.

Ekkor Terkoznak ugyanaz sietett a segítségére, ami szorult helyzetét okozta - az emberi értelem hatalma.

Mi hasznom van abból, ha megölöm? - gondolta Tarzan. - Hiszen csak annyit érek el, hogy a törzs szegényebb lesz egy jó harcossal. Ha Terkoz meghal, semmit sem fog tudni többé a fölényemről vele szembe - életben marad, példája örökké intó jel lesz a többi majom számára.

- Ka-goda? - Sziszegte Tarzan Terkoz fülébe. - ami a majmok nyelvén szabad fordításban annyit tesz, mint: Megadod magad?

Előbb semmilyen válasz nem hallatszott, ezért Tarzan némileg fokozta a szorítás erejét. Ez rémült és fájdalmas vonítást váltott ki az óriás fenevadból.

- Ka-goda? - ismételte meg Tarzan.

- Ka-goda! - kiáltotta Terkoz.

- Figyelj ide - mondta Tarzan, lazítva kissé a szorításon, de nem engedve ki a fogásból ellenfelét. - Én Tarzan vagyok, a dzsungel fia, híres vadász és híres harcos. Az egész dzsungelben senki nem olyan

Burroughs, Edgar - Tarzan a majomember 01
hatalmas, mint én. Azt mondtad nekem, hogy "Ka-goda". Az egész törzs hallotta! Ne békétlenkedj többé se királyoddal, se népeddel, mert legközelebb megöllek. Megértetted?

- Huh - hangzott Terkoz igenlő válasza.

- És megnyugszol benne?

- Huh - mondta a majom.

Tarzan erre elengedte, és néhány perc elteltével már mindannyian vissza is tértek a maguk dolgához. Mintha mi sem történt volna, semmi sem zavarta volna meg a számukra oly kedves őserdő nyugalmát.

A majmok agyának mélyén azonban gyökeret vert az a meggyőződés, hogy Tarzan híres harcos és különös lény is egyben. Módjában állt volna megölni ellenségét, de nem bántotta, hanem életben hagyta.

Aznap délután, amikor a sötétség leszállta előtt a törzs egybegyűlt, Tarzan kimosta sebeit a patak vizében, és magához hívta az öreg hímeiket.

- Ma újra láttátok, hogy Tarzan, a dzsungel fia a leghatalmasabb közöttetek - mondta.

- Huh - helyeseltek egyöntetűen - Tarzan valóban hatalmas.

- Tarzan - folytatta ő - azonban nem majom. Nem olyan, mint az övéi. Az ő útjai nem népének útjai! Ezért Tarzan visszamegy a maga fajtájának odujába a nagy tó vizéhez, amelynek nincs túlsó partja. Választanotok kell valaki mást, aki vezet titeket! Tarzan elmegy és nem fog visszatérni!

Ezzel az ifjú Lord Greystoke megtette az első lépést célja felé, amelyet maga elé tűzött: magához hasonló fehér embert kell találnia.

13. A saját fajtája

A rákövetkező reggelen Tarzan a Terkossal vívott küzdelem emlékét őrző, fájó sebei miatt nehézkesen mozogva útnak indult nyugat, vagyis a tengerpart felé.

Lassan haladt. Éjszaka a dzsungelben aludt, és csak másnap késő délelőtt ért el a kunyhójához. Jó néhány napig alig mozdult ki a házból. Épp csak kevés gyümölcsöt és diót gyűjtött, hogy csillapítsa éhségét.

Tíz nap alatt teljesen meggyógyult. Eltekintve a bal szeme fölött kezdődő, a koponyája tetején végigfutó, és a jobb fülénél- végződő félig behegedt forradástól, jól érezte magát. Lábadozása alatt Tarzan megpróbált valami ujjatlan köpenyfélét készíteni savor bőréből, amely azóta is a kunyhóban hevert. De az olyan merev lett, mint a deszka; s mivel a cserzéshez nem is konyított, a tervét feladta.

Akkor elhatározta, hogy a Mbonga falujából való valamelyik feketétől tulajdonítja el azt a néhány ruhadarabot, amire szüksége lehet.

Tarzan, a dzsungel fia feltette magában, hogy minden lehetséges módon kifejezésre fogja juttatni, mennyire előtte jár az alacsonyabb rendű lényeknek. Emberi mivoltának megkülönböztető jegyül mi sem látszott számára alkalmasabbnak, mint az ékszerek és a ruházat.

Összegyűjtötte hát a különböző, lábon és karon viselt díszeket, amelyeket a kötelének korábban áldozatul esett fekete harcosoktól vett el. Magára aggatta őket, ahogyan tőlük látta.

Nyakában aranyláncon lógott anyjának, Lady Alice-nak gyémántokkal kirakott medalionja. Egy vállán átvetett bőrszíjon - ez is az egyik leggyőzött feketétől származó zsákmány volt - a nyílvevőnek való tegezt hordta. Derekán egy apró prémdarabkákból összevarrt öv volt, amelyet maga készített. Erre akasztotta a házilag készült tokot, amelyben apjának vadászkeze lapult. A hosszú íjat, amely valamikor kulongáé volt, a bal vállán átvetve hordta.

Az ifjú Lord Greystoke valóban igen különös és harcias látványt nyújtott a vállára hulló fekete hajtömeggel, amelyet a homlokon vadász- késével nagyjából csikófrizura szerűen kurtított meg, hogy ne lógjon a szemébe.

Szálfaegyenes, tökéletes alakja, az ókori Róma gladiátoraival vetekedő izomzata fenségessé tette, mint egy görög istent. Alkatában is a roppant erő, a hajlékonyság és a gyorsaság fantasztikus kombinációja valósult meg. Az ősember, a vadász, a harcos megtestesítője volt Tarzan, a dzsungel fia.

Széles vállalai fölé emelkedő arányos arcával, büszke fejtartásával, csillogó szemével könnyedén szolgálhatott volna az őserdő egyik letűnt, vad és harcias népe valamely félistenének modelljeként. Ám Tarzan mindezekkel a dolgokkal nem sokat törődött. Az aggasztotta, hogy nem volt ruhája, amellyel a dzsungel minden népe számára jelezhetné volna, hogy ember és nem majom. Gyakran súlyos kétségek gyötörték: vajon nem válik-e mégis majomná. Hiszen egyszer csak szőr kezdett el nőni az arcán. Minden majom képét szőrzet borította, az általa ismert emberek viszont, nagyon kevés kivételtől eltekintve, teljesen szőrtelenek voltak.

Igaz, a könyveiben lévő képeken látott olyan férfiakat, akiknek ajkát és állát sűrű szőrtömeg fedte. Ennek ellenére Tarzan aggódott. Szinte mindennap megfente éles kését, és lekaparta serkenő szakállát, eltüntetve ezzel majom voltának lealacsonyító jelképét. Így lassanként megtanult borotválkozni - keservesen és kínok árán - de eredményesen!

Amikor a Terkozzal vívott véres küzdelem után újra elég erősnek érezte magát, Tarzan egy reggel útra kelt Mbonga faluja felé. Nem a fák ágain lendült előre, hanem elővigyázatlanul a dzsungel egyik kanyargós ösvényén lépkedett. Hirtelen szembetalálkozott egy fekete harccsal.

A vadember arcán olyan elképedés látszott, hogy az már szinte komikus volt. Még mielőtt Tarzan lekaphatta volna válláról az íját, a fickó megfordult, és hangos kiáltás közepette - amellyel nyilván a vele levőket akarta figyelmeztetni - rohanni kezdett.

Tarzan a fák ágain vette üldözőbe. Néhány másodperc múlva meg is pillantotta a kétségbeesetten menekülni igyekvő férfiakat. Hárman voltak. Eszeveszetten rohantak egymás mögött a sűrű aljnövényzeten keresztül.

Tarzan könnyedén megelőzte őket. Nem látták meg, amikor nesztelenül elhaladt a fejük fölött. Azt sem vették észre, hogy egy meglapuló alak kuporog előttük egy alacsony ágon, amely az út fölé lóg.

Tarzan hagyta, hogy az első kettő elhaladjon alatta. Amikor a harmadik is odaért, a nesztelenül szálló kötél ráfonódott annak fekete torkára. Egy gyors rántás, és a hurok megszorult. Az áldozat kétségbeesetten felüvöltött. Társai megfordulva azt látták, hogy kapálódzó teste mintha varázserő emelné, lassan felemelkedik a fák sűrű lombjai közé.

Rémült visongás közepette ismét sarkon fordultak és nekiiramodtak.

Burroughs, Edgar - Tarzan a majomember 01

Tarzan gyorsan és csendesen végzett foglyával. Elvette fegyvereit, díszeit és - aminek a legjobban örült - tetszetős szarvasbőr ágyékkötője. Gyorsan magára öltötte.

Most már tényleg úgy volt felöltözve, ahogy az emberhez illik. Senkinek sem juthat eszébe, hogy kétségbe vonja származását. De szeretett volna most visszatérni a törzshöz, hogy így, teljes díszében parádézhasék irigy tekintetük előtt!

Átvetette a vállán a holttestet. A fák ágain a cölöpkerítéses kis falu felé indult, mert ismét szüksége volt nyílvevesszőre. Amikor egészen a közelébe ért, azt látta, hogy izgatott csoport veszi körül a két elmenekült harcost. Ezek a rémülettől és a kimerültségtől reszketve alig tudtak beszámolni hátborzongató kalandjuk részleteiről.

Mesélték, hogy Mirando, aki egy kevéssel előttük ment, egyszer csak hangosan üvöltözve rohant feljűk. Azt ordította, hogy egy rettenetes, fehér bűrű és meztelen harcos üldűzi. Mindhárman futásnak eredtek, és igyekeztek vissza a falu irányába, ahogy csak a lábuk bírta. Ekkor ismét csak Mirando halálra réműlt, fűltépű üvöltése volt az, ami arra készítette őket, hogy visszanezzenek. Valami egészen rettenetes látványban volt részűk. Azt látták, hogy társuk teste felfelű rűpűl a fák közű, mikűzben kezűvel-lábával a levegűt csapkodja, nyitott szájából pedig kilűg a nyelve. Semmilyen más hangot nem adott ki magából és nem is volt láthatű rajta kívűl egy teremtett lélek sem a kűr nyéken.

A falu lakűi olyan réműlt állapotba kerültek, hogy az szinte már a pánikkal volt azonos. A bűlcs öreg Mbonga azonban úgy tett, mint aki csak kevéssű hiszi a mese hitelességűt. Az egész képzelet szűlte tűrtűnetet a harcosok valamilyen valűságos veszedelem miatti félelműnek számlájára írta.

- Azűrt álltatok elű ezzel a hangzatos histűriával - mondta - mert nem meritek elmondani az igazat. Nem meritek bevallani, hogy amikor az oroszlan rávetette magát Mirandűra, elfutottatok, és sorsára hagytatok őt. Gyáva alakok vagytok!

Mbonga épp csak hogy befejezte mondandűját, a fűlűttűk levű fa ágai közűl hallatszű hangos recsegűs-ropogásra a hallgatűság réműlten pillantott fel. A szeműk elű tárulű látványba maga Mbonga is beleborzongott. A magasbűl Mirandű pűrgű, bucskázű hűltteste rűpűlt felűjűk. Aztán iszonytatű puffanással nyűlt el lábuknál.

A feketűk egy emberként fordultak sarkon. Meg sem álltak addig, aműg a falut kűrűlvevű dzsungel árnyas rejtekén mind el nem bűjtak.

Tarzan leereszkedett a faluba. Feltűltűtte nyűlkűszletűt, és megette az áldozati ételt. Távozás elűtt odavitte Mirando hűlttestűt a falu kapujához, és úgy támasztotta neki a cűlűpkerítésnek, mintha a halott a kapu sarkánál kűmlelnű, figyelnű a dzsungelbe vezetű ösvűnyt. Ezután Tarzan visszatűrt a tengerparton állű kunyhűhoz.

Legalább egy tucatnyi nekirugaszkodásra volt szűksűgűk a tűkűletesen megrettent feketűknek, hogy réműsztűen vigyorgű halott társuk mellett elhaladva visszamerűszkedjenek a falujukba. Amikor látták, hogy az élelem és a nyűlvevesszűk is eltűntek, már tudták: az tűrtűnt, amitűl nagyon is tartottak. Mirando veszte az lett, hogy megpillantotta a dzsungel gonosz szelleműt!

Ez tűnt az egyetlen logikus magyarázatnak. Eddig is csupán azok haltak meg, akik látták a dzsungel rettegett istenűt. Úgy vűltűk, hogy a faluban életben levűk közűl senki sem látta őt soha, Ezűrt aztán azok, akik a kezűtűl haltak meg, elűtte nyűlván megpillantották őt, és bűntetésűl az életűkkel fizettek. Úgy okoskodtak tehát, hogy mindaddig, aműg ellátják nyűlvevesszűvel és élelemmel, nem fogja bántani őket, ha- csak rá nem néznek. Ezűrt aztán Mbonga elrendelte, hogy az áldozati ételen kívűl áldozati nyűlakat is rakjanak ki ennek a

Burroughs, Edgar - Tarzan a majomember 01

Munango-Keewatinak. Ettől fogva így is tettek. Ha úgy adódik, hogy a kedves olvasó egyszer eljut abba a távoli afrikai faluba, még mindig látni fogja, hogy egy kis zsúpfedeleles kunyhó előtt, amely pont a falu határán épült, kis vasedény áll. Benne jó adag élelem, mellette pedig egy tegezen méreggel jól bekent nyílvevesszők sorakoznak.

Amikor Tarzan visszaért, és megpillantotta a tengerpartot, ahol a kunyhója állt, különös és szokatlan látvány ötlött a szemébe. A szárazföldre benyúló kikötő csendes vizén nagy hajó ringott. A partra éppen kihúztak egy kis csónakot. A legcsodálatosabb dolog pedig az volt, hogy egy egész csapat hozzá hasonló fehér ember járkált ide-oda a tenger part és a kunyhója között.

Tarzan látta, hogy sok mindenben hasonlítanak a képeskönyveiben lévő emberekre. A fák ágain közelebb lopakodott. Végül már szinte teljesen a fejük fölé került.

Tíz férfit látott. Sötét arcú, naptól cserzett bőrű gazfickókat. Most éppen összegyülekeztek a csónak mellett, és hangos, ingerült hangon, heves taglejtésekkel és öklüket rázva tárgyaltak valamit.

Kisvár tatva egyikük, egy alacsony, hitvány képű, fekete szakállas fickó, akinek ábrázata Tarzant Pampára, a patkányra emlékeztette, az óriás termetű társának a vállára tette a kezét, aki közvetlenül mellette állt, és akivel az összes többi vitatkozott és veszekedett. Az alacsony férfi a szárazföld belseje felé mutatott, így az óriás kénytelen volt elfordulni a többiektől, hogy abba az irányba nézhessen. Mihelyt azonban az óriás megfordult, a patkányképű egy pisztólyt húzott elő a derékszíjából, és hátbalötötte az óriást. A nagydarab fickó égnék lökte a karját, térde megroggyant, majd egyetlen hang nélkül, holtan bukott előre a part homokjára.

A fegyverdörrenés - az első, amelyet életében hallott - megdöbentette Tarzant. Kikezdehetetlen idegrendszerének hála, még ettől a szokatlan hangtól sem vesztette el a fejét. Inkább az idegen fehérek viselkedése volt az, amitől teljesen megzavarodott, Mélyen elgondolkodva ráncolta össze a szemöldökét. Lámcsak - gondolta - mégiscsak jó volt, hogy nem engedett ösztöne első szavának, és nem rohant oda, hogy testvéreiként üdvözlje ezeket! Nyilvánvaló volt ugyanis, hogy ezek semmiben sem különböznek az általa ismert feketéktől. Semmivel sem civilizáltabbak, mint a majmok, és nem kevésbé kegyetlenek, mint savor.

A többiek egy pillanatig csak álltak. Bámulták az alacsony, hitvány képű férfit, meg a parton heverő halott óriást. Aztán egyikük felnevetett. Hátbavágta a kisémbert, majd ismét hosszas tanácskozásba és heves gesztikulálásba fogtak. Most már azonban kevesebbet veszekedtek.

Kisvártatva vízre bocsátották a csónakot. Mindannyian beleugráltak, és eleveztek a nagy hajó felé, amelynek fedélzetén Tarzan még másokat is látott mozogni.

Amikor a csónakban ülők felkapaszkodtak a hajóra, Tarzan egy vastag törzsű fa mögött leugrott a földre. Úgyelve arra, hogy a fa mindvégig eltakarja a hajón lévők elől, a kunyhóhoz lopakodott, Besurrant az ajtón, és mindent fenekestül felforgatva talált. Könyvei és ceruzái szétszórva heverték a padlón. Fegyvereit és pajzsait meg a többi kevéske kincsét szanaszét dobálták.

Amikor meglátta, hogy mi történt, haragra gerjedt. A nemrég keletkezett forradás megduzzadt, és bíborvörös csíkként kezdett el lüktetni napbarnított homlokán. Odarohant a szekrényhez. Átkutatta az alsó polc hátsó, eldugott részét. Megkönnyebbülten sóhajtott fel, amikor előhúzta a kis bádognakazettát, és felnyitva megállapította, hogy legnagyobb kincseihez senki sem nyúlt hozzá.

A mosolygó, határozott arcvonású fiatal férfi fényképe meg a
63. oldal

Burroughs, Edgar - Tarzan a majomember 01
rejtélyes kis fekete könyvecske sértetlen volt.

De mi volt ez?

Érzékeny fülével elmosódott és ismeretlen neszt fogott fel. Az ablakhoz rontott, a kikötőt kémlelte. Azt látta, hogy a nagy hajóról még egy csónakot eresztenek le a már vízen lévő másik mellé. Hamarosan jó néhány embert látott a csónakba ugrani. Újra visszatérnek hát - tűnődött.

Egy pillanatig Tarzan még tovább figyelt és látta, hogy számos dobozt és balyut rakodnak be az odalént várakozó csónakokba. Amikor eltolták őket a hajó oldalától, a majomember előkapott egy darab papírt, és ceruzával írni kezdett.

Pár pillanat múlva néhány sornyi, szépen rajzolt; szinte a nyomtatott tökéletességével vetekedő betű volt olvasható a papíron.

Ezt a hirdetményt egy kis hegyes szilánkkal kitűzte az ajtóra. Magához vette becses bádogdobozát, nyílveesszőit, nyilait és lándzsáit - már amennyit elbírt belőlük. Sietve kilépett az ajtón, és eltűnt az erdőben.

Amikor a két csónakot kihúzták a part ezüstös homokjára, az emberi faj képviselőinek különös egyvelege mászott ki belőlük a szárazra. A kis csapat összesen vagy húsz lelket számlált. Közülük tizenötön meglehetősen durva, gazember külsejű tengerészek voltak. A társaság többi tagja más világból származott.

Idősebb, ősz hajú, vastag keretes pápaszemet viselő férfi volt az egyikük. Kissé görnyedt felsőtestét komikusan ható, de máskülönben kifogástalan frakk fedte. Az afrikai dzsungelben tökéletesen alkalmatlan öltözékét fényes cilinder tette teljessé.

A társaság másodikként partra szálló tagja egy fehér tenisz nadrágot viselő, magas fiatalember volt. Közvetlenül mögötte pedig egy igen magas homlokú és nyüzsgő, izgága természetű, újabb idős férfi következett.

Utánuk egy terebélyes néger asszonyosság szállt partra, rendkívül tarka öltözékben. Látható rémülettel forgatta nagy, kerek szeméit. Előbb a dzsungelt kémlelte, majd a szitkozódó matrózok csoportját, akik a dobozokat és a bálákat rakodták ki a csónakokból.

A társaság utolsóként kiszálló tagja egy tizenkilenc év körüli lány volt. A fiatal, tenisz nadrágos férfi emelte magasba, hogy száraz lábbal partra tegye. A lány köszönetként bátran és kedvesen rámosolygott, de egyetlen szó sem hangzott el közöttük.

A társaság szótlanul közeledett a kunyhóhoz. Nyilvánvaló volt, hogy akármi is a szándékuk, mindent eldöntöttek már. Megérkeztek a kunyhó ajtajához. A tengerészek a dobozokat és a bálákat cipelték. Az emberek lerakták terhüket, Egyikük ekkor pillantotta meg a figyelmeztetést, amelyet Tarzan tűzött ki az ajtóra.

- Hé, cimborák! - kiáltotta. - Mi ez itt? Megeszem a kalapom, ha ez a cédula egy órával ezelőtt ki volt ide tűzve!

A többiek mind oda gyűltek. Az előttük állók válla fölé nyújtogatták a nyakukat. Minthogy azonban csak néhányan tudtak közülük egyáltalán olvasni, s azok is igen kinkeservesen, egyikük végül is odafordult a kürtőkalapos, frakkos kis öregúrhoz.

- Hé, pofeszőr - szólt neki - gyűjjön ide, oszt olvassa el ezt a nyavalyás cédulát.

Az ekképp megszólított öregember lassan odament, ahol a tengerészek állogáltak. Kis csoportjának tagjai is követték.

Burroughs, Edgar - Tarzan a majomember 01

Megigazítva pápaszemét, pár másodpercig szemügre vette a hirdetőmenyt, majd megfordulva elsétált onnan, közben azt motyogta:

- Felettébb különös! Felettébb különös!

- Hé, vén trottyos! - kiáltotta az a matróz, aki az előbb szolt neki - hát maga azt hitte, azt akarjuk, hogy magának óvassa el azt a nyavalyás cédulát? Gyűjjon ide vissza, oszt óvassa el hangosan, vén tintanyaló.

Az öregember megállt, megfordult, és azt mondta:

- Ó persze, drága uram, ezer bocsánat. Nagy figyelmetlenség volt részemről, valóban nagy figyelmetlenség. Felettébb különös! Felettébb különös!

Ismét odaállt a hirdetőmeny elé, végigolvasta, és minden bizonnyal ismét csak megfordult volna, hogy eltűnjék a tartalmán, ha a matróz durván meg nem ragadja a gallérjánál fogva, és bele nem ordítja a fülébe:

- Hangosan óvassa el, maga agyalágyult hülye!

- Ó, igen, ó, igen - felelte a professzor szelíden, és újra megigazítva pápaszemét, hangosan olvasni kezdett:

EZ TARZAN HÁZA, AKI SOK FENEVADAT
ÉS FEKETE EMBERT ÖLT MEG. NE NYUL-
JANAK AHHOZ, AMI TARZANÉ. TARZAN
FIGYEL.

TARZAN, A MAJOMEMBER

- Ki az ördög az a Tarzan? - kiáltotta a matróz, aki az előbb is a szót vitte.

- Nyilvánvaló, hogy tud angolul - mondta a fiatalember.

- De mit jelent az, hogy majomember? - kiáltotta a lány.

- Nem tudom, Miss Porter - felelte a fiatalember. - hacsak nem arról van szó, hogy a londoni állatkertből megszökött majomra bukkantunk, aki Európában szerzett műveltségét dzsungelbeli otthonában kamatoztatja. Ön mire véli a dolgot, Porter professzor? - kérdezte aztán az öregúrhoz fordulva.

Archimedes Q. Porter professzor megigazította a pápaszemét.

- Ó, igen, valóban! Igen, valóban felettébb különös! Felettébb különös! - mondta a professzor. - De semmi egyebet nem mondhatok azon túl, amit ez idáig ennek a valóban nagy jelentőségű esetnek a megvilágítására kifejtettem, - Azzal a professzor lassan a dzsungel felé indult.

- De papa - kiáltotta a lány. - Hiszen még semmit sem mondtál róla!

- Nyugalom, gyermekek! Csak nyugalom - felelt Porter professzor kedves, békítő hangon - te csak ne törd azt a szép kis fejedet ilyen súlyos és rejtett értelmű problémák megoldásán! - Azzal lassan újra lépkedni kezdett az ellenkező irányban. Szemét cipője orra előtt a földre szögezte, és kezét hátul, frakkjának lobogó szárnyai alatt összefonta.

- Szerintem a felvágós vén bolond se tud semmivel se többet, mint mink - mormogta a patkányképző matróz.

- Válogassa meg a szavait - förmedt rá a fiatal férfi. Egészen

Burroughs, Edgar - Tarzan a majomember 01

elsápadt a haragtól a matróz sértő szavai hallatán. - Maguk megölték a hajó tisztjeit, és kiraboltak minket. Teljesen a maguk hatalmában vagyunk, de azt tanácsolom, hogy tanúsítsanak illő tiszteletet Porter professzor és Jane Porter iránt, mert különben a pusztá kezemmel tekerem ki azt a hitvány nyakukat! Hiába vannak fegyvereik! - Azzal a fiatalember olyan elszántan lépett közelebb a patkányképű matrózhoz, hogy az - bár két pisztoly és egy baljósan csillogó kés lapult az övében - kelletlenül elsomfordált. - Gyáva féreg- kiáltotta a fiatalember. - Aki csak akkor mer rálőni valakire, ha az háttal áll neki. De engem még úgysen mer lelőni! - Azzal szántsándékkal teljesen hátat fordított a matrózknak. Mintegy próbára tette a fickót, és hanyagul elsétált onnan.

A matróz keze az egyik pisztoly markolata felé tapogatózott. Gonosz szeme bosszúra szomjásan meredt az ifjú angol távozó alakjára. Társainak tekintete rátapadt, de ő még tétovázott. A szíve mélyén még annál is gyávább volt, mint amilyennek Mr. William Cecil Clayton képzelte.

Egy közeli fa lombjai közül éles szempár figyelte a társaság minden egyes mozdulatát. Tarzan látta, micsoda meglepetést keltett a közleménye, és bár mit sem értett ezeknek a különös embereknek a beszédjéből, de taglejtésük és arcjátékuk sokmindent elárult a számára. Az, hogy az alacsony, patkányképű matróz megölte egyik cimboráját, igen erős visszatetszést keltett Tarzanban. Amikor pedig látta, hogy összekapott a finom külsejű fiatalemberrel, ellenszenve csak tovább fokozódott.

Tarzan korábban sohasem látta, milyen hatásuk van a lőfegyvereknek. Amikor azonban azt látta, hogy a patkányképű a pisztolya markolatát babrálja, eszébe jutott az a jelenet, amelynek nem sokkal korábban a szemtanúja volt. Természetszerűleg biztosra vette, hogy a fiatal férfit ugyanúgy a szeme láttára fogják meggyilkolni, mint ahogyan a hatalmas termetű matrózt. Ezért Tarzan mérgezett nyilat helyezett az ijára. Célba vette a patkányképű matrózt, de a fa lombja olyan sűrű volt, hogy hamarosan be látta: a levelek vagy a vékonyabb ágak biztosan eltéríténék irányából a nyilvesszót. Így a fa tetején kuporogva inkább súlyos lándzsáját vette a kezébe.

Clayton talán tíz lépést tehetett meg. A patkányképű már-már előhúzta a pisztolyát. A többi tengerész csak állt a helyén és érdeklődéssel figyelte a jelenetet.

Porter professzor már eltűnt a dzsungelben, ahová buzgón követte őt titkára és asszisztense, az örökké nyüzsgő Samuel T. Philander. Esmeralda, a néger asszony nagy igyekezettel válogatta ki úrnője holmiját a kunyhó mellett halomba rakott dobozok és bálák közül. Miss Porter pedig sarkonfordulva Clayton nyomába eredt. Ekkor valami arra készítette, hogy visszaforduljon a matróz felé.

Három dolog történt szinte egyszerre. A matróz előrántotta pisztolyát, és Clayton hátára célzott. Miss Porter figyelmeztetésül hangosan felsikoltott. Egy hosszú, fémhegyű lándzsa pedig mint a villám zúgott le a magasból. Teljesen átütötte a patkányképű jobb vállát. A pisztoly ártalmatlanul a levegőbe durrant, és a matróz fájdalmában és rémületében felordítva összegörnyedt.

Clayton megfordult, és a tett színhelyére sietett. A matrózok csapatba verődve, rémülten álltak a helyükön. Fegyverüket markolászták és a dzsungelt kémlelték. A sebesült férfi a földön vonaglott és óbégatott.

Clayton anélkül, hogy bárki is észrevette volna, felvette a földre esett pisztolyt. Bécúsztatta az ingébe, majd odaállt ő is a zavarodottan a dzsungelt bámuló matrózok közé.

- Ki lehetett az? - suttozta Jane Porter.

A fiatalember megfordult és azt látta, hogy a lány kerekre nyílt szemmel, tanácstalan arccal állt közvetlenül mellette.

- Megkockáztatom a kijelentést, hogy Tarzan, a majomember valóban éberem figyel minket - felelte a férfi kétértelmű hangsúllyal. - Csak arra vagyok kíváncsi, hogy kinek szánta ezt a lándzsát. Ha Snipesnek, akkor a mi majombarátunk valóban igazi barát! De az isten szerelmére, hová tűnt az édesapja és Mr. Philander? Valaki vagy valami leselkedik ott a dzsungelben, mégpedig fegyveresen! Hahó! Professzor úr! Mr. Philander! - kiáltotta az ifjú Clayton. De semmilyen válasz nem hallatszott.

- Most mitévők legünk, Miss Porter? - szólalt meg ismét a fiatalember, és aggodalmasan, tanácstalanul húzta össze a szemöldökét. - Nem hagyhatom itt ezekkel a brigantikkkal! Ön pedig nyilván nem vághat neki velem együtt a dzsungelnek. Am valakinek mégiscsak el kell mennie megkeresni az édesapját. Nagyon is kitelik tőle, hogy csak úgy céltalanul elkóborol valamerre, fittyet hányva a veszélynek. Mr. Philandernek sincs sokkal több gyakorlati érzéke nála. Már megbocsásson az egyenes beszédért, de itt valamennyiünk élete veszélyben forog. Ha az édesapja előkerül, valamit tennünk kell annak érdekében, hogy tudatosítsuk, milyen veszélyeknek teszi ki önt és saját magát az örökös szórakozottságával.

- Teljesen egyetértek önnel - felelte a lány - és egyáltalán nem találom sértőnek a szavait. Szegény drága papa pillanatnyi habozás nélkül hajlandó volna feláldozni értem az életét. Feltéve, hogy valakinek egy teljes pillanatig sikerülne ráirányítania a figyelmét egy ilyen jelentéktelen apróságra. Egyetlen módja van csupán annak, hogy megóvjuk őt a bajtól. Mégpedig az, hogy hozzáláncoljuk egy fához. Szegény drágámnak annyira nincs semmi gyakorlati érzéke.

- Megvan! - kiáltott fel hirtelen Clayton. - Ön tud bánni a pisztollyal, ugye?

- Igen. Miért?

- Tessék, itt van. Így most már ön és Esmeralda viszonylag biztonságban lesznek ebben a kunyhóban, míg én megkeresem az édesapját és Mr. Philandert. Gyorsan, szóljon az asszonynak, én pedig sietek utánuk. Nem lehetnek még messze.

Jane úgy tett, ahogy a férfi mondta. Amikor az ajtó szorosan becsukódott a két nő mögött, Clayton nekiindult a dzsungelnek.

A matrózok közül néhányan éppen kihúzták a lándzsát sebesült cimborájuk testéből. Clayton megkérdezte tőlük: kaphatna-e kölcsön egy pisztolyt arra az időre, amíg a dzsungelbe megy megkeresni a professzort.

A patkányképű fickó - rádöbbenve, hogy nem halt meg - időközben ismét összeszedte magát. Szitkok özönét szórta Clayton felé, és társai nevében is megtagadott a fiatalembertől mindenféle lőfegyvert.

Ez a Snipes nevezetű férfi, mióta megölte a korábbi vezért, magának tulajdonította a főnök szerepét. Mivel pedig csak kis idő telt el azóta, társai közül még senkinek nem jutott eszébe megkérdőjelezni a hatalmát.

Clayton erre csupán vállat vont, de amikor magukra hagyta őket, felvette a földről a lándzsát, és a primitív fegyverrel felszerelve Lord Greystoke fia nagy léptekkel elindult a sűrű dzsungelbe.

Újra meg újra hangosan kiáltozta az elkóboroltak nevét. A parti kunyhóban maradtak hallották, hogy a hangja egyre jobban halkul, majd végül belevész az őserdő zajába.

Burroughs, Edgar - Tarzan a majomember 01

Amikor Archimedes Q. Porter professzor és asszisztense, Samuel T. Philander - az utóbbi kitar tó kardoskodása eredményeként - végre a tábor felé irányította lépteit, már olyan tökéletesen eltévedtek a szövevényes dzsungel kiismerhetetlen útvesztőjében, ahogyan két emberi lény egyáltalán el tud tévedni. Bár erről egyiküknek sem volt sejtése!

Már az is csak a szerencse különös szeszélyének volt tulajdonítható, hogy amikor visszafordultak, egyáltalán Afrika nyugati partja felé tartottak, nem pedig a fekete földrész túlsó oldalán fekvő Zanzibárnak. Kis idő múlva kiértek a tengerpartra. Megállapították, hogy a tábornak se híre, se hamva. Philander meggyőződéssel állította, hogy északra vannak tulajdonképpen céljuktól, holott voltaképpen mintegy kétszáz yardnira délre voltak tőle.

A gyakorlati érzéknek teljes híján lévő elméleti férfiúnak eszébe sem jutott, hogy elkezdjen kiáltozni, hátha barátai felfigyelnek rá. Ehelyett - azzal a magabiztossággal, amellyel csak a hibás alapfeltevésekből kiinduló deduktív okoskodás töltheti el az embert - Mr. Samuel T. Philander határozottan megragadta Archimedes Q. Porter professzor karját, és tuszkolni kezdte a gyámoltalanul tiltakozó, idős úriembert az ezerötszáz mérföldre délre fekvő Fokváros felé.

Amikor Jane és Esmeralda végre biztonságban tudta magát a kunyhó bezárt ajtaja mögött, a néger asszony első gondolata az volt, hogy belülről el kellene barrikádozniuk a bejáratot. Megfordult hát, hogy alkalmas tárgy után nézzen. Szemügyre véve a kunyhó belsejét, hirtelen rémült sikítás hagyta el az ajkát. A természetes asszony, mint valami ijedt kisgyerek, úgy rohant oda úrnőjéhez, hogy vállára borulva ruhájába temesse az arcát.

Jane is megfordult a kiáltásra. Azonnal látta is, mi az ijedelem oka: egy arccal a földre borult, kifehéredett emberi csontváz hevert a lábaiknál. Ahogy tekintete tovább kalandozott, az ágyon újabb csontvázat pillantott meg.

- Micsoda rémséges helyre kerültünk, - motyogta megrettenve maga elé a lány. De akármennyire félt is, pánikba azért nem esett.

Végre kiszabadította magát a még mindig visongató Esmeralda görcsös szorításából. Elindult a szoba belseje felé, hogy belenézzen a kis bölcsőbe, bár sejtette, mit fog ott találni. Micsoda szörnyűséges tragédiáról tanúskodnak ezek a szegény, néma csontok! A lány megborzongott arra gondolva, hogy mi minden várhat még rá és barátaira ebben a végzetes kunyhóban.

Megpróbálta elhessenteni magától gyászos előérzeteit. Türelmetlenül toppantott kicsi lábával, és rászólt Esmeraldára, hogy fejezze be a jajveszékelt.

- Hagyd abba, Esmeralda! Hagyd abba, de azonnal! - kiáltotta. - Ezzel csak tetézed a bajt. - Aztán megakadt. Elhallgatott, mert arra a három férfira gondolt, akiknek a védelmére rá volt utalva, és akik most annak a rettenetes erdőségnek a mélyén kóborolnak. Hamarosan meglátta, hogy az ajtó belülről vaskos farúddal van felszerelve. Néhány kísérlet után - húsz év óta először - sikerült is egyesült erővel a helyére tolniuk.

Aztán egymást átölelve leültek egy padra és vártak.

14. A dzsungel hatalmában

Miután Clayton eltűnt a dzsungelben, a matrózok - az Arrow fellázadt tengerészei - között vita tört ki arról, hogy mi legyen most a következő lépés. Egy valamiben azonban mindannyian egyetértettek! Abban, hogy legjobb, ha sietve a lehorgonyzott Arrow-hoz eveznek, ahol

Legalább a láthatatlan ellenség lándzsáitól biztonságban vannak. Így aztán míg Jane Porter és Esmeralda elbarikádozta magát a kunyhó belsejében, a gyáva brigantik gyülekezete gyors evezőcsapásokkal tartott hajója felé abban a két csónakban, amely a partra hozta őket.

Tarzan annyi mindent látott a nap folyamán, hogy szinte beleszédült a sok csodálni való dologba. A legcsodálatosabb látvány azonban mindezek közül a gyönyörű fehér lány arca volt.

Abban biztos volt, hogy végre valóban saját fajtájabeli! A fiatalember és a két idős férfi is többé-kevésbé olyan volt, mint amilyennek a saját népét elképzelte magában. Ahhoz azonban kétség sem fért, hogy ők is ugyanolyan ádáz és kegyetlen természetűek, mint azok az emberek, akiket idáig látott. Az a tény, hogy senkit sem öltek meg, talán csak annak a körülménynek tudható be, hogy az egész társaságból egyedül ők voltak fegyvertelenek. Ha fel volnának fegyverkezve, lehet, hogy egészen másként viselkednének.

Tarzan látta, amikor a fiatalember felvette a földről a megsebesült Snipes pisztolyát, és a keblébe rejtette. Azt is látta, hogy aztán óvatosan odacsúsztatta a lánynak, amikor az belépett a kunyhó ajtaján. Fogalma sem volt, miféle indítékok rejtőznek mindeme cselekedetek mögött. Ösztönösen szimpatikusnak találta a fiatalembert és a két idős férfit. A lány iránt pedig különös vonzalmat érzett, amelyet nem is igen tudott megmagyarázni magának. Ami a nagydarab fekete asszonyt illeti, ő valamiképp nyilvánvalóan a lányhoz tartozott, ezért magában őt is a bizalmába fogadta.

A matrózok és különösen Snipes iránt gyűlöletet érzett. Fenyegető taglejtéseikből és gonosz arckifejezésükből tudta, hogy a másik társaság ellenségei. Elhatározta, hogy a közelben marad, és résen lesz.

Tarzan nem értette, hogy a két férfi miért ment be a dzsungelbe. Az pedig eszébe sem jutott, hogy valaki eltévedhet az aljnövényzet sűrűjében. Látva, hogy a matrózok eleveznek a hajó felé, és a lányt meg a kísérőjét biztonságban tudta a kunyhóban, Tarzan elhatározta, hogy a dzsungelbe indult fiatalember nyomába szegődik. Megtudja, mi járhatban van. Sebesen vágott neki az erdőnek abban az irányában, amerre Clayton indult. Kis idő múlva már hallotta is a távolból az angol elmosódott hangját, aki most már csak hébe-hóba kiáltozott barátai után.

Tarzan hamarosan beérte a fehér férfit, aki szinte teljesen elcsigázottan egy fának támaszkodott. Az izzadságot törölgette a homlokáról. A majomember, miután jól elrejtőzött a sűrű lombok között, leült egy ágra, és tüzetesen szemügyre vette saját fajának eme példányát.

Clayton időről időre hangosan elkiáltotta magát. Tarzan rájött, hogy az idős férfiakat keresi. A majomember már-már azon a ponton volt, hogy maga indul a felkutatásukra, ám hirtelen egy állat megvillanó bundájára lett figyelmes. Óvatosan lopakodott a dzsungelen keresztül Clayton felé.

Sita volt az, a leopárd. Tarzan most már hallotta is, amint a fű puhán meghajlik a léptei alatt. Csodálkozott, hogy a fiatal fehér ember miért nem figyel fel erre. Lehetséges volna - gondolta - hogy még ezt a hangos figyelmeztető jelet sem vette észre? Nem, a fehér ember nem hallott semmit! Sita pedig lekushadva ugráshoz készülődött. Ekkor a dzsungel csendjébe hirtelen élesen és hátborzongatóan hasított bele a hímajom rémítő harci ordítása. Sita megfordult, és elcsörtetett az aljnövényzeten keresztül.

Clayton azonnal talpra ugrott. A vér meghűlt az ereiben. Ilyen rémítő hang még soha életében nem reszkettette meg a dobhártyáját. Nem volt gyáva! Am, ha valaki érezte már, milyen az, amikor a félelem jeges ujjával megmarkolja a szívét, hát William Cecil Clayton,

Burroughs, Edgar - Tarzan a majomember 01

Anglia főrendjének, Lord Greystoke-nak a legidősebb fia pontosan azt érezte azon a napon, ott az afrikai dzsungel mélyén. A nagy testű állat közeli csörtetése és a feje fölül hallatszó vérfagyasztó ordítás alaposan próbára tette a bátorságát. Azt nem tudhatta, hogy éppen ennek a rettentő hangnak köszönheti az életét, sem pedig azt, hogy az a lény, akitől az ordítás származik, a saját unokatestvére - az igazi Lord Greystoke.

A nap már kezdett lebukni az égen, és a csüggedt, elbátortalanodott Clayton rettentő dilemmában volt a követendő útirányt illetően. Keresse-e tovább Porter professzort az éjszakai dzsungelben, vagy térjen-e inkább vissza a kunyhóhoz, ahol legalább Jane segítségére lehet a minden oldalról fenyegető veszedelmekkel szemben?

Nem szívesen tért volna vissza a táborba a lány édesapja nélkül. Am még ennél is jobban visszariadt attól a gondolattól, hogy egyedül és védtelenül hagyja a lányt az Arrow zendülőinek markában.

Az is lehet, gondolta, hogy a professzor és Philander már visszatért a táborba. Igen, több mint valószínű, hogy ez történt. Elhatározta, hogy visszamegy legalább azért, hogy megnézze, így van-e, még mielőtt folytatja a reménytelennek tűnő keresgélést. Botladozó léptekkel elindult a sűrű és szövevényes aljnövényzeten keresztül abban az irányban, amerre a kunyhót sejtette.

Tarzan meglepetésére a fiatal férfi tovább ment a dzsungel belsejébe. Nagyjából Mbonga faluja irányába haladt, és ebből a majomember biztosra vette, hogy eltévedt.

Tarzan számára a dolog szinte felfoghatatlan volt. Józan esze azt súgta neki, hogy nem volna szabad a kegyetlen feketék faluja felé merészkednie ennek a fehér embernek, akinek minden fegyverzete egyetlen lándzsából áll, s amilyen idétlenül áll a kezében, nyilvánvaló, hogy annak a használatában is teljesen járatlan.

Nem is az idős férfiak nyomát követi. Azt persze, hogy amazok szembe jövet már réges rég elhaladtak mellettük és távoztak a dzsungelből, gyakorlott szemével Tarzan világosan és egyértelműen látta.

Zavarba jött. Ez a védtelen idegen igen hamar a dzsungel könnyű prédájává válik, ha nem kíséri vissza gyorsan a tengerpartra. Már itt is van Numa, a hím oroszlán, aki jobb kéz felől, vagy tíz lépésre próbálja becserkészni a fehér embert.

Clayton hallotta, hogy egy nagy testű állat halad a bozótban vele párhuzamosan. A következő pillanatban a sötétedő dzsungel levegőjét máris megreszkettette a fenevad mennydörgő bömbölése. Megállt, felemelte lándzsáját és szembefordult a bozóttal, ahonnan a rémisztő ordítás felhangzott. Az árnyak egyre sűrűsödtek, kezdett leszállni a sötétség.

Úristen! Hát itt fog meghalni, magára hagyatva? A fenevadak darabokra tépik és szétmarcangolják a testét? Az arcán fogja érezni a vadállat forró lehelletét, míg az hatalmas mancsával bezúzza a mellkasát?

Egy pillanatra minden elcsendesedett. Clayton dermedten állt a helyén. Lándzsáját a magasba emelte. Kisvártatva halk zizegés tudatta vele, hogy a bozót mögött rejtőző állat óvatosan lopakodik feléje. Ugrásra készült. Aztán végre megpillantotta a hosszú, hajlékony és izmos testű, sárgásbarna fejű, fekete sörényű, hatalmas hím oroszlánt.

A fenevad lassan mozgott előre. Amikor tekintete találkozott Claytonéval, megállt, és lassan, megfontoltan maga alá húzta hátsó lábait. A férfi halálra válva figyelte. Ahhoz nem volt mersze, hogy elhajítsa lándzsáját, de ahhoz sem volt ereje, hogy meneküljön.

Hirtelen zajt hallott a feje felett, a fáról. Valami újabb veszedelem - villant át az agyán, de nem merete levenni a tekintetét az előtte lévő sárga tűző szempárról. Élesen megpendült valami, mintha bendzsó húrja pattant volna el, és abban a pillanatban egy nyílveendő állt ki a lelapuló oroszlán sárgás bundájából.

A fenevad dühösen és fájdalmasan felordított. Ugrásra szánta el magát. Claytonnak valahogyan sikerült ellépnie előle. Amikor újra megfordult, hogy szembenézzen az állatok őrzöngő királyával, meghűlt a vér az ereiben. Ugyanabban a pillanatban, amikor az oroszlán is megfordult, hogy újra támadásba lendüljön, a fölötte lévő fáról egy meztelen óriás ugrott le egyenest a vadállat hátára.

Acélos karjával villámgyorsan átölelte az állat hatalmas nyakát, és hátulról felemelte a hangosan bömbölő, levegőben kapálózó óriás fenevadat. Olyan könnyedén, ahogyan Clayton egy ölebet vett volna fel a földről.

Ez a jelenet, amely a lemenő nap fényében a szeme láttára játszódott le az afrikai dzsungel mélyén, örökre beivódott az angol emlékezetébe.

Az előtte lévő férfi a fizikai tökély és a gigászi erő megtestesítője volt. Mégsem ezekre a tulajdonságaira épített az óriásmacskával vívott küzdelemben. Bármily hatalmas volt is az izomzata, azért mégis csak eltörpült Numáé mellett. Fölényét fűrgeségének, eszének és hosszú, éles késének köszönhetette.

Jobb karjával átölelte az oroszlán nyakát, balkezeivel pedig újra meg újra belemártotta kését az állatba. Az őrzöngő fenevad, akit ellenfele nagy erővel emelt fel és húzott visszafelé, míg végül már a két hátsó lábán állt, teljesen hiábavalóan próbált küzdeni ebben a számára természetellenes pózban.

Mire az oroszlán felocsúdott volna a váratlan rajtaütés okozta zavarodottságából, már élettelenül zuhant a földre.

Aztán a különös fickó, aki végzett a fenevaddal, felegyenesedve ráállt ellenfele tetemére, és ugyanazt a félelmetes üvöltést hallatta, amelytől Clayton néhány másodperccel korábban annyira megijedt.

Egy fiatal férfi alakját látta most maga előtt, aki teljesen meztelen volt, eltekintve ágyékkötőjétől és a karján meg lábán viselt néhány barbár ékszertől. Mellkasának sima, barna bőrén különös fényel csillogott egy felbecsülhetetlen értékű, gyémántokkal kirakott medalion.

A vadászkes időközben visszakerült a tokjába, és a férfi most éppen íját és nyilait szedte össze. Ezeket akkor hajította el, amikor a fáról leugorva rátámadt az oroszlánra. Clayton angolul szólította meg az idegent. Megköszönte neki, hogy bátor közbelépésével megmentette az életét, és elismerését fejezte ki az ezenközben bemutatott bámulatos erejéért és ügyességéért. A másik csak mereven bámult rá, majd kissé megrántotta széles vállát, ami ugyanúgy jelenthette azt, hogy szóra sem tartja érdemesnek, amit Claytonért tett, mint azt, hogy nem érti a nyelvét.

Miután vállára vette íját és tegezét, a vadember - mert hiszen Clayton most már annak hitte - újra előhúzza kését. Gyakorlott kézzel nagy húsdarabokat kanyarított ki az oroszlán testéből. Majd törökülésben a földre kuporodva nekilátott enni, de előbb intett Claytonnak: tartson vele.

Erős, fehér fogait látható élvezettel mélyesztette bele a még meleg, vértől csöpögő húsba.

Clayton nem tudta rászánni magát arra, hogy különös vendéglátója

Burroughs, Edgar - Tarzan a majomember 01
unszolására megossa vele vacsoráját. Inkább csak tovább figyelte, és hamarosan az a meggyőződés kezdett kialakulni benne, hogy ő az a bizonyos Tarzan, akinek hirdetését aznap délelőtt a kunyhó ajtajára kifüggesztve látta. Márpedig akkor tudnia kell angolul - kapott észbe.

Clayton újra megpróbált szóba elegyedni a majomemberrel, de a válaszok, amelyeket ezúttal szóban kapott, valamilyen különös nyelven hangzottak el. Ez leginkább az aprómajmok makogásának, valamilyen vadállat morgásának egyvelegéhez hasonlított.

Nem, ez mégsem lehet Tarzan - gondolta Clayton, hiszen nyilvánvaló, hogy egy árva szót sem tud angolul.

Amikor Tarzan befejezte a lakmározást, felállt, és egészen másfelé mutatva, mint amerre Clayton korábban tartott, elindult a dzsungelen keresztül. A meglepett és összezavarodott Clayton habozott, hogy utána menjen-e. Azt bondolta, hogy a másik csak még beljebb vezeti az erdő sűrűjébe. A majomember - látva, hogy az idegen nem hajlandó követni - visszament, és rángatni kezdte maga után, míg meg nem győződött arról, hogy Clayton megértette, mit akar tőle. Akkor előre ment, és hagyta, hogy a másik magától kövesse.

Az angol, aki végül is arra a következtetésre jutott, hogy a másik foglyul ejtette, nem látott más lehetőséget, minthogy nyomába szegődjön fogvatartójának. Így aztán együtt bandukoltak a dzsungelen keresztül, miközben az erdőre ráborult a szuroksötét éjszaka. Clay ton úgy érezte, egyre közelebbről hallatszanak köröskörül a párnázott talpú lábak lopakodó lépteit, a letört gallyak reccsenései és az éjszakai dzsungelt felverő vad kiáltások.

Aztán Clayton hirtelen valamilyen lőfegyver elmosódott dőrejét hallotta. Egyetlen lövés volt csupán, majd csend lett.

A tengerparton álló kunyhóban - az alacsony padon kuporogva - két teljesen megrettent nő kapaszkodott egymásba a sűrűsödő sötétségben.

A néger asszonyság hisztérikusan zokogott, és ezerszer is elátkozta azt a szerencsétlen napot, amelyen odahagyta az ő szeretett Maryland államát. A könnytelen szemű és kifelé nyugodtnak látszó fehér lányt pedig belső félelmek és baljós előérzetek gyötörték. Nem csak maga miatt aggódott. Legalább ugyanennyire féltette azt a három férfit is, akikről tudta, hogy odakint kóborolnak a dzsungel mélységes mélyén, ahonnan most már szinte szünet nélkül hallatszottak az őserdő vadászó lakóinak visító és bömbölő, kaffogó és horkantó hangjai.

Aztán egyszer csak azt hallotta, hogy egy súlyos test dörgölődzik neki a kunyhó falának. Hatalmas, párnázott talpú lábak lépteit hallatszottak odakintről. Egy pillanatra minden elcsendesedett. Még az erdő eszeveszett zsivalya is halk zsongássá csillapodott. A lány tisztán hallotta, hogy a fenevad körbeszaglássza az ajtót. Jane ösztönösen megborzongott, és közelebb húzódott a fekete asszonyhoz.

- Csitt! Csitt! Esmeralda - suttogta, mert úgy tűnt, hogy az asszony zokogása és jajveszékélése csalta oda az állatot.

Halk kaparászó hang hallatszott az ajtó felől. A fenevad ott próbált meg behatolni. Hamarosan felhagyott azonban a dologgal, és Jane újra hallotta az óriás mancsok settenkedő lépteit a kunyhó körül. Aztán újra megszűnt a léptek zaja. Pontosan az ablak alatt.

- Úristen! - motyogta maga elé, mert a következő pillanatban a rácsos ablak apró keretében egy hatalmas nőstény oroszlán fejének körvonalai rajzolódtak ki a holdfényes égbolt háttérében.

- Nézd, Esmeralda! - suttogta. - Az isten szerelmére, most mit csináljunk? Nézd! Gyorsan! Ott az ablakban!

Esmeralda még közelebb csusszant úrnőjéhez, éppen akkor
72. oldal

pillantott rémülten az ablak holdfényes kis négyszöge felé, amikor az oroszán öblös hangon, vadul felhorkantott.

A látvány, amely a szerencsétlen asszony szeme elé tárult, túlságosan sok volt az amúgy is elgyötört idegeinek. Felsikoltott, aztán a magatehetetlen nagy test, eszméletlenül zuhant a földre.

A hatalmas állat örökkévalóságnak tűnő másodpercekig állt ott mellső lábával a párkányra csimpaszkodva. Meredten bámult a kis szoba belsejébe. Majd kisvártatva kipróbálta hatalmas karmaival az ablakrács erejét.

A lánynak majdhogynem elállt a lélegzete, de aztán, nagy megkönnyebbülésére az állat feje egyszer csak eltűnt. Jane a léptek zajából megállapította, hogy a fenevad elment az ablak alól. Fellelegzett, de csak rövid időre. A léptek most újra az ajtóhoz közeledtek, folytatódott a kaparászás. Ezúttal egyre növekvő heveséssel, és végül az óriás vadállat már valósággal őrzöngve tépte-szaggatta a masszív deszkákat. Égett a vágtyól, hogy hozzáférhessen védtelen áldozataihoz.

Ha Jane tudta volna, hogy a rétegenként, egyes darabokból összeállított ajtó milyen roppant erős, kevésbé tartott volna tőle, hogy az oroszán bejuthat hozzá.

John Claytonnak halvány sejtelme sem lehetett annak idején, amikor a kezdetleges, de igen masszív ajtót elkészítette, hogy húsz évvel később majd egy szép kis amerikai lányt fog megvédeni vele egy fenevad fogaitól és karmaitól.

A vadállat húsz percen keresztül hol szagolgatta, hol meg tépte az ajtót, s közben morgással, üvöltéssel adott hangot csalódott dühének. Nagysokára felhagyott a kísérletezéssel. Jane hallotta, amint visszamegy az ablakhoz. Ott megállt, majd hatalmas súlyával nekiugrott a viharvert rácsozatnak. A lány hallotta, hogy az ütéstől megreccsen a faágakból készült rács, de kitartott! A hatalmas test visszahuppant a földre.

Az oroszán újra meg újra megismételte az iménti műveletet. Végül a szoba rémült foglya azt látta, hogy a rács egy darabon meglazult, és a következő másodpercben az állat egyik hatalmas mancsa és a feje már be is furakodott a szobába. Az oroszán nyakával és vállával lassan kinyitotta a rács rúdait. Hajlékony és izmos testével mind beljebb és beljebb nyomult a kunyhóba.

A lány szinte önkívületben emelkedett fel a földről. A rémülettől kerekre nyílt szemmel bámult az alig tíz lábnyira lévő fenevad pofájába. A néger asszony ott hevert a földön. Ha legalább életet tudna verni belé. Kettejük egyesült ereje talán elegendőnek bizonyulna a vérszomjas betolakodó visszaverésére. Jane lehajolt, megrázogatta a néger asszony vállát. Kedvesen megrázta.

- Esmeralda! Esmeralda! - kiáltotta. - Segíts nekem, különben mindkettőnknek vége.

Esmeralda lassan kinyitotta a szemét. Az első dolog, amit meglátott, az éhes oroszán pofája volt. A szerencsétlen asszony felsikoltott rémületében. Négykézláb, rohanást mászott át a szoba túlsó sarkába. Közben sikoltozott, ahogyan csak a torkán kifért.

Esmeralda kétszáznyolcvan font körüli súlya és sietős, négykézláb való mászása, igen meghökkentő látványt nyújtott. Az oroszán kis ideig nem is mozdult. Meredten bámulta Esmeraldát, aki láthatóan a szekrényt célozta meg. Oda próbálta bepréselni erőteljes testét. de csak a fejét sikerült a polcok közé bedugnia. Aztán egy végső rémes visítás kíséretében, amelyhez képest a dzsungel minden zaja csak halk zsongás volt, ismét elájult.

Miután Esmeralda elcsendesedett, az oroszlán újult erővel próbált meg hatalmas testével áttörni az egyre gyengébben tartó rácson. A szemközti falnál sápadtan és dermedten álló lány egyre rémültebben törte a fejét a menekülés módján. Kezével hirtelen kemény tapintású tárgyat érintett meg: a pisztolyt, amelyet Clayton adott oda neki a nap folyamán. Előrántotta a fegyvert és az oroszlán pofáját célba véve, meghúzta a ravaszt.

Hirtelen fény villant fel, fűlsiketítő dörrenés hallatszott. A fenevad fájdalmas és dühödt üvöltése volt a válasz. Jane Porter még látta, hogy a hatalmas állat eltűnik az ablakból. Ezután a pisztolyt kiejtve kezéből, ő maga is elájult.

Sabor azonban nem halt meg. A golyó mindössze hatalmas vállán ejtett fájdalmas sebet. A vakító fény és a mennydörgésszerű robaj okozta meglepetésnek volt köszönhető, hogy - ha átmenetileg is, de - sietve visszavonult. A következő pillanatban újra a rácson volt, s még dühöttebben tépte-tágította karmaival a nyílást. Most már kevesebb sikerrel, mivel sérült végtagja majdnem teljesen hasznavehetetlennek bizonyult.

Látta, hogy prédája eszméletlenül hever a földön. Nem tanúsítottak többé semmiféle ellenállást. A táplálék ott feküdt előtte, csak keresztül kellett fúrnia magát a rácson. Lassan hüvelykről hüvelykre préselte át hatalmas testét a nyíláson. Már bent volt a feje, aztán egyik lába, majd a válla is. Vigyázva emelte fel sérült végtagját, hogy óvatosan át dugja a szétfeszített ablakrács rúdjai között.

Még egy-két pillanat, és mindkét vállával bent lesz! Aztán már hosszú, hajlékony teste és keskeny csípője gyorsan átsiklik a nyíláson.

Ez a látvány tárult Jane Porter szeme elé, amikor újra magához tért!

Ahogy Clayton meghallotta a fegyverdörrenést, görcsös félelem és rettegés kerítette hatalmába. Tudta, hogy a lövés származhat valamelyik matróztól is. Annak alapján azonban, hogy Jane-nél hagyta a pisztolyt, biztosra vette, hogy a lányt valami nagy veszedelem fenyegeti. Talán éppen ezekben a percekben próbálja megvédeni magát!

A tekintetben, hogy különös fogvatartójának miféle gondolatok járnak a fejében, Clayton legfeljebb tétova találgatásokra volt utalva, de hogy meghallotta a lövést és, hogy ez valamilyen módon hatott is rá, az egyértelműnek látszott. Egyszeriben érezhetően megszorította lépteit. Olyannyira, hogy a sötétben utána botorkáló Clayton hiába igyekezett lépést tartani vele. Úgyszólván percenként lemaradott és végül reménytelenül leszakadt az idegentől. Attól való félelmében, hogy ismét eltéved, hangosan kiáltozni kezdett az elől haladó vadember után. Egy pillanattal később máris megnyugvással látta, hogy az könnyedén lehuppan mellette a földre az ágak közül.

Tarzan egy pillanatig merőn nézett a fiatalemberre, mint, aki nem tudja eldönteni, mi volna a legjobb megoldás. Majd lehajolt Clayton előtt, intett neki, hogy kapaszkodjon a nyakába. Azzal Tarzan, hátán a fehér férfival felugrott a fára.

Az ezt követő néhány percet a fiatal angol soha életében nem felejtette el. Egyre feljebb és feljebb vitte a másik az ágakon, mégpedig számára elképzelhetetlennek tűnő sebességgel.

Tarzan eközben nem győzött bosszankodni, hogy milyen lassan halad.

A bámulatosan ügyes vadember szédítő ívben lendült át Claytonnal együtt egyik nagy fáról a másik fára, majd úgy száz yardon keresztül biztos lábbal, kötélháncos módjára lépkedett vé-
gig az odalent

Burroughs, Edgar - Tarzan a majomember 01
tátongó sötét mélység fölött.

A kezdeti félelem elmúltával Claytont irigységgel vegyes bámulat töltötte el a másik gigászi izmai és csodálatos tájékozódási ösztöne iránt. Az erdei isten oly könnyedén és biztonságosan mozgott a koromsötét éjszakában, mint ahogyan ő maga valamelyik londoni utcán kószált volna fényes nappal.

Időről időre olyan helyre értek, ahol valamelyest ritkább volt a lomboszat a fejük fölött. Ilyenkor a hold sugarainak fényében Clayton ámuló szemei előtt feltárult a különös ösvény, amelyen haladtak. A lélegzete is elállt az alattuk tátongó szörnyű mélység láttán, mert Tarzan a legkönnyebb utat választotta. Az pedig gyakran száz lábnál is nagyobb magasságban vezetett a föld fölött.

Hamarosan egy tisztás szélére értek a tengerparton. Éles füllel Tarzan azonnal meghallotta a különös zajt, amelyet az ablakrácsön átfurakodni igyekvő Sabor csapott. Claytonnak úgy tűnt, hogy hirtelen vagy százlábnyit zuhantak, olyan sebesen ereszkedett le Tarzan a magasból.

Amikor földet értek, Clayton csak egy kis lökést érzett, és mielőtt elengedte a majomembert, az mint a mókus iramodott meg a kunyhó túlsó oldala felé.

Az angol gyorsan utánvetette magát. Még jókor érkezett ahhoz, hogy lássa: a kunyhó ablakán egy hatalmas testű állat mászik be, és éppen hátsó lábait készül maga után húzni.

Amikor Jane kinyitotta a szemét, és felfogta, milyen közvetlen közélről fenyegeti immár a veszély, bátor szívében a remény utolsó szikrája is kialudt. Am meglepetésére egyszer csak azt látta, hogy a hatalmas állatot valaki lassan kifelé húzza az ablakon, és a hold fényében két férfi fejét és vállait pillantotta meg.

Clayton befordulva a kunyhó sarkánál azt is észrevette, hogy a majomember két marokra fogja az állat hosszú farkát, - lábát nekiveti a kunyhó falának, és hatalmas erejét összeszedve igyekszik a fenevadat kihúzni a szobából.

Clayton sietett, hogy segédkezzék neki. A majomember parancsoló, ellentmondást nem tűró hangon odamagokogott neki valamit, de nem értette. Végül aztán egyesült erővel sikerült a hatalmas testet lassan mind kijjebb és kijjebb húzniuk az ablakból. Clayton agyában akkor kezdett csak derengeni a felismerés, hogy társa micsoda öngyilkos, vakmerő tette vállalkozott. Azzal, hogy ez a meztelen férfi odaállt a farkánál fogva kiráncigálni egy vicsorgó, karmoló fenevadat, csak hogy megmentse egy idegen fehér lány életét, olyan mérvű bátorságról tett tanúbizonyságot, amelyre a fiatalember nem talált szavakat. Ami Claytont illeti, vele egészen másként állt a helyzet. A lány nemcsak hogy saját fajtájához tartozott, hanem ő volt az a nő, akit mindenkinél jobban szeretett az egész világon.

Bár tisztában volt vele, hogy az oroszlán rövid úton végezni fog mindkettőjükkel, elszántan segített, csak hogy eltávolítsa Jane Porter közeléből. Aztán eszébe jutott, hogyan küzdött meg ez a férfi nem sokkal korábban a szeme láttára a hatalmas, fekete sörényű, hím oroszlánnal. Ettől mindjárt nagyobb biztonságérzet kezdte eltölteni.

Tarzan továbbra is utasításokat osztogatott Claytonnak, de az nem értette. Azt próbálta megmagyarázni az értetlen fehér férfinak, hogy döfje bele mérgezett nyílvegyőit Sabor hátába és oldalába. Meg hogy a hosszú, vékony vadászkéssel, amely ott lógott Tarzan csípőjén, üsse át a fenevad szívét. A férfi azonban sehogyan sem értette, mit akar! Tarzan pedig nem merte elengedni az állatot, hogy mindezt maga tegye meg, mert tudta: a vékony dongájú fehér ember egy pillanatig sem bírná egyedül visszatartani a hatalmas erejű Sabort.

Az oroszlán teste lassan teljesen kívül került az ablakon. Már a vállai is odakint voltak.

Ekkor Clayton valami egészen hihetetlen dolgot látott. Tarzannak - aki egyfolytában azon törte a fejét, mi módon vehetné fel pusztá kézzel a küzdelmet a dühöngő fenevad ellen - hirtelen eszébe jutott Terkozzal vívott párharca. Amikor az állat hatalmas vállai kívül kerültek az ablakon, s az oroszlán már csak mellső mancsaival támaszkodott fel a párkányra, Tarzan hirtelen elengedte a fenevadat. Mint egy áldozatára lecsapó csörgőkígyó, úgy vetette rá magát egész testével Sabor hátára. Izmos karjával fogást keresett és sikeresen végre is hajtotta a dupla Nelsont. Az oroszlán nagyot bődülve teljesen a hátára hemperedett. Ezzel egész súlyával rázuhant ellenfelére. A fekete hajú óriás azonban csak még szorosabbra fonta nyakán a karját.

Sabor a földet kaparta, a levegőt csapkodta mancsával, meghemperedett, ide-oda vetette magát, hogy lerázza magáról különös ellenségét. Hiába, az acélos kapocs egyre szorosabbá és szorosabbá vált, és mind lejjebb és lejjebb kényszerítette fejét sárgásbarna mellére. Majd a majomember acélos erejű alkarja feljebb csúszott Sabor tarkóján, és ettől kezdve az oroszlán egyre gyengébb ellenállást tanúsított.

Végül Clayton a hold ezüstös fényében azt látta, hogy a roppant izmok ökölnyi csomókba futnak össze Tarzan vállán és felsőkarján. A majomember minden eddiginél nagyobb erővel, hosszasan megszorította ellenfelét. Sabor nyakcsigolyája hangos roppanással kettétört!

Tarzan egy pillanat alatt talpra ugrott. Clayton aznap immár második alkalommal hallhatta a hímajom barbár, diadalmas üvöltését. Majd Jane halálra rémült kiáltása ütötte meg a fülét.

- Mi ez? Mr. Clayton! Mi volt ez? Az istenért, mi volt ez?

Clayton gyorsan odarohant a kunyhó ajtajához.

- Nincs semmi baj - kiáltotta, és szólt a lánynak, hogy nyissa ki az ajtót. Jane, amilyen gyorsan csak erejéből telt, igyekezett levenni helyéről a vastag rudat. Majd szabályszerűen berángatta Claytont a kunyhóba.

- Mi volt ez a rémisztő hang? - suttogta, közel húzódva a férfihez.

- Ez a hang, Miss Porter, a győztes diadalordítása volt megölt ellensége fölött. Annak a férfinak a torkából hallatszott, aki megmentette az életét. Várjon, mindjárt idehozom, hogy megköszönhesse neki.

A megrémült lány nem akart egyedül maradni. Claytonnal együtt kiment a kunyhó elé, ahol a kimúlt oroszlán teteme mozdulatlanul hevert a földön.

Tarzan, a dzsungel fia nem volt sehol.

Clayton sokáig kiáltozott utána, de semmilyen válasz nem érkezett. Visszamentek hát a kunyhó biztonságosabb belsejébe.

- Micsoda ijesztő hang! - mondta Jane. - A hideg futkos a hátamon, ha csak rá gondolok is. Ne mondja nekem azt, hogy emberi lény képes ilyen rémséges és félelmetes ordítást kiereszteni a torkán.

- De ha egyszer így van, Miss Porter - felelte Clayton. - Ha nem emberi lény volt, akkor valamilyen erdei isten. - Azzal beszámolt a lánynak arról, hogy miféle élményekben volt része a különös lény oldalán. Miként mentette meg a vadember kétszer is az életét. Mesélt bámulatos erejéről és ügyességéről, bátorságáról, barna bőréről és szép arcáról. - Képtelen vagyok eligazodni rajta - fejezte be az

Burroughs, Edgar - Tarzan a majomember 01
elbeszélést. - Először azt hittem, hogy talán ő Tarzan, a majomember,
de se nem beszél, se nem ért angolul. Így ez az elméletem romba dőlt.

- Nos hát, akárki is - kiáltott fel a lány - annyi bizonyos,
hogy neki köszönhetjük az életünket. Az Isten áldja meg őt érte, és
tartsa meg egészségben ebben a vad és kegyetlen dzsungelben!

- Amen! - mondta Clayton buzgón.

- Az isten szerelmére, hát nem hóttam meg? - hangzott a szekrény
felől.

Mindketten megfordultak. Azt látták, hogy Esmeralda felül a
földön. Ide-oda tekinget rémülten, mint aki hiába látja, hol van, nem
mer hinni a szemének-.

Jane Porterben hirtelen feloldódott az elmúlt órák feszültsége. A
lány levetette magát a padra, és zokogásba, fulladó hisztérikus
nevetésben tört ki.

15. "Felettből különös"

Ezalatt a kunyhótól néhány mérföldre délre, egy homokos partsávon
két idős férfi álldogált és vitatkozott.

Előttük az Atlanti-óceán nyúlt a végtelenbe. Hátuk mögött a
fekete kontinens terült el, körülöttük pedig az áthatolhatatlan, sötét
dzsungel. Adáz fenevadak üvöltöztek és acsarko-dtak az őserdőben.
Rémisztő és háborzongató hangok ütötték meg minduntalan a fülüket.
Mérföldeken át kóboroltak, mindvégig rossz irányban keresve a táborát.
Olyan tökéletesen eltévedtek, mintha hirtelen egy másik földgolyóra
pottyantak volna.

Ebben a helyzetben az lett volna a természetes, ha minden
idegszálakkal, szellemi erőik teljes latbavetésével az éppen égetően
fontos, életbe vágó kérdésre koncentrálnak, az életet vagy halált
jelentő kérdésre: miként juthatnának vissza táborukba.

Samuel T. Philander vitte a szót.

- De kedves professzor úr - mondta éppen - én akkor is kitartok
amellett, hogy ha Ferdinánd és Izabella a tizenötödik század folyamán
nem győzi le Spanyolországban a mórokat, a világ ezer évvel előbbre
tartana. A mórok alapvetően megértő, nyitott szellemű, liberális faj
voltak. Földművelők, kézművesek és kereskedők, pontosan az a típusú
nép, amelynek a ma Amerikában és Európában megtalálható kultúrák a
létüket köszönhetik. Ezzel szemben a spanyolok...

- Nana, kedves Mr. Philander - szakította félbe Porter
professzor. - A vallásuk egyértelműen eleve kizárta azokat a
lehetőségeket, amelyeket ön sugall. Az iszlám hit már a múltban is
hátráltatta, és mindig is hátráltatni fogja a tudomány fejlődését,
amelynek mérföldkövei...

- Az istenért, professzor úr - vágott a szavába Mr. Philander,
aki időközben a dzsungel felé fordította a tekintetét - ott mintha
közeledne valami.

Archimedes Q. Porter professzor a rövidlátó Mr. Philander által
jelzett irányba nézett.

- Nana, Mr. Philander - fedtte meg titkárát. - Hányszor elmondtam
már önnek, hogy törekedjék szellemi képességek teljes
összpontosítására. Csakis ez teszi képessé arra, hogy értelmi erőinek
legjavát latba vetve irányíthassa figyelmét azokra a nagy fontosságú
problémákra, amelyek természetszerűleg csak a nagy elméknek jutnak

Burroughs, Edgar - Tarzan a majomember 01
osztályrészül. És erre most kénytelen vagyok elmarasztalni önt az elemi udvariasság szabályainak megsértése miatt! Félbeszakította tudományos fejtegetésemet, csak azért, hogy felhívja a figyelmemet egy közönséges, a Felis nemébe tartozó négylábúra. Mint mondtam, Mr...

- Jóságos ég, professzor úr! Csak nem oroszlán? - kiáltotta Mr. Philander, gyenge szemét a trópusi aljnövényzet háttéréből kiváló elmosódott alak felé meresztve.

- Igen, igen, Mr. Philander! Ha mindenáron ragaszkodik ahhoz, hogy köznyelvi kifejezéseket használjon fejtegetéseiben, hát "oroszlán". De mint mondtam . . .

- Az istenért, professzor úr! - vágott a szavába ismét Mr. Philander. - Engedelmeivel megkockáztatom, hogy a tizenötödik században leigázott mókák minden bizonnyal ebben a felettébb sajnálatos helyzetben maradnak legalább egyelőre akkor is, ha most elhalasztjuk vitánkat erről az egész világra kiható végzetes eseményről mindaddig, míg ama Felis carnívora elbűvölő látványában lehet részünk.

Időközben az oroszlán méltóságteljes nyugalommal tíz lépésnyire közelítette meg a két férfit. Megállt, és kíváncsian figyelte őket. A hold ezüstös fényében a különös társaság tagjainak alakja élesen rajzolódott ki a sárga homokon.

- Felettébb kifogásolható dolog, felettébb kifogásolható - kiáltott fel Porter professzor a bosszúság némi jelével a hangjában. - Soha, Mr. Philander, soha életemben egyetlen ilyen állatról sem hallottam még, amelynek megengedték volna, hogy szabadon kószáljon a ketrecén kívül. De egészen bizonyos, hogy jelenteni fogom ezt a kirívó etikai vétséget a szomszéd állatkert igazgatójának.

- Teljesen igaza van, professzor úr - helyeselt Mr. Philander - és minél előbb, annál jobb. Most pedig menjünk. - Azzal karonragadta a professzort, és útnak indultak abban az irányban, amerre a távolság köztük és az oroszlán között a leghamarabb kezdett növekedni.

Alig haladtak azonban valamit, amikor Mr. Philander hátrapillantott, és legnagyobb rémületében látta: az oroszlán követi őket. Még jobban megszorította a tiltakozó professzor karját, és szaporábban kezdett lépkedni.

- Mint már mondtam - kezdte ismét Porter professzor.

Mr. Philander újra csak sietve hátratekintett. Az oroszlán ugyancsak megszorította lépteit, és makacsul tartotta mögöttük az iménti távolságot.

- Követ minket! - lihegte Mr. Philander, és futólépésre váltott.

- Nana, Mr. Philander - mondta felháborodottan a professzor - ez a hebehurgya sietség teljességgel méltatlan tudós férfiakkhoz. Mit fognak gondolni azok a barátaink, akik történetesen éppen az utcán járnak, és szemtanúi a mi léha ugrabugrándozásunknak? Könyörgöm, nem közlekedhetnék valamivel illedelmesebben?

Mr. Philander lopva ismét a háta mögé kémlelt.

Az oroszlán könnyed szökkenésekkel talán ha öt lépésre vágatott mögöttük.

Mr. Philander elengedte a professzor karját, és olyan eszeveszett iramban kezdett el rohanni, hogy azzal bármelyik egyetlen futócsapatában megállta volna a helyét.

- Mint már mondtam, Mr. Philander - süvöltötte Porter professzor, miközben képletesen szólva maga is "teljes sebességre kapcsol". Futólag hátranézett, és ő is megpillantotta riasztó

Burroughs, Edgar - Tarzan a majomember 01
közelségben az állat kegyetlen, sárga szemét és félig nyitott száját.

Archimedes Q. Porter professzor most már lobogó kabátszárnyaival, a holdfényben csillogó cylinderben szorosán ott loholt Mr. Samuel T. Philander nyomában.

Előttük egy helyütt a dzsungel egy egészen alacsony dombhát tetejéig ért. Ez a facsoport volt az utolsó mentsvár, amely felé Mr. Samuel T. Philander elképesztő szökkenések és bakugrások közepette igyekezett. Ugyanakkor ez volt az a hely is, ahol a sötét árnyékban meghúzódva egy éles szempár követte elismerően és érdeklődve a verseny lefolyását.

Tarzan, a dzsungel fia, a majomember volt az, aki vigyorgó képpel figyelte a nem mindennapi fogócskázást.

Tudta, hogy ami az oroszánt illeti, a két férfinak nem kell semmiféle támadástól tartania. Önmagában az a tény, hogy Numa ilyen könnyen hajlandó volt lemondani zsákmányáról, egyértelművé tette az őserdő törvényeiben jártas elméje számára, hogy Numa már korábban telerakta a hasát.

Az oroszán esetleg addig ólálkodik körülöttük, míg újra meg nem éhezik. Valószínűbbnek látszott azonban, hogyha nem dühítik fel, hamarosan ráun a dologra, és visszafordul a dzsungelbe.

Valójában az egyetlen komoly veszélyt az jelentette volna, ha a két férfi közül valamelyik netán megbotlik és elesik. A sárga bundájú fenevad egy pillanat alatt ráveti magát, és a gyilkolás öröme akkora kísértést fog jelenteni számára, amelynek nem tud majd ellenállni.

Tarzan felmérte, hogy a közeledő két férfi merre menekül. Gyorsan kiválasztott egy abba az irányba eső alacsonyabb ágat. Amikor Mr. Samuel T. Philander zihálva, fújtatva és túlságosan elcsigázva ahhoz, hogy felkapaszkodhassék a biztonságot nyújtó lombok közé, odaért, Tarzan lenyúlt, és kabátjának gallérjánál fogva felrántotta őt maga mellé az ágra.

A következő pillanatban a professzor is a segítőkész karok hatósugarába került, és ő is hasonlóképp jutott biztonságba. Épp akkor, amikor a csalódott Numa hangos bömböléssel ugrásra szánta el magát, hogy visszaszerezze a karmai közül kicsúszó zsákmányt.

A két férfi egy pillanatig lihegve kapaszkodott a vastag ágba. Tarzan, hátát a fa törzsének vetve üldögélt a helyén, és jót mulatott. Kíváncsi szemmel méregette az idegeneket.

A professzor volt az, aki végül megtörte a csendet.

- Mélységesen fájdalom, Mr. Philander, hogy egy alacsonyabb rendű lény jelenlétében a férfias bátorságnak ennyire teljes hiányáról tett tanúbizonyságot! Szégyenteljes gyávasága következtében magam is kénytelen voltam lesülyedni erre a számomra szokatlan színvonalra! Hiszen csak így folytathattam fejtegetéseimet, mint mondtam, Mr. Philander, amikor ön félbeszakított, a mórok...

- Archimedes Q. Porter professzor - szólt közbe Mr. Philander fagyosan - úgy látszik, odáig jutottunk, hogy a türelem immár bűnnek minősül, a becsületsértés pedig az erény álarcájában tetszeleg. Ön gyávasággal vádolt meg engem. Úgy próbálta beállítani a dolgot, mintha azért futott volna, hogy engem utolérjen, nem pedig azért, hogy megmeneküljön az oroszán karmaitól. Vigyázzon, Archimedes Q. Porter professzor! Tettével végsőkig elkésérett. Ennyi évi türelemmel viselt piszkálódás után még egy birka is kifogyna a türelméből.

- Nana, Mr. Philander, nana! - figyelmeztette titkárát Porter professzor. - Ön megfélekedzik magáról.

Burroughs, Edgar - Tarzan a majomember 01

- Én ez idáig még semmiről sem feledkeztem meg, Archimedes Q. Porter professzor! Azt higgye meg, uram, igen közel járok ahhoz, hogy megfeledkezzem a tudományos életben betöltött kiemelkedő szerepéről és ősz hajjáról.

A professzor néhány percig némán ült a helyén. A sötétség jótékonyan elfedte az ábrázatára kiült gúnyos mosolyt. Majd kisvártatva megszólalt.

- Ide figyelj, Cingár Philander - mondta harcias hangon - ha bunyózni akarsz, dobd le a kabátod, gyere le a földre, aztán úgy beverem a fejed, mint hatvan évvel ezelőtt ott a dagadt Evans pajtája mögötti kis utcában.

- Ark! - kapkodott levegő után az elképedt Mr. Philander. - Uramatyám, de jó volt ezt hallani! Hiszen ha emberi hangot ütsz meg, Ark, én igazán szeretlek. De mintha az utóbbi húsz évben valahogyan elfelejtetted volna, hogyan kell emberségesen viselkedni!

A professzor kinyújtotta a sötétben vékony, reszketeg kezét, és öreg barátja vállára tette.

- Bocsáss meg, Cingár - mondta ellágyulva. - Nincs annak még húsz éve. Isten a tanúm, mindig igyekeztem "emberségesnek" maradni Jane miatt meg miattad is, mióta a mindenható elvette tőlem azt a másik Jane-t.

Egy másik öreg kéz, Mr. Philanderé is elindult lopva a sötétben, hogy megszorítsa azt, amely a vállán nyugodott. Ez a mozdulat minden másnál ékebben szólóan közvetítette a két szív egymásnak szánt üzenetét.

Percekig nem szólalt meg egyikük sem. Az oroszlán odalent idegesen járkált fel s alá. A fán Léví harmadik alakját eltakarták a törzs körül feketéllő sötét árnyak, ő is némán és mozdulatlanul ült a helyén mint egy faragott bálvány.

- Ön bizony épp az utolsó pillanatban húzott fel engem ide a fára - mondta végül a professzor. - Szeretném kifejezni hálámat. Ön megmentette az életemet!

- De hát nem is én húztam fel, professzor úr - mondta Mr. Philander. - Uristen! A nagy izgalmak közepette meg is feledkeztem arról, hogy jómagam is valamilyen külső behatásnak köszönhetően kerültem ide! Valakinek vagy valaminek még lennie kell itt a fán.

- Micsoda? - szakadt ki a kiáltás Porter professzorból. - Egészen biztos ebben, Mr. Philander?

- Egészen biztos, professzor úr - felelte Mr. Philander - és - tette hozzá - azt hiszem, meg kellene köszönnünk az illetőnek. Lehet, hogy ott üldögél most is pont ön mellett, professzor úr.

- Micsoda? Mit beszél? Nana, Mr. Philander, nana! - mondta Porter professzor, és óvatosan közelebb csusszant Mr. Philanderhez.

Tarzan épp ekkor döntött úgy magában, hogy Numa túl hosszú ideje lebzsel már ott a fa alatt. Felvetette hát fejét, és a következő pillanatban a két idős férfi legnagyobb rémületére felhangzott az emberszabású majom félelmetes, figyelmeztető harci ordítása.

A két barát reszketve bújt össze amúgy is ingatag helyzetében. Azt látták ugyanis, hogy a hatalmas oroszlán mihelyt a vérfagyasztó üvöltés megütötte a fülét, abbahagyta a nyugtalan járkálást. Gyorsan besurrant a dzsungelbe, és egy pillanat alatt eltűnt a szemük elől.

- Még az oroszlán is reszket félelmében - suttogta Mr. Philander.

Burroughs, Edgar - Tarzan a majomember 01

- Felettből különös, felettből különös - motyogta Porter professzor. Görcsösen belekapaszkodott Mr. Philanderbe, hogy visszanyerje a hirtelen ijedtségtől veszedelmesen megingott egyensúlyát. Mindkettőjük balszerencséjére Mr. Philander súlypontja ebben a pillanatban valahol a mélység legszélén táncolt, így aztán az a kevés kis plusz nyomaték, amely Porter professzor testének tömegétől származott, elegendőnek bizonyult arra, hogy lelökje a szerencsétlen titkárt az ágról. Egy pillanat múlva felettből tudománytalan, éktelen visongatás közepette, egymásba akaszzkodva lebukfenceztek a fáról.

Jó néhány percig egyikük sem mert megmoccanni. Mindketten biztosra vették, hogy a legkisebb mozdulatra ki fog derülni, mennyire összevissza törték csontjaikat. Nagysokára Porter professzor megpróbálta behajlítani a lábát. Legnagyobb meglepetésére teljes sikerrel járt, lába ugyanúgy engedelmeskedett akaratának, mint korábban bármikor. Behajlította a másikat is, majd újra kinyújtotta.

- Felettből különös, felettből különös - motyogta.

- Istennek legyen hála -suttogta Mr. Philander átszellemült hangon - ezek szerint nem haltunk meg!

- Nana, Mr. Philander, nana. - intette le Porter professzor - azt még teljes bizonyossággal nem állíthatom. - Majd Porter professzor végtelen elővigyázatossággal kezdte lengetni a jobb karját. - Ujjé! Semmi baja! - Lélegzetvisszafojtva a földön elnyúlt teste fölé emelte balkezét. Az is mozgott. - Felettből különös, felettből különös - mondta.

- Minek integet, professzor úr? - kérdezte Mr. Philander izgatottan.

Porter professzor méltóságán alulinak tartotta, hogy válaszoljon erre a gyermeteg kérdésre. Lassan felemelte inkább a fejét a földről, és többször egymás után előre-hátra billegette.

- Felettből különös - lihegte. - Így sincs semmi baja.

Mr. Philander nem moccant a helyéről. Mióta leesett, gondolni sem mert ilyesmire! Hogyan is volna képes mozogni az - gondolta - akinek keze-lába, sőt minden bordája eltörött. Egyik szemét - oldalt sandítva - szent borzadállyal függesztette a kitekert mozdulatokat végző Porter professzorra.

- De szomorú látvány! - mondta félhangosan Mr. Philander. - Teljes elmezavart okozó agyrázkódás! Ez nyilvánvaló! De szomorú dolog is ez, pláne ilyen fiatalon!

Porter professzor átfordult a hasára. Lassan, óvatosan felpúposította a hátát. Végül már olyan volt, mint egy csaholó kutyával szembenálló hatalmas kandúr. Aztán leült a földre, és végigtapogatta valamennyi testrészét.

- Mind megvan! - kiáltotta. - Felettből különös. - Felállt, és lesújtó pillantást vetve a még mindig földön heverő Mr. Samuel T. Philanderre, azt mondta: - Nana, Mr. Philander! Nem éppen ez a megfelelő pillanat arra, hogy gondtalan lustálkodásra adja a fejét. Dologra fel, szaporán!

Mr. Philander a másik szemével is odanézett, és néma haraggal bámult Porter professzorra. Megpróbált felkelni, és ő volt a legjobban meglepve: erőfeszítéseit azonnal teljes siker koronázta.

Mindamellet Porter professzor felháborító feltételezése miatt továbbra is majd megpukkadt dühében. Éppen valami csípős visszavágásra készült, amikor egy különös figura ötlött a szemébe, aki pár lépéssel odébb álldogált, és fürkésző tekintettel méregette őket.

Burroughs, Edgar - Tarzan a majomember 01

Porter professzor felvette a földről fénylő cilinderét, gondosan megtörölgette kabátja ujjában, és visszatette a fejére. Amikor észrevette, hogy Mr. Philander a háta mögé mutogat, megfordult, és egy óriást pillantott meg. Egyszem ágyékkötőjétől és néhány fémdíszről eltekintve teljesen meztelenül, mozdulatlanul álldogált előtte.

- Jóestét, uram - mondta a professzor, és megemelte a kalapját.

Válaszul az óriás intett, hogy kövessék, és a tengerparton útnak indult abban az irányban, amerről az imént érkeztek.

- Azt hiszem, a józan ész azt diktálja, hogy menjünk utána - mondta Mr. Philander.

- Nana, Mr. Philander - szállt szembe vele a professzor. - Nem sokkal ezelőtt ön felettébb logikus érveket hozott fel azon elmélete alátámasztására, miszerint a tábor tőlünk pontosan délre helyezkedik el. Én szkeptikus voltam, de ön végül is meggyőzött. Most már teljesen biztos vagyok abban, hogy délnek kell tartanunk, ha el akarunk jutni barátainkhoz. Ebből kifolyólag én tovább megyek dél felé.

- De professzor úr, hátha ez az ember jobban kiismeri itt magát, mint akár ön, akár én. Olybá tűnik, mintha idevalósi volna, a világnak erre a tájára. Legalább egy darabon menjünk vele.

- Nana, Mr. Philander - mondta ismét a professzor. - Én nehezen meggyőzhető ember vagyok, de ha egyszer meggyőztek valamiről, akkor az elhatározásom már megmásíthatatlan. Követni fogom a helyes irányt, még ha körül kell is járnom az afrikai kontinenst, hogy elérjek célomhoz.

A további vitát Tarzan szakította félbe, aki látva, hogy a két furcsa szerzet nem követi, visszament hozzájuk. Újra intett a kezével, de azok csak álltak a helyükön, és vitatkoztak.

Az ostoba értetlenség láttán a majomember hamarosan elvesztette a türelmét. Megragadta a rémült Mr. Philander vállát, és mire a derék úriember eldönthette volna magában, hogy meghalt-e vagy csak egész életére megnyomorodott, kötelének egyik végét jó szorosan rákötötte Mr. Philander nyakára.

- Nana, Mr. Philander - háborgott Porter professzor -felettébb méltatlan önhöz, hogy szó nélkül eltúri ezt a megalázó bánásmódot.

Ám alighogy e szavakat kiejtette a száján, az óriás őt is elkapta, és ugyanazt a kötelet neki is rákötötte a nyakára. Aztán Tarzan az immár teljesen megrémült professzort és titkárát maga után vezetve elindult észak felé.

Síri csendben meneteltek jó ideig. A két fáradt és reményvesztett öregembernek úgy tűnt, hogy órákon keresztül. Amikor nemsokára egy kis magaslatra felértek, és talán ha száz yardnyira maguk előtt megpillantották a kunyhót, örömük nem ismert határ t.

Tarzan eloldozta őket, majd a kis építmény felé mutatott és eltűnt a szemük elől a dzsungelben.

- Felettébb különös, felettébb különös! - Lihegte a professzor. - De most legalább látja, Mr. Philander, hogy teljesen igazam volt, mint mindig! Ha nem makacskodik és önfejűsködik annyit, egy egész sor megalázó, hogy azt ne mondjam, veszélyes incidensnek elejét vehettük volna! Könyörgöm, ezentúl fogadja el az érettebb és gyakorlatiasabb elme útmutatását, ha bölcs tanácsra van szüksége.

Kalandos útjuk szerencsés kimenetelétől Mr. Samuel T. Philander annyira megkönnyebbült, hogy ezúttal nem vette a szívére a professzor sértő gúnyolódását. Ehelyett megragadta barátja karját, és szaporán megindult vele előre, a kunyhó irányába.

Burroughs, Edgar - Tarzan a majomember 01

Nagy volt az öröm az immár ismét teljes számban összegyűlt, partra tett kis társaság körében. Amikor a hajnal rájuk köszöntött, még mindig egymásnak mesélgették különféle kalandjaikat. Azt találgatták, hogy ki lehet az a különös lény, aki ezen a kietlen tengerparton őrködik fölöttük, és oltalmába vette őket.

Esmeralda biztosra vette, hogy az illető nem más, mint azúr valamelyik angyala, akit külön azért küldött a földre, hogy rájuk vigyázzon.

- Ha látta volna őt az oroszán nyers húsából lakmározni, Esmeralda - nevetett Clayton - meggyőződhetett volna róla, hogy a mi őrangyalunk nagyon is hús-vér jelenség.

- Nem éppen mennyei hangokat hallatott - mondta Jane Porter kissé megborzongva, amint felidézte magában az oroszán megölését követő rémisztő üvöltést.

- Én sem mondhatnám, hogy az isteni hírnökökről bennem korábban kialakult elképzelésekkel tökéletes összhangban lett volna az a mód - jegyezte meg Porter professzor - ahogyan ez a - hm - úriember kötelet kötött két tekintélyes és művelt tudós nyakára, majd úgy rángatta őket a dzsungelen keresztül, mint a teheneket.

16. Kétféle végtisztesség

Mint hogy időközben teljesen kivilágosodott, a kis társaság, amelynek tagjai közül senki sen evett vagy aludt semmit az előző nap reggele óta, végre nekilátott ennivalót készíteni.

Az Arrow fellázadt legénysége a partra kitett öt ember számára kisebb mennyiségű szárított húst, leves- és zöldségkonzervet, kétszersültet, lisztet, teát és kávét hagyott ott. Most sürgősen hozzányúltak tartalékaikhoz, hogy csillapítsák immár hosszú ideje mardosó, kínzó éhségüket.

A következő feladat szállásuk lakhatóvá tétele volt. Elhatározták, hogy e célból haladéktalanul eltávolítják a kunyhóban sok-sok évvel ezelőtt lezajlott tragédia hátborzongató emlékeit.

Porter professzor és Mr. Philander nagy érdeklődéssel vizsgálta a csontvázakat. Megállapították, hogy a két nagyobbik csontváz az emberi fajhoz tartozó fehér férfi és nő földi maradványa. A legkisebb csontvázat csak futólag vették szemügyre, minthogy a bölcső, amelyben feküdt, nemigen hagyott kétséget afelől, hogy a boldogtalan házaspár csecsemő korban elhunyt sarjáról van szó.

Miközben előkészületeket tettek a férfi csontvázának eltemetésére, Clayton egy vastag gyűrűre lett figyelmes. Nyilvánvalóan a férfi viselte halála pillanatában, mivel az aranyból készült ékszert még mindig a valamikori kéz egyik ujjcsontján találta. Clayton felvette és megvizsgálta a leletet, majd döbbenet kiáltott fel. A gyűrűn a Greystoke-család címere látszott.

Jane is felfedezte a könyveket a szekrényben. Az egyiket felütve a belső címlapon a következő beírást találta: John Clayton, London. A következő könyven, amelyet gyorsan ugyancsak megvizsgált, pusztán csak ennyi állt: Greystoke.

- Nézze csak, Mr. Clayton - kiáltotta - hát ez meg hogy lehet? Ezekbe a könyvekbe az ön családtagjainak a neve van beírva.

- Ez pedig itt - felelte a férfi elkomorulva - a Greystoke család címeres gyűrűje, amelyet mindenki elveszettnek hitt, mióta nagybátyám, John Clayton, a korábbi Lord Greystoke, feltehetőleg egy tengeri utazás alkalmával eltűnt.

- De mivel magyarázza azt, hogy ezekre a tárgyakra itt, ebben a vad afrikai dzsungelben bukkantunk rá? - kiáltott fel a lány.

- Ennek csakis egyféle magyarázata lehet; Miss Porter - mondta Clayton. - A néhai Lord Greystoke nem a tengerbe fulladt. Itt halt meg, ebben a kunyhóban, és ezek a porladó csontok itt a padlón az ő földi maradványai.

- Akkor ez itt bizonyára a néhai Lady Greystoke - mondta Jane megindultan, az ágyon heverő szálnalmas csontokra mutatva.

- A szépséges Lady Alice -felelte Clayton, akinek számtalan kiváló tulajdonságáról és megejtően bájos egyéniségéről anyám és apám annyit mesélt nekem. Szegény asszony - mondta szomorúan.

A megboldogult Lord és Lady Greystoke maradványait ünnepélyesen, nagy tisztességgel helyezték örök nyugalomra egykori kunyhójuk mellett. Kettőjük közé temették Kala gyermekének, a kis kölyökmajomnak a csontjait.

Miközben egy darab vitorlavásonba csavarta az apró kis csontvázat, Mr. Philander tüzetesen megvizsgálta a csecsemő koponyáját. Majd odahívta magához Porter professzort, és a két tudós jó néhány percen át fojtott hangon vitatkozott egymással.

- Felettből különös, felettből különös - mondta Porter professzor.

- Az istenért - mondta Mr. Philander - szerintem haladéktalanul közölnünk kell Mr. Claytonnal, hogy miféle felfedezést tettünk.

- Nana, Mr. Philander, nana! - intette le titkárát Archimedes Q. Porter professzor. - "Temesd el illőn azt, ki már holtan hever".

És így végül az ősz hajú öregember még egyszer elmondta a gyászszertartás szavait a különös sír fölött. Négy társa lehajtott, fedetlen fővel állt mellette.

Tarzan, a majomember, a dzsungel fia a fák ágai közül figyelte az ünnepélyes ceremóniát. Figyelmét azonban Jane Porter bájos arca és kecses alakja vonta leginkább magára.

Barbár, pallérozatlan lelkében újfajta érzelmek kavargtak, és teljesen értetlenül állt velük szemben. Nem tudta megmagyarázni magának, hogy miért érdeklik ennyire ezek az emberek, miért tett meg mindent azért, hogy megmentse a három férfi életét. Azt viszont tudta, hogy miért nem engedte annak idején Sabort a törékeny kis idegen lány közelébe jutni.

A férfiak persze nyilvánvalóan ostobák, nevetségesek és gyávák, gondolta. Még Manu az aprómajom is intelligensebb náluk. Ha ezek itt saját fajtájabeliek, akkor igen csak kérdéses, hogy indokolt volt-e idáig olyan nagyra lennie származásával.

A leány viszont - na igen, vele egészen más a helyzet. Rajta nem sokat törte a fejét. Tudta, a lány arra született, hogy megvédelmezzék, és ő maga volt az, aki arra született, hogy megvédelmezzze.

Nem tudta mire vélni, hogy akkora gödröt ástak a földbe, és aztán csontokat temettek bele. Ennek nyilvánvalóan semmi értelme sincs. Hiszen kinek jutna eszébe csupasz csontokat lopni. Még, ha valami hús lett volna a csontokon, azt megértette volna. Az ember valóban csak így tudhatja biztonságban az ételét Dongótól, a hiénától meg a dzsungel többi tolvajától.

Miután a sírt betemették, a kis társaság tagjai visszaindultak a

kunyhó felé. Esmeralda - aki még mindig záporként hullatta könnyeit azért a két szerencsétlenért, akinek a mai napig hírét sem hallotta, - egyszer csak véletlenül a kikötő felé pillantott.

- Nézzék mán; ott ni, odalenn azokat az alávaló hitvány fehéreket - rikácsolta, és az Arrow felé mutatott. - A gyalázatosak itthagyják az istenfélő embert ezen a pogány szigeten. - És valóban, az Arrow lassan végighaladva a kikötőbe vezető szoroson, a nyílt tenger felé tartott.

- Azt ígérték, hogy puskákat és löszert hagynak itt nekünk - mondta Clayton. - Micsoda aljas vadállatok!

- Biztos vagyok benne, hogy annak a fickónak a keze van a dologban, akit Snipesként emlegetnek - mondta Jane. - King is gazember volt, de benne pislákol a némi kis emberi érzés. Ha nem ölték volna meg, tudom, neki gondja lett volna rá, hogy mindennel rendesen ellássanak minket, mielőtt sorsunkra hagynak.

- Sajnálom, hogy nem kerestek fel, mielőtt vitorlát bontottak - mondta Porter professzor. Szándékomban állott megkérni őket, hogy a kincset hagyják itt nálunk, hiszen, ha megfosztanak tőle, én elveszett ember vagyok.

Jane szomorúan nézett az apjára.

- Ne sajnáld papa - mondta. - Úgysem értél volna el semmit, hiszen éppen hogy a kincs volt az, ami miatt megölték a hajó tisztjeit, minket pedig kitétek erre a rettenetes vidékre.

- Nana, gyermekem, nana! - felelte Porter professzor. - Te jó gyerek vagy, de gyakorlati kérdésekben tapasztalatlan - azzal Porter professzor megfordult, és kezét kabátjának hosszú szárnyai alatt összefogta, szemét a földre szegezte és lassan elsétált a dzsungel felé.

Lánya ellágyult mosollyal az ajkán nézett utána, majd Mr. Philanderhez fordult, és azt súgta neki:

- Kérem, ne engedje, hogy újra elkóboroljon, mint tegnap. Tudja, hogy megbízunk önben, számítunk rá, hogy szigorúan felügyel rá.

- Napról napra nehezebb bánni vele - felelte Mr. Philander sóhajtván és a fejét csóválta. - Gyanítom, hogy most az állatkert igazgatójához indult, és jelenteni akarja nekik, hogy az egyik oroszlánjuk múlt éjszaka szabadon járkált. Ő, Miss Jane, önnek fogalma sincs róla, hogy mennyit küszködöm vele.

- Elhiszem, Mr. Philander! Mégis - bár mi valamennyien szeretjük őt - ön az egyetlen, aki igazán képes hatni rá. Mert függetlenül attól, hogy esetleg önnek mit mond, tiszteli széles körű műveltségét, és ennek folytán roppantul megbízik az ön ítéletében. Szegény drágám nem képes különbséget tenni tudományos ismeretek és bölcsesség között.

Némi zavarodottság tükröződött Mr. Philander arcán, amikor megfordult, hogy Porter professzor nyomába szegődjön. A derék titkár hosszú ideig rágódott még azon a kérdésen, hogy most akkor megdicsérve avagy sértve érezze-e magát Miss Porter meglehetősen kétes értékű bókjától.

Tarzan látta, hogy mekkora döbbenet ült ki a kis csoport tagjainak arcára, midőn az Arrow a szemük láttára útnak indult, minthogy maga a hajó amúgy is csodálatos újdonság volt a számára, elhatározta, hogy a kikötő bejáratának északi felén lévő hegyfokra siet, ahonnan közelebbről is szemügyre veheti a vitorlást. Egyúttal, ha lehetséges, kifigyeli azt is, hogy milyen irányban távozik.

A fák ágain sebesen tovalendülve nem sokkal azután-érkezett meg a

magaslatra, hogy a hajó elhagyta a kikötőt. Így aztán nagyszerű alkalma nyílt kifigyelni eme csodálatos, különös úszó ház rejtelmét.

Körülbelül húsz férfit látott a fedélzeten, akik fel-alá rohangáltak, és hol itt, hol ott húztak meg egy-egy kötelet.

Gyenge parti szél fújt. A hajó gyér vitorlázattal haladt át a kikötő szűk bejáratán. Most, hogy túljutottak a hegyfokon, minden tenyérnyi vitorlafelületet kifeszítettek, hogy amilyen gyorsan csak lehet, kijussanak a nyílt tengerre.

Tarzan elbűvölve, ámulattal figyelte a hajó kecses mozgását, és nagyon szeretett volna maga is a fedélzeten lenni. Éles szemével kísértatva mintha parányi füstoszlopot látott volna felszállni a látóhatár északi peremén. Azon törte a fejét, hogy mi füstölhet ott a nagy víz kellős közepén.

Nagyjából ugyanekkor az Arrow figyelője is észrevette a füstöt, mert néhány perc múlva Tarzan már azt látta, hogy a hajót elfordították, majd rövidíteni kezdik a vitorlákat. A vitorlás megfordult. A majomember hamarosan rájött, hogy visszatérőben van a szárazföld felé.

A hajó orrában egy matróz állt, és állandóan egy kötél végére erősített aprócska tárgyat hajított a tengerbe. Tarzan el nem tudta képzelni, hogy ennek a műveletnek mi lehet az értelme. Végül a vitorlás teljesen szembefordult a széllel. A horgonyt leeresztették, a vitorlákat bevonták. Nagy lőtás-futás kezdődött a fedélzeten. Vízre eresztettek egy csónakot, és nagy ládát rakodtak bele. Tucatnyi matróz foglalt helyet az evezőpadokon, akik gyors csapásokkal repítették a csónakot a part felé. Oda igyekeztek, ahol Tarzan egy fa ágai között elrejtőzött. Közelebb érve, Tarzan a patkányképző férfit pillantotta meg a csónak végében.

Néhány perccel később a csónak orra a partnak ütközött. Az emberek kiugráltak, és a nagy ládát is szárazra tették. Minthogy a hegyfok északi oldalán kötöttek ki, jelenlétükről a kunyhóbeliek nem szerezhettek tudomást.

Az emberek dühösen vitáztak egymással, aztán a patkányképző néhány társával együtt felmászott a meredek partfalra, amelynek tetején a Tarzan búvóhelyéül szolgáló fa állt. Jó néhány percig közeledtek.

- Ez a hely jó lesz - mondta a patkányképző matróz, és rámutatott egy pontra Tarzan fája alatt.

- Itt vagy másutt, egykutya - felelte társa. - ha elkapnak és a kincs a hajón van, úgy is mindent elkoboznak. Akár itt is eláshatjuk, hátha néhányan közülünk megússzák az akasztófát. Aztán később majd visszajönnek és hasznát veszik.

A patkányképző azoknak az embereknek kiáltott le, akik a csónakoknál maradtak. Erre azok csákányokkal és lapátokkal a kezükben lassan elindultak felfelé a partoldalra.

- Igyekeztek, hé! - kiabált Snipes.

- Pofa be! - szólt vissza egyikük mogorván. - Mit képzelsz, te nyavalyás vakarcs, nem vagy te admirális.

- Viszont én vagyok itt a kapitány, ha nem vetted volna észre, te tökfej - rikácsolta Snipes, rémíztető szitkok özönét zúdítva társára.

- Nyugalom, fiúk - intette le őket egy másik matróz, aki eddig még nem szólalt meg. - Nem sült abból ki nekünk semmi jó, ha itten egymáson marakodunk.

- Ammá igaz - felelte az a matróz, aki az imént megelégette

Burroughs, Edgar - Tarzan a majomember 01
Snipes parancsoló hangját - de az se lehet, hogy ebbe a rohadt bandában az egyik úgy bánjon a másikkal, mint a kutyájával.

- Ti, cimborák, kezdjétek el itt ásni - mondta Snipes, és a fa alá mutatott. - Addig meg míg ti ástok, Peter csináljon egy térképvázlatot a helyszínről, hogy majd később visszataláljunk. Tom, Bill! Vegyetek magatokhoz egy-két embert, és menjétek le a ládáért.

- Aztán halljuk, te mit fogsz csinálni? - kérdezte az imént engedetlenkedő. - Csak dirigálgatsz?

- Van nekem épp elég dolgom - mordult rá Snipes. - Csak nem képzéled, hogy a kapitány lapátot vesz a kezébe, és leáll gödröt ásni veletek?

Az emberek dühösen pillantottak fel munkájukból. Egyikük sem szerette Snipest, és azzal, hogy olyan bántón fitogtatta hatalmát, miután megölte Kinget, a zendülők igazi fejét és vezérét, csak olajat öntött a tűzre.

- Szóval azt akarod mondani, hogy eszed ágában sincs lapátot venni a kezébe, és velünk együtt dógozni? Pedig nincs annak a te válladnak olyan fene nagy baja ám - mondta a Tarrant nevű matróz, aki az imént is vitte a szót.

- Nem érdekel a hülye véleményed - felelte Snipes, és idegesen babrálta pisztolya markolatát.

- Hát akkor isten neki, fakereszt - mondta Tarrant. - Ha nem kell a lapát, kapsz egy csákányt. - Ezekkel a szavakkal magasan a feje fölé emelte a csákányt és a hegyét hatalmas erővel vágta bele Snipes fejébe.

Az emberek egy pillanatig némán álltak a helyükön. Társuk otromba humorának következményét bámulták. Majd egyikük azt mondta:

- Már piszokul rászolgált erre a rohadt gazember!

A másik buzgón nekilátott csákányozni a földet. A talaj puha volt, ezért aztán félredobta a csákányt, és lapátot vett a kezébe. A többiek követték a példáját. Több szó nem esett a gyilkosságról, de az emberek összehangoltabban, nagyobb egyetértésben dolgoztak, mint korábban.

Amikor a gödör már akkora volt, hogy a láda jócskán elfért benne, Tarrant javasolta, hogy bővítsék ki még valamennyire, és Snipes holttestét temessék a láda tetejére.

- Intézzük el egy füst alatt ezt is, ha már úgylis itt ásunk a környéken - magyarázta.

A többiek is ésszerűnek találták a javaslatot. Így aztán az árkot meghosszabbították, hogy a holttest elférjen benne. A közepén egy mélyebb gödröt ástak a ládának, amelyet előbb jól betekergettek vitorlavászonba, és csak aztán engedték le a helyére. A teteje körülbelül egy lábnyira volt a sírgödör feneké alatt. Földet dobáltak rá, és jól letaposták a láda körül, míg a sírgödör alja teljesen sima és egyenes nem lett.

Két ember minden különösebb teketória nélkül belepörgette a patkányképzű hulláját a sírba, de előbb még elszedték tőle fegyvereit és azokat a tárgyait, amelyekre a csapat tagjai szemet vetettek.

Visszadobálták a földet a sírba. Megtaposták, és újra földet dobtak rá mindaddig, míg már több nem fért a gödörbe. A maradék kiaszott földet szanaszét dobálták, majd a friss sírba nagy halom száraz gízgázt szórtak. Lehetőség szerint természetes módon elrendezgették, hogy eltüntessék az utolsó nyomait is annak: a talajt

Burroughs, Edgar - Tarzan a majomember 01
itt valaki megbolygatta.

Munkájuk végeztével a matrózok lementek a kis csónakhoz, és nagy iramban eveztek vissza az Arrow felé.

A szél időközben jócskán megerősödött. Mivel az a bizonyos füstoszlop ott a látóhatáron egyre növekedett, és mind tisztábban kivehetővé vált, a zendülők egy percre sem vesztegették az idejüket, hanem minden vitorlát felvontak a hajón; és szaporán elszelleltek délnyugati irányban.

Tarzan, aki érdeklődéssel figyelte mindazt, ami odalent történt, most csak ült a helyén. Azon töprengett, hogy mi lehet az értelme mindama különös tetteknek, amelyeket ezek a fura lények véghezvittek.

Az emberek bolondabbak és kegyetlenebbek, mint a dzsungel fenevadjai - gondolta. Micsoda szerencséje van, hogy itt élhet a békés és biztonságot nyújtó hatalmas őserdőben. Azon tűnődött, hogy mit tartalmazhat az elásott láda. Ha nem volt rá szükségük, miért nem dobták be egyszerűen a tengerbe? Az sokkal kevesebb fáradsággal járt volna.

- Hát persze - gondolta aztán - nyilván mégiscsak kell nekik. Csak elrejtették itt, és az a szándékuk, hogy később visszajönnék érte.

Leugrott a földre. A felásott hely környékén szemügyre vette a talajt. Azt kereste, hogy ezek a furcsa lények nem ejtettek-e le valamit, amire neki szüksége lehet. Talált egy ásót a magas fűben. Ott, ahol az emberek a gizgast szedték a sírra.

Felvette a földről, és megpróbálta ugyanúgy használni, mint ahogyan azt a matrózoktól látta. Nehezen boldogult a szerszámmal. Meztelen talpát is felsértette, de azért csak folytatta a munkát mindaddig, míg a holttest egy helyütt ki nem bukkant a föld alól. Kirángatta a sírból és félrehúzta. Aztán folytatta a munkát, míg a ládát is ki nem ásta. Azt is kihúzta a halott mellé. Majd betemette a sír alatti kisebbik gödröt, visszatette a helyére a hullát. Földet hányt rá. Beszórta az egészet száraz bozóttal, és odament a ládához.

Idefele jövet négy matróz görnyedt a láda súlya alatt. Tarzan, a dzsungel fia viszont úgy felkapta, mintha csak egy üres csomagolódoboz lett volna. Egy kötélrögzítéssel az ásóhoz kötözte, majd a vállára vette. Elindult vele a dzsungel legsűrűbb része felé.

A fák ágain nemigen boldogult súlyos terhével. A vadcsapásokon haladt előre. Ez meglehetősen hosszadalmassá tette útját.

Jó néhány órán keresztül keletnek vagy inkább kissé északkeletnek tartott. Végül érkezett egy helyre, ahol a növényzet áthatolhatatlanul sűrű és szövevényes falat alkotott. Itt felkapott az alacsonyabb ágakra. Újabb tizenöt perc elteltével a majmok amfiteátrumában bukkant fel. Ott, ahol a törzse tanácskozni -vagy a Dum-Dum-ünnep szertartásaira szokott összegyűlni.

A tisztásnak majdnem a közepén, nem messze a dombtól avagy az oltártól ásni kezdett. Ez nehezebb munkának bizonyult, mint a sírből kihajigálni a frissen feltúrt földet. Tarzan, a dzsungel fia azonban állhatatos volt. Folytatta a munkát egészen addig, míg fáradozásának jutalmául egyszer csak azt látta, hogy a gödör már elég mély. A láda nemcsak hogy elfért benne, hanem teljesen el is tűnt mindenféle kíváncsi tekintet elől.

Hogy miért vállalta ezt az egész fáradságos munkát anélkül, hogy tudta volna, mekkora érték rejtőzik a láda belsejében?

Tarzan testi felépítését és eszét tekintve ember volt, de neveltetése, környezete majomná is tette. Az esze azt súgta neki, hogy

a ládában valami értékes dolog van. Másként a matrózok nem rejtették volna el. A majmok között nevelkedve vérvé vált, hogy bármi újat vagy szokatlant lát, megpróbálja utánozni. A természetes kíváncsiság pedig, amely emberre, majomra egyformán jellemző, most arra ösztökélte, hogy nyissa ki a ládát. Nézze meg, mi van benne. A súlyos lakat és a sok-sok masszív vaspánt azonban kifogott az eszén és roppant erején. Kénytelen volt tehát úgy eljárni a ládát, hogy nem sikerült kielégítenie a kíváncsiságát.

Mire Tarzan útközben vadászgatva és éhségét csillapítva visszatért a kunyhó környékére, már teljesen besötétedett. A kis építmény ablakán fény szűrődött ki. Clayton egy megbontatlan olajos dobozt talált, amely épségben vészelte át az elmúlt húsz esztendőt. A lámpák is használhatónak bizonyultak, így aztán az elképedt Tarzannak úgy tűnt, a kunyhó belseje nappali fényben úszik.

Korábban gyakran törte a fejét, hogy mi lehet a lámpák pontos rendeltetése. Olvasmányából meg a képek alapján tudta, hogy mi célt szolgálnak, de fogalma sem volt arról, hogy miként lehet elérni velük azt, hogy - mint némelyik képen látszott - csodálatos napfényrel áraszák el a közelben lévő tárgyakat.

Amint közeledett az ajtó felé eső ablakhoz; azt látta, hogy a kunyhót egy faágakból és vitorlavászonból készült kezdetleges válaszfallal két szobára osztották.

Az első szobában a három férfi tartózkodott; a két idősebb elmerülten vitatkozott egymással; a fiatalabb, egy hevenyészett zsámolyon ült, és hátával a falnak támaszkodott, Tarzan egyik könyvét olvasta elmélyülten.

Tarzant azonban a férfiak nem érdekelték különösebben. A másik ablak felé indult. Ott volt a lány. Újra megcsodálhatta a gyönyörű arcát, finom hófehér bőrét. Az ablak előtt ült, Tarzan asztalánál. Éppen írt valamit. A néger asszony a szoba túlsó felében feküdt. Egy nagy halom fűvön. Aludt.

Tarzan egy órán át gyönyörködött a mindvégig papír fölé hajló lányban. Rettenetesen vágyott arra, hogy beszélhessen vele, de nem merte megszólítani. Biztosra vette, hogy miként a fiatal férfi, ő sem értené a szavait. Attól is tartott, hogy nagyon megijesztené.

A-lány végül felállt a helyéről, a teleírt lapokat az asztalon hagyva. Az ágyhoz ment, amelyet jó néhány nyaláb puha fű borított. Eligazgatta a derékalját. Majd kibontotta magasra feltűzött, szőke hajkoronáját. Mint egy csillogó vízesés, amelyet a lemenő nap sugarai aranszínűre festettek, olyan volt az ovális arcát keretező és lágy hullámokban a dereka alá omló hajzuhatag.

Tarzan igézetten nézte. Aztán a lány elfújta a lámpát és a kunyhó belseje koromsötétbe borult.

Tarzan azonban továbbra is figyelt. Egészen az ablak alá behúzódva várakozott és fülelt vagy félórán át. Végre meghallotta azt, amit várt. Az egyenletes, mély lélegzetvétel nesztét odabentről, ami arról tanúskodott, hogy a lány elaludt. Óvatosan bedugta a kezét a rács rúdjai között, amíg végül már egész karjával bent volt a kunyhóban. Vigyázva végigtapogatta az asztal lapját. Végre megtalálta a papírlapokat, amelyeket, Jane Porter az est folyamán teleírt. A legnagyobb óvatossággal visszahúzta karját és kezét, amelyben ott lapult a felbecsülhetetlen értékű kincs.

Tarzan egészen apróra hajtogatta össze a papírokat. Bedugta tegzébe a nyílveesszői közé. Majd, mint az árnyék, puhán és nesztelenül beleolvadt a dzsungel sötétjébe.

Amikor másnap kora reggel Tarzan felébredt; első gondolata ugyanaz volt, mint az utolsó, amellyel az este elaludt: a tegzében lapuló, csodálatos írás.

Gyorsan elővette a lapokat abban a szívdobogató reményben, hogy el fogja tudni olvasni, amit a gyönyörű fehér lány írt rájuk az előző este.

Az írást megpillantva először keserű csalódást érzett. Soha életében nem vágyott még semmire úgy, mint most arra, hogy sikerüljön megfejtenie az életébe oly hirtelen és váratlanul betört aranyhajú istennő papírra vetett szavainak értelmét. Mit számított az, hogy az írás nem neki szólt? A lány gondolatait tartalmazta, és ennyi Tarzannak, a dzsungel fiának tökéletesen elég volt.

Most azonban itt állt tanácstalanul ezekkel a különös, kivehetetlen betűkkel. Ehhez hasonlót soha életében nem látott. Hiszen még másfelé is dőltek, mint a többiek, amelyeket idáig alkalma volt szemügyre venni, akár a nyomtatott könyvekben, akár a szekrényben talált néhány nehezen olvasható kéziratos levélben.

Még a fekete könyvben lévő kis bogarak is jól ismert barátainak számítottak, bár az elrendezésük miatt nem sokra ment velük. Ám ezek a bogarak egészen újfajta és szokatlanok voltak. Húsz perce görnyedt már az írás fölé, amikor a betűk hirtelen (a maguk torz formájában is) kezdtek ismerősnek tűnni. Hát persze! Régi barátaival van dolga most is, csak éppen csúnyán megnyomorított változatban.

Aztán hol itt, hol ott sikerült egy-egy szót kibetűznie. Szíve hevesen dobogott örömeiben. El tudja olvasni az írást, és most már el is fogja.

Újabb fél óra elteltével már egészen gyorsan haladt. Az időnként még előbukkanó néhány különösen nehéz szótól eltekintve ettől kezdve úgy ment minden, mint a vízfolyás.

A papírokon ez állt:

Afrika nyugati partja, a déli szélesség 10. fokának táján (Mr. Clayton szerint) 1909. február 3. (?)

Drága Hazel!

Bolondos ötletnek tűnhet, hogy levelet írok Neked. Hiszen talán soha sem fogod megkapni, de egyszerűen, muszáj elmondanom valakinek, micsoda rettenetes élményekben volt részünk, mióta útnak indultunk Európából a baljóslatú Arrow fedélzetén.

Ha soha többé nem térünk vissza a civilizált világba, ami most már nagyon valószínűnek látszik, legalább marad valami írásos nyoma azoknak az eseményeknek, amelyek végzetünk beteljesedéséhez vezettek, bármi lesz is az.

Mint tudod, úgy volt, hogy tudományos expedícióra indulunk a Kongó folyó környékére. A papa minden jel szerint magáévá tett valamilyen csodálatos elméletet egy fantasztikusan régi kultúra létezéséről, amelynek maradványait valahol a Kongó völgyében találták meg a földbe temetve. De amikor már jócskán kint jártunk a tengeren, egyszer csak kiderült az igazság.

Úgy látszik, hogy egy öreg könyvmoly, akinek antikváriuma és régiségkereskedése van Baltimore-ban, valamelyik nagyon régi spanyol kézirat lapjai között egy 1550-ben írott levélre bukkant. A Levél egy

Burroughs, Edgar - Tarzan a majomember 01
Spanyolországból Délamerikába tartó, temérdek "dublon"-ból, vagyis aranypénzből és nyolc remekműű darabból álló hatalmas kincset szállító spanyol gálya fellázadt legénységének kalandjait ecseteli. Legalábbis azt hiszem, mert bizony eléggé hátborzongató és kalózokra valló eseményekről szól.

A szerző a legénység tagjai közé tartozott, és az írás a fiának készült, aki a levél megírásának idején egy spanyol kereskedelmi hajó kapitánya volt.

Sok-sok év telt már el azóta, hogy a Levélben leírt események lezajlottak, és az öregember időközben egy isten háta mögötti spanyol város megbecsült polgára lett. Az arany utáni vágy azonban még mindig olyan erős volt benne, hogy mindent kockára téve közölte fiával, miként juthat a mindkettőjük számára mesés gazdagságot biztosító kincs birtokába.

Az öregember leírja, hogy alig egy héttel azután, hogy elindultak Spanyolországból, miként lázadtak fel a matrózok. Miként mérszárolták le tisztjeiket és mindazokat, akik szembeszálltak velük. Azt is leírja, hogy pontosan eme tettük miatt hiúsult meg a tervük, mert végül senki sem maradt életben, aki értett volna a hajó irányításához.

Két hónapig ide-oda hánykolódtak, amidőn a skorbut, az éhség és a szomjúság egymás után szedte áldozatait a matrózok közül. Végül hajótörést szenvedtek egy kis sziget partjánál.

A nagy hullámverés messze kivetette a gályát a partra, ahol darabokra tört, az életben maradottaknak, összesen tíznek, még idejében sikerült kimenekíteniük az egyik nagy kincsesládát.

Ezt a sziget egy magasan lévő pontján rejtették el. Ezután még három évig éltek ott, örökösen azt remélve, hogy egy arra járó hajó megmenti őket. Egyikük a másik után betegedett és halt meg. Végül csak egy valaki maradt életben: a levél írója.

Az emberek korábban a gálya roncsaiból csonakot készítettek, de mivel fogalmuk sem volt arról, hogy a sziget a tenger mely pontján helyezkedik el, nem mertek útnak indulni.

Amikor a levélírón kívül már mindenki más meghalt, a magány olyan rettenetes súllyal nehezedett rá, hogy képtelen volt többé elviselni, Attól tartott, hogy végül megőrül az elhagyatott szigeten, Ezért inkább vállalva annak kockázatát, hogy ott hal meg a nyílt tengeren, majd egyévi egyedüllét után vitorlát bontott a kis csónakban.

szerencséjére északra tartott. Egy hét múlva a Nyugat-India és Spanyolország között rendszeresen közlekedő spanyol kereskedelmi hajók útvonalát érintette. Itt az egyik hazafelé tartó hajó a fedélzetére vette.

A történetben, amelyet előadott, csupán a hajótörésről esett szó, amelynek során majd mindenki odaveszett. A többiek pedig - kivéve persze őt magát - azután haltak meg, hogy eljutottak a szigetre. A lázadásról és az elásott kincsesládáról nem tett említést.

A kereskedelmi hajó kapitánya azt bizonygatta, hogy találkozásuk helyét és az előző hét uralkodó szélirányát figyelembe véve, a sziget, amelyre vetődött, csakis a Zöld-foki-szigetcsoport valamelyik tagja lehetett, amely Afrika nyugati partjai előtt az északi szélesség 16-17. foka táján helyezkedik el.

A levél aprólékosan leírja a szigetet, valamint a kincs helyét, és egy olyan primitív, fura kis térkép is tartozik hozzá, amelyet még életedbe nem láttál. Minden fa és szikla felvan rajta tüntetve nagy, ákom-bákom x-ekkel, hogy pontosan látni lehessen, hol van a kincs elásva.

Burroughs, Edgar - Tarzan a majomember 01

Amikor a papa elmagyarázta, hogy mi az expedíció valódi célja, elszorult a szívem. Jól tudom, hogy milyen álmodozó és minden gyakorlati érzék híján lévő ember volt szegény drágám mindig is Attól féltem, hogy már megint rászedték. Pláne amikor elmondta, hogy ezer dollárt fizetett a levélért és a térképért.

Aggodalmam csak fokozódott, amikor megtudtam, hogy ezenkívül még tízezer dollár kölcsönt is felvett Robert Canlertől, és váltót írt alá az összeg erejéig.

Mr. Canler nem kért semmit biztosítékul. Tudod, drágám, hogy ez mivel egyenlő az én számomra! Ha a papa nem tud eleget tenni a kötelezettségének...! Ha tudnád, mennyire megvetem azt az embert!

Megpróbáltunk mindannyian derűsen tekinteni a jövőbe. De mind Mr. Philander, mind Mr. Clayton - ő Londonban csatlakozott hozzánk a kaland kedvéért - ugyanolyan szkeptikus volt a sikert illetően, akárcsak én.

Nos hát, száz szónak is egy a vége: megtaláltuk a szigetet és a kincset. Egy nagy, vaspántos tölgyfa ládában volt, többszörösen olajos vitorlavászonba csavarva, amely még mindig olyan szilárd és erős volt, mint amikor - majd kétszáz évvel ezelőtt - elásták.

A láda színültig volt aranypénzzel. Olyan nehéz volt, hogy négy ember is rogyadozott a súlya alatt, mikor vitte. Az elátkozott kincs - csak halált és szerencsétlenséget hoz mindazok fejére, akiknek bármi közük van hozzá. Ugyanis három nappal azután, hogy útnak indultunk a Zöld-foki-szigetéről, a mi legénységünk is fellázadt, és megölte a hajó minden tisztjét.

Jaj, rettenetes dolog volt! Minden képzeletet felülmúlt! Még most sem vagyok képes beszélni róla.

Először minket is meg akartak ölni, de egyikük, egy King nevű - ő volt a vezérük - ezt nem engedte. Így végül elindultak délre a part mentén, míg egy elhagyatott helyen jó kikötőt nem találtak. Itt aztán partra tettek, és sorsunkra hagytak minket.

Ma indultak tovább a kinccsel együtt. Mr. Clayton azonban azt mondja; ugyanúgy a végzetükbe rohannak, mint ama egykori gálya zendülői. Kinget ugyanis, az egyetlen olyan embert az egész hajón, aki konyított valamit a navigációhoz, aznap, hogy kikötöttünk, az egyyk ember megölte a parton.

Bárcsak megismerkedhetnél Mr. Claytonnal, elképzelni sem lehet nála kedvesebb embert. Aligha tévedek, ha azt hiszem, hogy nagyon belém szeretett.

Lord Greystoke egyetlen fia, és egy nap ő fogja örökölni apja címét és birtokait. Egyébként vagyonos ember már így is, de nagyon elszomorít az a tény, hogy igazi lord lesz belőle. Emlékszel, miként vélekedtem én azokról az amerikai lányokról, akik nemesi címmel rendelkező külföldiekhez mentek férjhez. Ó, bárcsak közönséges amerikai úriember volna!

De hát ez nem az ő hibája. A születésétől eltekintve tulajdonképpen minden szempontból megállná a helyét nálunk is. Márpedig ez a legnagyobb bók, amit én férfiról mondani tudok.

A leghátborzongatóbb élményekben volt részünk, mióta itt partra tettek bennünket. A papa és Mr. Philander eltévedt a dzsungelben, és egy igazi oroszlan megkergette őket. Mr. Clayton ugyancsak eltévedt, és kétszer is vadállatok támadták meg. Esmeralda és én egy régi kunyhóban húztuk meg magunkat. Itt tört ránk egy tökéletesen valódi, rettenetes emberevő oroszlan, Egyszerűen "rémséges" volt, ahogyan Esmeralda mondaná.

Burroughs, Edgar - Tarzan a majomember 01

A legérdekesebb az egészben az a csodálatos lény, aki megmentett minket. Én még nem láttam, de Mr. Clayton, meg a papa és Mr. Philander igen! Azt mondják, hogy egy egészen sötétbarnára lesült, fehér bőrű, tisztára istenhez hasonlatos férfi. Olyan erős, mint a vad elefánt! Olyan ügyes, mint a majom! Olyan bátor, mint az oroszlán!

Nem beszél angolul. Miután véghez vitt valamilyen hőstettet, olyan gyorsan és olyan rejtélyesen tűnik el a színünk elől, mintha csak test nélküli szellem volna.

Aztán van még egy rejtélyes szomszédunk, aki gyönyörű betűkkel, angolul írt üzenetet nekünk. Kitűzte a kunyhójára, amelyet elfoglaltunk előle. Ebben az üzenetben figyelmeztetett, hogy ne bántunk semmit, ami az övé. Úgy írta alá az egészet, hogy "Tarzan, a majomember".

Még sohasem láttuk, bár úgy gondoljuk, hogy itt lehet a közelben. Amikor az egyik matróz hátulról le akarta lőni Mr. Claytont, a matrózt egyszer csak lándzsa találta vállon, amelyet a dzsungelből hajított el valamilyen láthatatlan lény.

A matrózok nagyon szegényes élelmiszerkészlettel láttak el minket. Csupán egyetlen pisztolyunk van, mindössze három tölténnyel. Nem tudjuk, hogyan fogunk tudni húshoz jutni, bár Mr. Philander azt mondja, hogy akár a végtelenségig élélhetünk vad gyümölcsökön és kókuszdión, ami a dzsungelben bőven található.

Nagyon elfáradtam most már, úgyhogy elmegyek aludni a fura ágyamba, amelyet Mr. Clayton hordott tele fűvel, de folytatni fogom a levelet napról napra, ahogy az-események alakulnak.

Szerető barátnőd:

Jane Porter

Hazel Strong kezeihez, Baltimore, Maryland.

Tarzan hosszú ideig magába merülten üldögélt még azután is, hogy a levél végére ért. Annyi újfajta, csodálatos dolgot talált benne, hogy egészen beleszédült. Megpróbált mindent sorjában megemészteni.

Tehát, nem tudják, hogy ő Tarzan. Ezt akkor közölni fogja velük. A fán, ahol lakott, gallyakból és levelekből hevenyészett kis kalyibát készített magának. Itt, ahol az eső nem érte, helyezte el kincsei közül azt a néhány darabot, amelyet elhozott a kunyhóból. Pár ceruza is található volt köztük.

Kiválasztotta az egyiket, és Jane Porter aláírása alá odaírta:

Én vagyok Tarzan, a majomember

Úgy gondolta, ennyi elég is lesz. Később majd visszaviszi a levelet a kunyhóba.

Ami az ennivalót illeti, gondolta Tarzan, fölösleges aggódniuk, majd ő gondoskodik róluk. Így is történt.

Ezen a reggelen Jane ugyanott Találta elveszett levelét, ahonnan két éjszakával azelőtt eltűnt. Először megzavarodott! Amikor megpillantotta a nyomtatott betűkkel írt szavakat az aláírás alatt, hirtelen azt érezte, hogy nyirkos, hideg verejtek lepi el a testét. Megmutatta Claytonnak a levelet, helyesebben az utolsó oldalát, amelyen az aláírása látszott.

- És, ha belegondolok - mondta - hogy ez a titokzatos valaki esetleg egész idő alatt, míg írtam, engem figyelt - brr! A hideg

Burroughs, Edgar - Tarzan a majomember 01
futkos a hátamon a puszta gondolatára is!

- De hát bizonyára jó szívvél van hozzánk - nyugtatgatta Clayton - hiszen visszajuttatta a levelet. Bántani sem akarta! És ha nem tévedek, barátságának igen meggyőző bizonyítékát hagyta a kunyhó ajtaja előtt az elmúlt éjszaka folyamán. Amikor az imént ki akartam menni, egy leölt vaddisznót találtam ott.

Ettől kezdve szinte nem volt olyan nap, hogy ne kaptak volna ajándékba valamilyen vadhúst vagy másfajta ételt. Egyik nap fiatal özet találtak az ajtó előtt. Máskor nagyobb mennyiségű különös főtt ételt - maniókából készült lepényt, amelynek Mbonga falujában kelt lába.

Tarzan még soha életében nem lelte akkora örömét semmiben, mint most abban, hogy vadászhatott az idegenek számára. Úgy tűnt neki, hogy a világon semmi nem ér fel azzal az élvezettel, hogy gondoskodhat a gyönyörű fehér lány jólétéről és védelméről.

Elhatározta, hogy egyszer-majd napvilágnál is bemerészkedik a táborba. Ott a kis bogarak segítségével, amelyek azoknak is, és neki, Tarzannak is jó ismerősei, el fog beszélgetni ezekkel az emberekkel.

Nemigen tudta azonban leküzdeni magában az erdei vadállatok szégyenlősségét. Ezért aztán egyik nap a másik után telt el anélkül, hogy sikerült volna valóra váltania feltett szándékát. A táborban lakók a baráti gesztusokon felbátorodva egyre beljebb és még beljebb merészkedtek a dzsungelben. Kókuszdiót és gyümölcsöt keresgéltek.

Alig múlt el nap, hogy Porter professzor a maga szórakozott nemtörődomségével kis híján a halál torkába ne szaladt volna. Mr. Samuel T. Philander, aki sohasem volt kifejezetten robusztusnak mondható, lassanként már csak árnyéka volt önmagának, annyira megviselte a szüntelen aggodalom, az a tébolyult idegállapot, amely annak volt a következménye, hogy herculesi erőfeszítések árán igyekezett a professzor testi épségét megóvni.

Egy hónap telt el így. Tarzan végre eltökélte magát, hogy napvilágnál is felkeresi a tábor.

Kora délután volt. Clayton kísétált a kikötő bejáratánál lévő hegyfokra, hátha megpillant egy arra haladó hajót. Nagy mennyiségű fát halmozott fel itt. Máglyát rakott belőle, hogy jelzótűzként bármikor lángra lobbanthassa, ha vitorlás vagy gőzhajó tűnik fel a látóhatáron.

Porter professzor a part mentén kószált el a tábortól délre. Mr. Philander nem tágitott mellőle, egyfolytában arra igyekezett rávenni, hogy irányítsa lépteit a tábor felé, még mielőtt valamilyen fenevad ismét csúfot nem űz belőlük.

Miután a többiek elmentek, Jane és Esmeralda is a dzsungelbe indult gyümölcsöt szedni. Keresgélés közben egyre jobban eltávolodtak a kunyhótól. Tarzan csendben várta a kis házikó ajtaja előtt, hogy visszatérjenek. Gondolatai a gyönyörű fehér lány felé szálltak. Mostanában már csakis órá tudott gondolni. Azt találgatta, hogy nem fog-e félni tőle. Ennek már a puszta lehetőségétől is kis híján elállt tervétől.

Egyre türelmetlenebbül várta már, hogy a lány visszatérjen. Gyönyörködni akart benne, a közelében lenni, esetleg megérinteni. A majomember semmiféle istenben nem hitt, de közel járt ahhoz, hogy olyan imádattal viseltesék istennője iránt, amelyet földi halandó csak vallásos áhítatban szokott tanúsítani.

Várakozás közben azzal töltötte az idejét, hogy levelet írt a lánynak. Azt, hogy szándékában állt-e oda is adni neki a levelet, maga sem tudta volna megmondani! Végtelen öröme telt abban, hogy gondolatait leírva látta. Ezen a téren végső soron nem is volt olyan

civilizálatlan.

A következőket írta:

Én vagyok Tarzan, a majomember, a dzsungel fia. Kellesz nekem. A tiéd vagyok. Az enyém vagy. Mindig itt fogunk élni együtt a házamban. Elhozom neked a legszebb gyümölcsöket, a legízletesebb húsu őzeket, a legfinomabb vadakat, amelyek a dzsungelben vannak. Vadászni fogok neked. Én vagyok a Leghíresebb harcos a dzsungelben. Harcolni fogok érted. Én vagyok a leghatalmasabb harcos a dzsungelben. Te Jane Porter vagy, láttam a leveledben. Ha ezt elolvasod; tudni fogod, hogy neked szól, és, hogy Tarzan, a dzsungel fia szeret.

Amint levelét befejezte és szálfegyenesen állt ott az ajtó előtt, egyszer csak ismerős hang ütötte meg éber fülét. A nagytestű majmok csapnak ilyen zajt, amikor a fák alsó ágain lendülnek tova.

Egy pillanatig fülét hegyezve figyelt. A dzsungelből hirtelen kétségbeesett női sikoltás hallatszott. Tarzan ledobta a földre élete első szerelmes levelét, és mint a párduc vetette bele magát az őserdőbe.

Clayton is meghallotta a sikoltást, miként Porter professzor és Mr. Philander is. Pár perccel később mindannyian lihegve érkeztek meg a kunyhóhoz. Futás közben hangosan kiáltoztak, és izgatott kérdések özönével árasztották el egymást. Ahogy bepillantottak, látták, hogy az történt, amitől a legjobban féltek.

Jane és Esmeralda nem volt a kunyhóban.

Clayton és nyomában a két öregúr azonnal nekivágott a dzsungelnek. Hangosan kiáltozták a lány nevét. Vagy fél órán keresztül bukdácsoltak árkon-bokron át, míg végül Clayton merő véletlenségből rábukkant a földön fekvő Esmeraldára.

Megállt az asszony mellett, kitapintotta a pulzusát, és figyelte a szívverését. életben volt. Megrázta az asszonyt.

- Esmeralda! - üvöltötte a fülébe. - Esmeralda! Az isten szerelmére, hol van Miss Porter! Mi történt? Esmeralda!

Esmeralda lassan kinyitotta a szemét. Megpillantotta Claytont. Aztán megpillantotta köröskörül a dzsungelt.

- Ó, Gaberelle! - sikoltotta, s azzal újra elájult.

Időközben Porter professzor és Mr. Philander is odaérkezett.

- Mit csinálunk, Mr. Clayton? - kérdezte az öreg professzor. - Hol keressük? Istenem, nem lehetsz olyan kegyetlen, hogy elvedd tőlem a kislányomat.

- Először is magához kell térítenünk Esmeraldát - felelte Clayton - legalább el tudja mondani, mi történt. Esmeralda! - kiáltotta újra, és durván megrázta a fekete asszonyság vállát.

- Ó, Gaberelle, meg akarok halni! - kiáltotta a szerencsétlen asszony szorosan lehunyva szemmel. - Édes Istenem, hagyj engem meghalni, hogy ne kelljen többé azt a rettenetes arcot látnom.

- Jól van, Esmeralda, jó! - mondta Clayton. - Nem az Úristen van itt, hanem Mr. Clayton. Nyissa ki a szemét!

Esmeralda szót fogadott.

- Ó, Gaberelle! Istennek legyen hála - mondta.

- Hol van Miss Porter? Mi történt? - kérdezősködött Clayton.

- Miss Porter nincs itten? - kiáltotta Esmeralda, és terebélyes testhez képest meglepő gyorsasággal felült. - Ó, uram atyám, most már emlékszem! Nyilván elvitte magával - azzal a néger asszonyság elkezdett zokogni és hangosan jajveszékelni.

- Kicsoda vitte el magával? - kiáltotta Porter professzor.

- Egy hatalmas nagy óriás, amelyik mindenütt szőrös volt.

- Gorilla volt, Esmeralda? - kérdezte Mr. Philander. A három férfinak a lélegzete is elállt, ahogy a rettenetes gondolatot valaki hangosan is kimondta.

- Azt hittem, az ördög, de bizony lehet, hogy afféle gorillefánt volt. Ó, szegény kis gyermekem, drága kis virágszálam - azzal Esmeralda ismét fékezhetetlen zokogásba tört ki.

Clayton azonnal elkezdett nyomok után kutatni, de eltekintve attól, hogy közvetlen közelükben a fűvet összevissza tiporta valaki, semmi használható jelet nem talált. Nyomolvasó tudománya pedig nem terjedt odáig, hogy megértse, amit látott.

A nap hátralevő részében mindegyre a dzsungelt járták, de az éjszaka közeledtével csüggedten és reményvesztetten kénytelenek voltak felhagyni a kereséssel. Még azt sem tudták, hogy az állat melyik irányban hurcolta magával, Jane-t.

Jócskán besötétedett már, mire visszaértek a kunyhóba. A kis társaság nagyon szomorúan, a fájdalomtól lesújtottan, szótlanul üldögélt a kis építmény belsejében. Végül Porter professzor törte meg a csendet.

Ahogy beszélni kezdett egyáltalán nem a fontoskodó tudós szólt belőle, hanem a cselekvésre kész ember. Hangja határozott volt, bár néha meg-megreszketett. Leírhatatlan csüggedés és fájdalom csengett benne, amitől Clayton úgy érezte, mintha tört forgatnának a szívében.

- Én most lefekszem - mondta az öregember - és megpróbálok aludni. Holnap kora reggel mielőtt világosodik, magamhoz veszek annyi élelmet, amennyit elbírok, és folytatom a keresést. Nem jövök vissza, csak Jane-nel együtt.

Társai nem válaszoltak azonnal. Mindegyikük a saját gyászos gondolataival volt elfoglalva. Tudták, hogy az utolsó szavak mit jelentenek: Porter professzor soha nem fog visszatérni a dzsungelből.

Nagysokára Clayton felkelt a helyéről, és gyengéden Porter professzor hajlott öreg vállára tette a kezét.

- Én természetesen önnel tartok - mondta.

- Tudtam, Mr. Clayton, hogy fel fogja ajánlani a segítségét, de ennek semmi értelme, Jane-en ember többé nem segíthet. Csak azt akarom, hogy az én drága kicsi lányom ne egyedül és elhagyatva feküdjön a dzsungelben. Ugyanazok az indák és lehullott levelek borítják el majd mindkettőnk testét. Ugyanaz az eső hull ránk. Ha majd felkeres minket elhunyt édesanyjának szelleme, ugyanúgy együtt fog minket találni a halálban, mint ahogyan együtt talált az életben is. Egyedül kell mennem, mert ő a lányom volt. Az egyetlen lény az egész földön, akit még szerethettem.

- Önnel megyek - mondta Clayton tömören.

Az öregember felpillantott, és figyelmesen nézett William Cecil Clayton erőteljes, szép vonású arcába. Onnan olvasta le azt, ami a

Burroughs, Edgar - Tarzan a majomember 01
fiatalember szívében lakozott. A szeretetet lánya iránt.

Idáig túlságosan lekötötték a figyelmét a saját tudományos gondolatai. Nem vette észre azokat az apró kis gesztusokat, véletlenül elejtett szavakat, amelyek gyakorlatiasabb gondolkodású apa számára jelezték volna, hogy ez a két fiatal ember az idő múltával egyre jobban vonzódik egymáshoz. Most szépen sorjában kezdett minden felidéződni agyában.

- Ahogy gondolja - mondta.

- És persze rám is számíthatnak - mondta Mr. Philander.

- Nem, drága öreg barátom - mondta Porter professzor. - Nem mehetünk el mindnyájan. Rettentően kegyetlen dolog volna, ha szegény Esmeraldát egyedül hagynánk itt. Hárman sem számíthatunk több sikerre, mint én egyedül. Érje be a kegyetlen erdő annyi halottal, amennyi jár neki. Jöjjenek, próbáljunk meg aludni kicsit.

18. Az ősi ősztön

Attól az időtől kezdve, hogy Tarzan magukra hagyta a nagy emberszabású majmokat, akik között felnőtt, a törzsén belül állandósult a viszály és a széthúzás. Terkoz kegyetlen és szeszélyes királynak bizonyult. Az idősebb és gyengébb majmok, akiket előszeretettel gyötört brutális természete megnyilvánulásaival, egymás után szedték a sátorfájukat, és indultak el családotul a dzsungel nyugodt és biztonságos belsejébe. Végül azokat is, akik maradtak, a kétségbeesésbe kergette Terkoz folytonos garázdálkodása. Így történt aztán, hogy egyiküknek eszébe jutott, mire intette őket Tarzan búcsúzaskor:

- Ha olyan törzsfőnökök lesz, aki kegyetlenkedik, ne azt tegyétek, amit más majmok csinálnak. Ne próbálja meg egyikőtök se egyedül összemérni az erejét velem! Ehelyett ketten vagy hárman vagy négyen együtt támadjatok rá. Azután, ha így cselekedtek, egyetlen törzsfőnök sem mer majd másként viselkedni, mint ahogyan kell. Akármilyen főnök uralkodik is rajtatok, négyesben képesek lesztek megölni.

Az a majom, akinek eszébe jutott a bölcs tanács, jó néhány társának elismételte Tarzan szavait. Amikor Terkoz aznap visszatért a törzséhez, igen meleg fogadtatásban volt része. A formalitásoktól eltekintettek. Amikor Terkoz odaért a többiek közé, őt hatalmas, szőrös fenevad egyszerűen rávetette magát.

Szíve mélyén Terkoz tulajdonképpen gyáva féreg volt, amint az a garázda alakokkal lenni szokott. Ezért aztán nem maradt ott, hogy megküzdjön velük, s ha kell, vitézül haljon meg. Hanem igyekezett mielőbb kitépni magát karmaik közül, és elmenekülni a menedéket nyújtó faágak közé.

Még kétszer kísérelt meg visszatérni a törzshöz, de mindkét alkalommal elkergették. Végül felhagyott a próbálkozással, és a dühtől, gyűlölettől tajtékozva bevetette magát a dzsungelbe.

Napokon keresztül céltalanul kódorgott. Egyre sérelmei kérdőzött. Valamilyen gyenge állatot keresett, akin kitöltheti felgyülemllett haragját.

Ebben a lelkiállapotban volt tehát a fenevad, amikor fáról fára ugrálva egyszer csak két asszonyra bukkant a dzsungelben.

Pontosan a fejük fölött volt, amikor felfedezte őket. Jane Porter-nek fogalma sem volt arról, hogy valaki van a közelben. A hatalmas szőrös testű állat egyszer csak lehuppant mellette a földre.

Megpillantotta maga előtt rémítő pófáját és vicsorgó, förtelmes száját. Velőtrázó sikoly hagyta el Jane ajkát, amikor a fenevad megragadta a karját. Az állat magához rántotta; és kitátott szájával a torka felé kapott. Mielőtt azonban belemélyeszhette volna rettentő tépőfogait a lány gyenge húsába, a majomnak hirtelen más ötlete támadt.

Asszonyai a törzsnél maradtak. Gondoskodnia kell helyettük újakról. Ez a szőrös, fehér majom lesz az első asszony új családjában, gondolta. Durva mozdulattal széles, szőrös hátára vetette Jane-t, majd felszökkent az egyik fára, és magával vitte.

Jane - Esmeraldával ellentétben - egyszer sem vesztette el az eszméletét. Igaz, attól az iszonyattól, hogy az állat rémítő pófája szorosan odasimult az arcához, hogy bűzös lélegzete minduntalan az orrába csapott, szinte megdermedt. Az agya azonban tiszta volt, és a lány mindent felfogott, ami vele történt.

A fenevad elképesztőnek tetsző sebességgel hurcolta magával az erdőn keresztül. Ő sem nem kiáltozott, sem szabadulni nem próbált. A majom hirtelen felbukkanása annyira megzavarta, hogy azt hitte, az állat most visszafelé viszi őt a tengerpart felé.

Ebből kiindulva úgy gondolta; inkább arra az időre tartogatja energiáit és hangját, amikor majd azt látja, hogy elég közel kerültek a táborhoz, és van értelme hangos kiáltással segítséget kérnie.

Nem tudhatta, hogy az állat egy re beljebb és beljebb viszi az áthatolhatatlan dzsungelbe.

A sikoltás, amelynek hallatán Clayton és a két öregúr botladozva nekivágott a dzsungel sűrű aljnövényzetnek, Tarzant, a dzsungel fiát egyenesen elvezette arra a helyre, ahol Esmeralda a földön hevert. Esmeralda nem érdekelte különösebben. Igaz, azért egy pillanatra megállva fölötte, megállapította, hogy semmi baja nincs. Fürkésző tekintettel vizsgálta a talajt meg a fákat. Minthogy a benne élő majom csodálatos érzékszerveire ugyanúgy támaszkodhatott, mint vele született emberi intelligenciájára, az erdő nyitott könyv volt a számára. Olyan pontosan megállapította, hogy mi történt, mintha minden a szeme láttára zajlott volna le.

Újra útnak indult. Az ingatag ágakon követte a magasban hátrahagyott nyomokat. Ezeket rajta kívül semmilyen más emberi szem sem vette volna észre. Még kevésbé lett volna képes értelmezni azokat.

Az ágak végein, ahol a majmok átlendülnek egyik fáról a másikra, ott található a legtöbb nyom. Ez jelzi az állat útvonalát, viszont kevésbé határozható meg belőlük, hogy melyik irányba tartott. A fa törzséhez közelebb, ahol a tovahaladást jelző nyomok halványabbak, az irány egyértelműen megállapítható. Ezen az ágon egy hernyót nyomott szét súlyos lábával az üldözött. Tarzan ösztönösen érezte, hogy hol kell ugyanennek a lábának a következő nyomát keresnie. Rögtön odapillantott, s már meg is látott egy parányi darabot a széttiport lárvából. Gyakorta ez a nyom azonban nem volt több egy-egy nedves foltocskánál.

Odébb egy kis kéregdarabot kapart le az ágot markoló kéz. Itt a törés iránya jelzi, hogy merrefelé ment az állat. Vagy szőrös testével súrolta valamelyik vastagabb ágot, esetleg magát a fatörzset, és az, hogy az a néhány szőrszál milyen irányban szorult be a kéreg alá, mutatta, hogy jöfelé megy-e.

Ahhoz, hogy a menekülő vadállat eme látszólag jelentéktelen nyomait sorra felfedezze, még csak vissza sem kellett fognia a sebességét. Tarzan számára ezek teljesen egyértelműen váltak ki a lombos ösvényt szegélyező sok-sok egyéb karcolás és horzsolás közül. Am minden nyom közül a legerősebb a szag volt. Tarzan szellel szemben üldözte a másikat és kitágult orrlyukai ugyanolyan érzékenyek voltak,

Burroughs, Edgar - Tarzan a majomember 01
mint egy vadászkutyáé.

Vannak, akik úgy vélik, hogy a természet különleges, az emberénél jobb szaglóiidegekkel látta el az alacsonyabb rendű élőlényeket. Pedig ez csupán gyakorlottság kérdése! Az ember életben maradása ugyanis nem függ olyan nagy mértékben érzékszervei tökéletességétől. Ezek - éppen az ember értelmi képességeinek következtében - nagyrészt mentesültek feladataik teljesítése alól. Bizonyos mértékben - a fül és a fejbőr mozgató izmaihoz hasonlóan - egyszerűen a használat hiánya miatt elcsökevényesedtek. Ott vannak, azok az izmok az ember fülei környékén és fejbőre alatt, mint ahogyan megvannak azok az idegek is, amelyek az ingerületeket közvetítik az agyba. De nincs rájuk szükség, hát fejletlenek.

Nem így állt a helyzet Tarzan esetében. Az ő életben maradása kisgyermek korától kezdve sokkal inkább tökéletes látó- halló, szagló- tapintó- és ízlelőszervétől függött, mint a gondolkodás jóval lassabban kifejlődő képességétől.

Tarzannál legkevésbé az ízlelés szerve fejlődött ki. Ugyanolyan élvezettel tudta megenni a mézédés gyümölcsöket, mint a hosszú ideig elásott nyers húst. Ami azt illeti, ebben sem sokban különbözött a nála civilizáltabb inyencektől.

A majomember szinte teljesen nesztelenül követte Terkoz és prédája nyomát. Közeledték zaja azonban mégis csak eljutott a menekülő fenevad fülébe, és egyre nagyobb sebességre sarkallta.

Három mérföldet tettek meg, mire Tarzaan utolérte őket. Akkor Terkoz - látva, hogy a további menekülés ér telmetlen - egy kis fátlan térségen leereszkedett a földre. Szembefordult üldözőjével, hogy megküzdjön zsákmányáért, vagy alkalma legyen akadálytalanul kerekelt oldania, ha úgy látja, hogy nem méltó ellenfele a másíknak.

Egyik hatalmas karjával még mindig fogva tartotta Jane-t, amikor Tarzan, mint egy leopárd bevetette magát az arénába, amelyet a természet hozott létre ennek az ősidőkre emlékeztető küzdelemnek a színteréül.

Amikor Terkoz látta, hogy Tarzan az üldözó, egyszeriben arra a következtetésre jutott, hogy zsákmánya Tarzan asszonya. Hisz mindketten ugyanahhoz a fajhoz tartoznak - fehérek és szórtelenek. Ezért aztán nagyon örült az alkalomnak, hogy kétszeresen is bosszút állhat gyűlölt ellenségén.

Jane-re ennek az istenszerű férfinak a hirtelen feltűnése olyan hatást tett, mint a bor a túlfeszített idegekre. Clayton, valamint az apja és Mr. Philander elbeszélése alapján biztos volt abban, hogy ugyanaz a csodálatos lény áll előtte, aki őket megmentette. Ezért védelmezőjét és barátját látta benne.

Amikor azonban Terkoz durván félrelökte, hogy szembeszálljon a rátámadó Tarzannal, felmérte a hatalmas termetű majom óriás izmait és rettenetes tépófogait. Kishitőség lett úrrá rajta. Hogyan is volna képes bárki győzedelmeskedni ilyen iszonyú ellenféllel szemben?

Mint két rohamozó bika, úgy estek egymásnak. Mint kétfarkas, úgy keresték egymás torkát, A majom hosszú tépófogaival szemben az ember a maga vékony pengéjű kését vetette a küzdelembe.

Jane, aki karcsú, ifjú testével nekilapult az egyik óriás fa törzsének, kezét keblére szorította, tágra nyílt szemében pedig rémülettel vegyes elragadtatás és bámulat tükröződött. Feszülten figyelte, hogyan küzd meg egymással az ember majom őse az ősemberrel egy asszonyért. Érte!

Amikor látta, hogy a hatalmas erőkifejtéstől ökölnyi csomókba futnak össze az óriási izmok a férfi hátán és vállán, miközben erős

Burroughs, Edgar - Tarzan a majomember 01
karjával és kezével távol tartja magától ellenfele veszedelmes agyarait, az évszázados kultúra és civilizáció fátylát mintha a szél fújta volna el a baltimore-i lány elhomályosult szemei elől.

Amikor aztán a hosszú kés vagy tucatszor mártózott meg Terkoz lüktető szívében, és a hatalmas test élettelenül hemperedett a földre, az ős-ember asszonya volt az, aki kitárt karokkal ugrott fel, és rohant az őseMBER felé, aki megküzdött érte, és megszerezte őt magának.

És Tarzan?

Tarzan azt tette, amit - ha igazán vér folyik az ereiben - egyetlen férfinak sem kell külön megtanulnia. Karjába szorította asszonyát és csókokkal borította el pihegő, felkínálkozó ajkát.

Jane egy pillanattig félig lehunyt szemmel pihent meg a férfi domború mellkasán. Egy pillanatra - rövid élete során most először - megérezte, hogy mit jelent az a szó: szerelem.

Amilyen hirtelen az a bizonyos fátyol fellebbent, most ugyanolyan gyorsan vissza is ereszkedett a szeme elé. Jane-ben gyötrelmes erővel támadt fel a lelkiismeret. Újra a régi, civilizált nővé változott, és immár a szégyentől fülig pirulva taszította el magától Tarzant. Majd a kezébe temette az arcát.

Tarzan az imént meglepődve tapasztalta, hogy a távolról imádott lány milyen engedelmes foglya ölelő karjainak. Ugyanígy meglepődött azon, hogy most viszont eltaszítja magától.

Újra közelebb lépett hozzá, és megfogta a karját. A lány, mint valami nőstény tigris nekiesett, és apró kezével csépelni kezdte a férfi széles mellkasát.

Tarzan nem értette a dolgot.

Egy pillanattal korábban még az volt a szándéka, hogy sietve visszaviszi Jane-t az övéihez. Ám ez a rövidke pillanata mindörökké a múlt mélységes, sötét kútjába vészett sok-sok más dologhoz hasonlatosan, amelyek mind léteztek egykoron, de soha vissza nem térnek. Ezzel a jószándék is odalett, elpattant, mint a buborék.

Azóta Tarzan már tudta, milyen az, amikor egy meleg, karcsú test simul hozzá. Attól, hogy arcán és száján érezte a szeretett lény forró, édes lehelletét, új, ismeretlen láng gyúlt keblében. Az ajkára tapadó ajkak tüzes csókjai pedig izzó bélyeget égettek a lelkébe. Ez a bélyeg ott maradt kitörölhetetlenül.

Ismét a karjára tette a kezét. A lány ismét ellökte magától. Akkor Tarzan, a dzsungel fia azt tette, amit őseink tettek volna a helyében: karjába kapta asszonyát, és bevitte a dzsungelbe.

Másnap kora reggel a tengerparti kis kunyhóban alvó négytagú társaság ágyúdjére ébredt. Clayton volt az első, aki kirohant a szabadba, és a kikötő bejáratán túl két lehorgonyzott hajót pillantott meg.

Egyikük az Arrow volt, a másik pedig egy kis francia cirkáló. Az utóbbi korlátjánál rengetegen tolongtak és bámultak a part felé. Clayton meg a társaság időközben megérkezett többi tagja számára is nyilvánvaló volt: az imént hallott ágyúlövésnek akartak jelezni, amennyiben még mindig a kunyhóban tartózkodnak.

Mindkét hajó tekintélyes távolságra maradt a parttól. Kétséges volt, hogy a tengeren lévő távcsövekkel felfedezik-e a kikötő bejáratánál emelkedő két hegyfok között a távolban kalapját lengető kis csoportot.

Esmeralda levette piros kötényt, és a feje fölé emelve hevesen integetni kezdett vele. Clayton viszont attól tartva, hogy ezt sem fogják észrevenni, sietve elindult az északi hegyfokra, ahol az összerakott jelzőmáglyának már csak egy szál gyufa kellett.

Számára és a lélegzetviesszafojtva várakozó visszamaradottak számára is örökkévalóságnak tűnt, mire végre odaért a száraz ágakból és bozótból rakott óriás kupachoz. Amikor kiért a sűrű erdőből, és újra megpillantotta a hajókat; legnagyobb megdöbbenésére azt látta, hogy az Arrow éppen vitorlát bont. A cirkáló pedig már útnak is indult.

Gyorsan vagy tucatnyi helyen meggyújtotta a máglyát, és kisietett a hegyfok legszélső pontjára. Majd egy letört ágra kötözve ingét, ide-oda kezdte lengetni a feje fölött.

De a hajók továbbra is a tenger felé tartottak. Már fel is hagyott minden reménnyel, amikor a sűrű füstoszlop, amely szürkén szállt fel az erdő fölött az égre, végre feltűnt a cirkálón a figyelőknek. Pillanatokon belül tucatnyi távcső irányult a part felé.

Clayton kisvártatva azt látta, hogy a két hajó ismét megáll. Az Arrow csendesen ringatózik tovább az óceán vizén. A gőzgép hajtotta cirkáló azonban visszafelé úszott a part irányában. Kissé távolabb megállt. Csónak ereszkedett le a vízre, és indult el a szárazföld felé. Amikor partot ért, fiatal tiszt ugrott ki belőle.

- Monsieur Clayton, ha nem tévedek - mondta.

- Istennek legyen hála, hogy megjöttök! - volt Clayton válasza. - Talán még most sem érkeztek túl későn.

- Hogy érti ezt, Monsieur? - kérdezte a tiszt.

Clayton elmondta neki, hogy Jane Portert elrabolták. Hogy fegyveres férfiakra volna szükség, akik segítenének a felkutatásában.

- Mon Dieu! - kiáltott fel szomorúan a tiszt. - Ha tegnap érkezünk, még nem késő. Ma pedig már lehet, hogy jobb, ha soha nem találjuk meg a szerencsétlen ladyt. Ez rettenetes, Monsieur. Ez egyszer üen rettenetes.

Újabb csónakok indultak el a cirkálótól.

Clayton, miután megmutatta a tisztnek, hol van a kikötő bejárata, beszállt vele együtt a csónakba, amelynek orra most a szárazföldbe benyúló kis öböl felé fordult. A többi csónak követte.

Hamarosan az egész csapat partra szállt azon a helyen, ahol Porter professzor, Mr. Philander és a szipogó Esmeralda várakozott.

A cirkálóból utóbb vízre tett csónakok között az utolsóban foglalt helyet több tiszt társaságában a hajó parancsnoka is. Miután végighallgatta Jane elrablásának történetét, nagylelkűen felajánlotta, hogy önkéntes jelentkezőket bocsát Porter professzor és Clayton rendelkezésére, akik elkísérik őket a kutatóútjukon.

Egyetlen tiszt vagy matróz sem volt a bátor és rokonszenves franciák között, aki azonnal nem kért volna engedélyt, hogy az expedícióval tarthasson.

A parancsnok kiválasztott húsz embert és két tisztet, D'Arnat és Charpentier hadnagyot. Az egyik csónakot visszaküldték a cirkálóhoz élelemért, lőszerért és karabélyokért. Pisztollyal az emberek már fel voltak fegyverezve.

Aztán Clayton érdeklődésére, hogy miért vetettek horgonyt itt a part előtt, és adtak le jelzőlövéseket az ágyuból, a parancsnok,

Dufranne kapitány elmagyarázta, hogy egy hónappal korábban már észrevették a jelentős vitorlázattal délnyugatnak tartó Arrow-t. Amikor jelezték neki, hogy álljon meg, csak még több vitorlát feszített ki.

Napnyugtáig a nyomában maradtak olyan távolságra, hogy mindvégig látták a hajó vízből kiemelkedő testét. Jó néhány lövést is adtak le rá. Másnap reggelre azonban bottal üthették a nyomát. Aztán heteken keresztül cirkáltak tovább fel-alá a part mentén, és már-már meg is feledkeztek arról a korábbi esetről, az üldözésről. Pár napja kora reggel a figyelő a tenger hullámain hányódó és nyilvánvalóan vaksorsára bízott hajót jelentett.

Amikor közelebb mentek az elhagyott vitorláshoz, meglepetéssel állapították meg, hogy ez volt az, amely pár héttel korábban elmenekült előlük. Az előárboc vitorlája és a farvitorla úgy volt beállítva, mintha valakik megpróbálták volna a hajót széllel szemben tartani, de az élénk, már-már viharos erejű szél széthasította, cafatokra tépte a fehér vásznakat.

Az erősen felkorbácsolt tengeren nehéz és veszélyes vállalkozásnak tűnt embereket küldeni át a másik hajó lefoglalására. Minthogy az életnek semmi jele nem volt felfedezhető a fedélzetén, úgy döntöttek, hogy a közelben maradván megvárják, míg a szél és a hullámvész elül. Egyszer csak egy alakot pillantottak meg, aki teljesen legyengülve a korlátba kapaszkodott és kétségbeesetten némán integetett feléjük.

Az egyik csónak legénysége azonnal parancsot kapott a vízreszállásra, és sikeresen fel is jutott az Arrow fedélzetére. Döbbenetes látvány tárult a hajó oldalán felkapaszkodó franciák szeme elé.

Egy tucat halott és haldokló - az elevenek a holtak közt elvegyülve - hempergett ide-oda a szurkos fedélzeten. Két tetemet mintha farkasok marcangoltak volna szét.

A cirkálóról átküldött legénység hamarosan ismét rendbeszedte a hajó vitorlázatát. Levitte és függőágyaikba fektette a balvégzetű társaság életben maradt tagjait.

A halottakat kátrányos vitorlavászonba csavarták és kikötötték a fedélzeten, hogy mielőtt a tenger fenekén megpihennek, társaik azonosíthassák őket.

Az életben lévők közül senki nem volt eszméleténél, amikor a franciák feljutottak az Arrow fedélzetére. Még az a szerencsétlen ördög sem, aki a kétségbeesett segélykérő jelzést leadta, ő is mély ájulásba zuhant, mielőtt megtudta volna, hogy az integetésnek volt-e fogantja vagy sem.

A francia tisztnek nem került sok fáradságába kideríteni, hogy mi a hajón uralkodó rettenetes állapotok oka. Amikor elkezdtek víz és pálinka után kutatni, hogy magukhoz térítsék az embereket, kiderült, az Arrow-on egyikből sincs egy csepp sem. Sőt semmi néven nevezendő ennivaló sem lelhető fel.

Azonnal vizet, gyógyszert és élelmet kért a cirkálóról. Hamarosan újabb csónak tette meg a kockázatos utat az Arrow-ig.

Az újraélesztési kísérletek nyomán az emberek közül jónéhányan visszanyerték eszméletüket, és végre mindenre fény derült. A történetet a kedves olvasó ismeri addig a pontig, amikor Snipes meggyilkolását és a kincsesláda fölé való temetését követően az Arrow vitorlát bontott.

A nyomukba szegődött cirkálótól a zendülők a jelek szerint annyira megrémültek, hogy napokon keresztül az Atlanti-óceán nyílt

Burroughs, Edgar - Tarzan a majomember 01
vize felé vitorláztak. Azután is folytatták útjukat, hogy sikerült egérutat nyerniük. De hamarosan rádöbrentek, mennyire megcsappant a víz- és élelemkészlet a hajón. Ismét keletnek fordultak. Senki nem volt közöttük, aki értett volna a navigációhoz. A nézetek hamarosan kezdtek megoszlanı arról, hol is vannak tulajdonképpen.

Mınthogy három napig kelet felé hajózva sem tűnt fel elıttük a szárazföld, észak felé vették az irányt. Attól tartottak, hogy a korábbi erıs északi szél Afrika legdélibb csücskénél is délebbre sodorta őket.

Két napig tartották az észak-északkeleti irányt. Ekkor szélcsend keletkezett, amely majd egy hétig tartott. Vízük elfogyott, és látták, hogy másnapra már élelmük sem lesz.

A hajón uralkodó állapotok óráról órára romlottak. Az egyik matróz megőrült, és a vízbe vetette magát. Nem sokkal késıbb egy másik felvágta az ereit, és a saját vérét kezdte inni. Amikor meghalt, őt is a vízbe dobták. Bár voltak közöttük, akik azt akarták, hogy a holttest maradjon csak a hajón. Az éhség az emberi fenevadakat vadállattá tette.

Két nappal azelıtt, hogy a cirkáló rájuk bukkant, már túlságosan legyengültek ahhoz, hogy irányítani tudják a vitorlást. Ugyanaznap hárman meghaltak. Másnap reggel kiderült, hogy az egyik holttestbıl valakik az éjszaka során ettek.

Az emberek aznap egész idı alatt a fedélzeten heverték, és ragadozók módjára méregették egymást. Másnap reggelre pedig két hullárról szinte minden hús eltűnt. De ettıl a lakomától nemigen kaptak erıre. A vízhiány volt az, ami miatt a legnagyobb gyötrelmeket kellett kiállniuk. Aztán megérkezett a cirkáló.

Amikor mindazok, akiken még lehetett segíteni, magukhoz tértek, az egész történetet elmesélték a francia parancsnoknak. Közelebbi ismeretek híján azonban nem tudták megmondani neki, hogy melyik részen tették ki porter professzort és társait. Így a cirkáló látótávolságon belül maradva végighaladt a szárazföld mentén. Idınként jelzılövéseket adott le, és távcsıvel pásztázta a part minden hüvelyknyi szakaszát.

Éjszakánként horgonyt vetettek, hogy a partvonal egyetlen kis darabja se maradjon átfésületlenül. Így történt aztán, hogy elıző éjszakára pont az elé a partszakasz elé érkeztek, amelyen a keresett kis tábor állt.

Az elıző délután leadott jelzılövéseket a parton lévık feltehetőleg azért nem hallották meg, mert éppen Jane Porter nyomában jártak a dzsungel sűrújében. Mire mindkét társaság elmesélte a másíknak a maga sok-sok kalandját, a csónak is visszaérkezett a cirkálótól. Magával hozta a kutatóúthoz szükséges élelmet és a fegyvereket.

A matrózok kis csapata, a két francia tiszt és Porter professzor meg Clayton pár perc múlva már bent is járt a dzsungel útvesztıjében. Az expedíció nekilátott reménytelen feladata teljesítésének.

19. Az apák öröksége

Amikor Jane rádöbrent, hogy az őserdınek ez a különös teremtménye, aki kimentette a majom karmai közül, most a saját foglyaként hurcolja magával, kétségbeesetten próbált szabadulni. Válaszul a férfi, aki olyan könnyedén tartotta erıs karjaiban, mint egy újszülött csecsemıt, épp csak egy kicsit jobban magához szorította.

Így aztán a lány hamarosan felhagyott a hiábavaló erılködéssel.

Nem moccan többé. Félig lehunytt pillái alól figyelte a férfi arcát, aki a sűrű bozótban is könnyedén lépkedve vitte magával.

Különlegesen szép arcot látott. Az erőteljes, férfias arcnak azt a tökéletes típusát, amelyen sem a kicsapongás, sem a durva vagy alantas szenvedélyek nem hagyták rajta pusztító nyomaikat. Mert Tarzan úgy ölt, ahogy a vadászok: szenttelenül. Amikor gyűlöletből cselekedett, akkor sem az önpusztító, alattomos gyűlölet vezette. Amikor Tarzan ölt, sokkal gyakrabban ült mosoly, mint harag az ar cán. Márpedig a mosolygás a szépség alapja.

Egy különleges dolgot vett észre a lány, amikor Tarzant Terkoznak nekirontani látta. Azt az élénkvörös forradást a homlokán, amely a bal szeme fölött kezdődött, és egészen a hajáig húzódott. De most, hogy alaposan szemügyre vette vonásait, úgy látta, hogy ez is eltűnt. Korábbi helyét csak egy vékony fehér csík jelzi.

Hogy a lány megnyugodott, Tarzan is engedett kissé karjainak szorításából.

Egyszer lepillantott a lányra. Mosolyogva a tekintetét kereste. Jane-nek le kellett hunynia a szemét, akkora hatással volt rá a férfi szép, megnyerő arca.

Tarzan hamarosan felugrott a fák ágai közé. Jane, aki előbb azon csodálkozott, hogy nem fél, lassanként kezdett rájönni, hogy sok tekintetben egész életében nem érezte magát még ekkora biztonságban. Amikor - még mindig lehunytt szemmel - a jövőjén kezdett tűnődni, és a feltóduló eleven képzetektől jeges félelem kerítette hatalmába, elég volt felemelnie szempilláit. Ránézett arra a fölébe hajló, nemes arcra, és minden aggodalma egyszeriben szertefoszlott.

Nem, ez az ember sohasem tudná bántani! Ez szilárd meggyőződésévé vált, mihelyt ráébredt, hogy ezek a finom vonások és őszinte, bátor szemek csakis lovagias lélek tükrei lehetnek.

Egyre tovább és tovább haladtak a Jane számára egybefüggő zöld tömegnek tetsző növénytengeren keresztül. Csak néha-néha súrolta a lány testét egy-egy ág. Pedig alul és fölül, elöl és hátul mást sem látott a szem, mint a kibogozhatatlanul egymásba kapaszkodó ágak és indák egybefüggő tömegét.

Miközben kitartóan haladt tovább, Tarzan elméjét számtalan különös, újfajta gondolat kötötte le. Olyan probléma elé került, amelyhez foghatóval ez idáig még nem találkozott. Inkább érezte, mintsem logikusan kikövetkeztette, hogy ezt most ember, nem pedig majom módjára kell megoldania.

A könnyed mozgás a fák közép magas ágainak ösvényén, mert hogy többnyire ezt az utat választotta, nagyban hozzásegítette ahhoz, hogy a hirtelen fellobbant szerelem első, vad, szenvedélyes lángja valamelyest megcsendesedjék a lelkében.

Egyszer csak észrevette, hogy azon tűnődik, milyen sorsra jutott volna a lány, ha nem mentette volna ki Terkoz karmai közül. Tudta, hogy a majom miért nem ölte meg. És akkor elkezdte a saját szándékait összehasonlítani Terkozéival.

Igaz - gondolta - a dzsungel rendelése az, hogy a hím erőszakkal szerezzon párt magának. Csakhogy megengedheti-e magának Tarzan, hogy az állatok törvénye vezesse tetteiben? Vajon miként cselekszenek az emberek? Zavarba jött. Ezt bizony nem tudta.

Jó lenne, ha megkérdezhetné a lánytól - gondolta - és akkor eszébe jutott, hogy az már válaszolt neki. Bár az is igaz; ezt követően hasztalan küzdött, hogy kiszabaduljon karjaiból. És el is taszította magától.

Közben célhoz értek. Tarzan, karjában Jane-nel könnyedén leugrott annak a kör alakú tisztásnak a füvére, ahol az óriásmajmok tanácskozásait tartották és a Dum-Dum-ünnep vad orgiái alkalmával szertartásos táncaikat járták.

Jó néhány mérföldet megtettek már, de még mindig csak kora délután volt. Az amfiteátrumot környező fák lombjain átszűrődő napsugarak tompa fényében fürdött. A puha és hűvös pázsit hívogatóan intett feléjük. A dzsungel ezeryi zaja most egész távolinak tűnt. Elmosódott hangok halk zsongásává csendesedett. Úgy erősödött fel és halt el, mint a távoli hullámverés zaja egy tengerparton.

Álomszerű békesség töltötte el Jane-t, amikor őt Tarzan letette. Teste belesüppedt a puha fűbe.

Amikor pedig felpillantott az előtte álló férfi délceg alakjára, ehhez még a tökéletes biztonság és különös érzete is társult.

Miközben félig lehunyt pillái alól figyelte a férfit, Tarzan átvágott a kis kör alakú tisztáson. A túloldalt emelkedő fák felé tartott. A lány figyelmét nem kerülte el tartásának méltóságteljes kecsessége, pompás alakjának tökéletes arányossága, széles vállai fölött emelkedő, szép formájú fejének nyugodt tartása.

Micsoda tökéletes emberpéldány! Ilyen isteni külső nem takarhat alantas vagy a legkevésbé is kegyetlen lelket - gondolta a lány. Mióta Isten a maga képére és hasonlatosságára megteremtette az első embert, nem élt még a Földön ilyen férfi.

Tarzan egyetlen szökkenéssel eltűnt a fák ágai között. Jane-nek fogalma sem volt, hová mehetett. Csak nem hagyta sorsára itt, egyedül a dzsungel közepén?

Idegesen nézett körül. Minden egyes kúszónövény és bokor egyszerűen hatalmas és rettenetes fenevadak búvóhelyének tűnt. Mind lesben álltak, és arra vártak, hogy gyenge testébe mélyeszthessék villogó fogaikat. Minden zajban lopakodva közeledő, hajlékony testű és ártó szándékú állatok neszt vélte hallani.

Mennyire megváltozott minden, hogy magára maradt!

A rémült lány óráknak tűnő perceken át pattanásig feszült idegekkel ült a helyén. Egyre azt várta, hogy a meglapuló fenevad mikor szánja el magát az ugrásra, és vet véget gyötrelmes rettegésének. Szinte már imádkozott is a megváltást hozó fogakért. Azért, hogy elveszítse eszméletét, és ne érezze többé ezt a kínzó félelmet. Hirtelen halk neszt hallott a háta mögül. Nagyon sikítva talpra ugrott, hogy szembenézzen végzetével.

Tarzan állt ott. Nagy halom érett, édes gyümölcsöt tartott a karjában.

Jane megszédült. Bizonyára el is esett volna, ha terhét földre dobva Tarzan a karjába nem kapja. A lány nem vesztette el az eszméletét, csak szorosan belekapaszkodott a férfiba. Borzongott és egész testében reszketett. Mint egy megrémült őzike.

Tarzan, a dzsungel fia megsimogatta Jane selymes haját. Úgy próbálta vigasztalni és nyugtatgatni, ahogyan Kala annak idején őt. Aztán gyengéden a lány homlokára szorította az ajkát. Az pedig nem mozdult. Lehunyt a szemét és sóhajtott.

Nem tudott számot adni magának az érzéseiről. Nem is igen volt kedve hozzá! Megelégedett azzal, hogy biztonságban érzi magát az erős karok között. A jövőt a sorsra bízta. Az elmúlt néhány óra ugyanis meggyőzte arról, hogy jobban megbízhat ebben a különös, vad erdei teremtményben, mint az általa ismert férfiak legtöbbszörében. Miközben arra gondolt, hogy milyen furcsa dolog is ez, lassan ráébredt, hogy

talán valami mást is megismert időközben, amiben eddig még nem volt része: a szerelmet. Eltűnődött ezen, majd elmosolyodott.

Még mindig mosolyogva gyengéden eltolta magától Tarzant. Kedvesen incselkedő szemmel nézett rá, ami végképp elbűvölően széppé tette az arcát. A földön lévő gyümölcsre mutatott, és leült az emberszabású majmok agyagdobjának szélére. Az éhség kezdte nagyon követelni a maga jogait.

Tarzan gyorsan összeszedte a gyümölcsöt. Odavitte, és a lány lábai elé helyezte. Aztán leült ő is a dobra, és késével felnyitotta, elkészítette neki a különböző gyümölcsöket.

Csendben eszegettek egymás mellett. Néha titokban egy-egy pillantást vetettek a másikra. Végül Jane vidám nevetésben tört ki, és Tarzan is vele nevetett.

- Bárcsak tudna angolul -mondta a lány.

Tarzan a fejét rázta. Túláradóan szomorú, reménytelen vágyakozás látszott mindaddig mosolygós szemében. Ezután lane franciául próbált szólni hozzá, aztán meg németül. De az utóbbi nyelven tett szárnyaszegett kísérletén nevetnie kellett.

- Na mindegy - mondta aztán angolul. - Körülbelül ugyanúgy érti, amit németül mondok, mint a berliniek annak idején.

Tarzan már régen eldöntötte, hogy mitévő legyen. Volt ideje mindazt emlékezetébe idézni, amit a férfiak és nők egymás közötti szokásairól olvasott a kunyhóban lévő könyvekben. Azt fogja tenni - határozta el - amit a könyvbéli férfiak tennének az ő helyében.

Ismét felállt. A fák felé indult, de előbb kézzel-lábbal mutogatva megpróbálta elmagyarázni, hogy hamarosan visszajön. Jane megértette, és nem félt azután sem, hogy ő eltávozott. Csak a magány lett úrrá rajta, míg vágyakozó szemmel figyelte azt a helyet, ahol Tarzan eltűnt. Várt, hogy visszajöjjön. Miként az előbb, most is a háta mögül hallatszók halk neszt figyelmeztette a visszatérésre. Megfordult, és azt látta, hogy a férfi egy nyaláb gallyal a karjaiban lépdel felé a tisztás fűvén.

Tarzan ismét a dzsungelbe ment. Pár perc múlva egy öltre való puha fűvel és páfránnyal jelent meg. Még kétszer fordult, és végül egész nagy halmot hordott össze a tisztáson.

A páfrányból és a fűből a földön szétterítve puha, sima ágyat készített. Fölötte pedig ágakat támasztott egymáshoz, hogy közepén néhány láb magasságban érjenek össze. Ezekre vastag rétegben hatalmas vadbegónia-leveleket terített, majd újabb ágak és újabb levélrétegek következtek. Végül egyik oldalról teljesen befedte az általa épített kis lombkunyhót.

Ezután újra mindketten leültek az agyagdob szélére. Megpróbáltak jelbeszéd útján szót érteni egymással.

Jane már hosszabb ideje álmélkodva figyelte a Tarzan nyakában függő gyémántokkal kirakott pompás medaliót. Most rámutatott, Tarzan pedig levette és átnyújtotta neki a formás kis ékszert.

A lány látta, hogy ügyes kézműves munkája, hogy a gyémántok szikrázó fényűek, és a foglalatba illesztésük tökéletes, de a csiszolásuk elárulta, hogy régebbi időkből származnak. Azt is észrevette, hogy a medalion kinyitható, és a rejtett kis gombocskát megnyomva valóban azt tapasztalta, hogy az ékszer felső lapja felpattan. Belül mindkét részben egy-egy elefántcsont miniatúr vált láthatóvá.

Az egyik gyönyörű nőt ábrázolt, a másik pedig akár a mellette ülő

Burroughs, Edgar - Tarzan a majomember 01
férfi képmása is lehetett volna, eltekintve az arckifejezésében megmutató finom, alig-alig meghatározható kis különbségtől.

Tarzanra pillantott. Láta, hogy a férfi döbbenet bájulja a miniatúröket. Kezét a medalionért nyújtotta. Elvette a lánytól, majd - a meglepetés és a hirtelen támadt érdeklődés félreismerhetetlen jelével az arcán - szemügyre vette a két képmást. Viselkedése egyértelműen elárulta, hogy sohasem látta még öket. Fogalma sem volt arról, hogy a medalion kinyitható.

Ez a körülmény Jane-t arra indította, hogy további találgatásokba bocsátkozzék. Minden képzelőerejét latba vetve megpróbálta kitalálni: mi módon kerülhetett ez a gyönyörű ékszer ennek a vad és barbár teremtménynek a birtokába. Még ennél is izgalmasabb rejtély volt a benne lévő képmás, amely a testvérét vagy - és ez még valószínűbbnek látszott - az apját is ábrázolhatta.

Tarzan még mindig mereven bámulta a két arcképet. Majd kisvártatva levette tegezét a válláról. A nyílvezzőket a földre rakva benyúlt a zsák formájú tokba, amelynek fenekéről egy többszörösen puha levelekbe csavart és hosszú fűszálakkal átkötözött lapos tárgyat vett elő. Óvatosan bontogatni kezdte. Egyik réteg levelet a másik után fejtette le róla, és végül egy fényképet tartott a kezében.

A medalionban lévő férfiképmásra mutatva odaadta a fényképet Jane-nak. Mellé tartotta a nyitott ékszert.

A fényképet megpillantva a lány zavarodottsága csak tovább fokozódott. Nyilvánvaló volt, hogy ugyanazt a férfit ábrázolja, akinek a képmása a medalionban látható a gyönyörű fiatal nőé mellett.

Tarzan zavart megrökönyödéssel nézett a lányra, amikor az felpillantott rá. Úgy tűnt, mintha kimondatlanul is valamilyen kérdés formálódott volna ajkain.

A lány a fényképre mutatott, aztán a miniatúrra, végül pedig rá. Jelezte, hogy azt gondolja: a két képmás róla készült. Tarzan csak a fejét rázta, aztán megvonta széles vállát, és elvette a lánytól a fényképet. Újra gondosan becsavargatta a levelekbe, majd visszatette tegezének aljára.

Néhány pillanatig csendben ült, szemét a földre szegezte. Jane pedig egyre a kezében tartotta, ide-oda forgatta a kis medaliont. Valami további jelet keresett rajta, ami kezébe adja a kulcsot az eredeti tulajdonos kilétét illetően. Végül igen egyszerű magyarázat jutott az eszébe.

A medalion egykor Lord Greystoke-é volt, a két miniatúr pedig róla és Lady Alice-ról készült. Ez a vadember pedig egyszerűen megtalálta a tengerparti kunyhóban. Ő, de bolond volt, hogy erre a megoldásra nem gondolt eddig. A Lord Greystoke és eme erdei isten közötti szembeszökő hasonlóságot azonban végképp nem tudta megmagyarázni. Nincs is abban semmi különös, ha meg sem fordult a fejében, hogy ez a meztelen vadember egy igazi angol főnemes lehet.

Tarzan végül felpillantott. Figyelni kezdte a medaliont vizsgáló lányt. Hogy az ékszerben lévő két arc mit jelent, azt nem tudta megfejteni, de a mellette ülő fiatal, eleven teremtés arcáról nem volt nehéz leolvasnia az érdeklődést és az elragadtatást.

A lány észrevette, hogy a másik figyel. Azt gondolta, hogy szeretné visszakapni az ékszert. Feléje nyújtotta. Tarzan elvette tőle, és két kezébe fogva a láncot Jane nyakába akasztotta.

Elmosolyodott amikor látta, hogy a váratlan ajándéktól milyen meglepett kifejezés ült ki az arcára.

Jane hevesen megrázta a fejét, és le akarta venni a nyakából az
107. oldal

Burroughs, Edgar - Tarzan a majomember 01
arany ékszert. Tarzan nem engedte. Megfogta a lány kezét, és amikor az tovább erősködött, szorosán tartotta, hogy meggátolja szándékában.

Jane végül felhagyott a próbálkozással, és apró nevetéssel ajkához emelte a medalliont.

Tarzan nem tudta pontosan, hogy mi a mozdulat értelme, de jól sejtette, hogy a lány ezzel jelzi: méltányolja az ajándékot. Ezért felállt, és a medalliont kezébe véve, mélyen meghajolt, mint a régi idők udvaroncái, majd maga is rászorította ajkát ugyanoda, ahová az imént Jane.

Tarzan előkelően és gálánsan bókolta a lány előtt. Közben - bár a legteljesebb mértékben öntudatlanul, mégis - kecsesen és méltóságteljesen viselkedett. Arisztokrata származásának jelét viselte magán a mozdulat. Az egymást váltó sok-sok generáció finom modora, meg a kecsesség öröklött ösztöne tört benne felszínre.

Kezdt egyre jobban besötétedni. Újra ettek a gyümölcsből, amely egyszerre volt ételük és italuk. Majd Tarzan felállt, és Jane-t az általa emelt kis lombsátorhoz vezetve intett neki: menjen be.

Órák óta most fogta el először félelem a lányt. Tarzan észrevette, hogy elhúzódik, mintha tartana tőle.

A lánnyal való félnapos együttlét teljesen megváltoztatta Tarzant. Már nem az az ember volt, aki reggel megpillantotta a felkelő napot. Az apák öröksége most már egész lényében, minden gondolatában fölébe kerekedett a belé nevelt szokásoknak.

A benne lakó barbár majomemberből nem vált egycsapásra csiszolt modorú úriember, de legalább ez utóbbinak az ösztönei jutottak túlsúlyra egyéniségében. Égett benne a vágy, hogy kedvére tegyen a szeretett nőnek, és kedvező színben tűnjék fel előtte. Ezért aztán Tarzan, a dzsungel fia a számára elképzelhető, egyetlen lehetséges módon adta Jane tudtára, hogy nincs mitől tartania. Kivette vadászését a tokjából, és nyelét a lány felé nyújtva, ismét intett neki, hogy menjen be a lombsátorba.

A lány megértette. Elvette tőle a hosszú kést, és elhelyezkedett odabent a puha fűvön. Tarzan pedig a bejárat előtt nyúlt el a földön.

Így talált rájuk másnap reggel a felkelő nap, amikor Jane felébredt, kezdetben nem is emlékezett az előző nap történt különös eseményekre. Hirtelen nem tudta mire vélni a szokatlan környezetet - a kis lombkunyhot, az ágyául szolgáló puha fűvet és a lábánál lévő nyíláson át elé táruló, teljesen ismeretlen látványt. Aztán lassanként szépen sorjában minden eszébe jutott: a helyzete, a körülményei. És akkor egyszerűen a csodálat érzése töltötte el a szívét - a mérhetetlen hála és köszönet, hogy bár ilyen rettenetes veszedelmek között forgott, mégsem esett semmi baja.

A sátor kijáratához ment, Tarzant kereste. A férfi eltűnt, de ezúttal a lány nem érzett félelmet. Tudta, hogy vissza fog jönni.

Sátrának bejárata előtt a megdőlt fű jól mutatta azt a helyet, ahol Tarzan az éjszaka feküdt és őrködött fölötte. Jane tudta: egyedül annak a ténynek köszönhető éjszakai békés nyugodalmát, hogy ő a helyén volt.

Hogyan is félhetne, amíg a férfi a közelében van? Eltűnődött, hogy vajon él-e a Földön még egy olyan lény, akinek az oldalán egy lány ekkora biztonságban érezhetné magát a vad afrikai dzsungel szívében. Még az oroszlánoktól és a párducoktól sem fél most.

Felpillantva azt látta, hogy a férfi ruganyos teste épp akkor huppant le könnyedén az egyik közeli fáról. Amikor észrevette, hogy a lány rajta nyugtatja a szemét, ugyanaz az őszinte, örömtől sugárzó

mosoly derítette fel az arcát, amellyel már előző nap is megnyerte Jane bizalmát.

Amint közeledett, a lány szíve egyre sebesebben vert. A szeme úgy csillogott, mint még soha, egyetlen férfi közeledtére sem.

Tarzan ismét gyümölcsöt hozott. Letette a sátor bejárata elé. Újra csak egymás mellé ültek enni.

Jane azon kezdte törni a fejét, hogy mi a másiknak a terve. Visszaviszi vajon a tengerpartra, vagy itt akarja tartani? Hirtelen rádöbbsent, hogy nem nyugtalanítja különösebben a dolog.

Lehetséges volna, hogy akármint lesz is, nem törődik vele?!

Az is kezdett világossá válni a számára, hogy tökéletesen jól érzi magát, ahogy itt ül a mosolygó óriás mellett, és ízletes gyümölcsöket eszeget ebben az erdei paradicsomban, messze bent az afrikai dzsungel rejtekén.

Nem értette a dolgot. Az esze szerint az lett volna természetes, ha rettenetes aggodalmak marcangolják a lelkét, ha a félelem mázsás kőként nehezedik rá, ha sötét baljós előérzetek nyomasztják. Ehelyett viszont dalolt a szíve, és ő boldogan rámosolygott a mellette ülő férfirra, aki visszamosolygott rá.

Amikor végeztek a reggelivel, Tarzan bement a lombsátorba, és újra magához vette a kést. A lány már teljesen meg is feledkezett róla. Rájött, hogy azért, mert megfeledkezett a félelelről is, amelynek hatására egyáltalán elfogadta.

Intett a lánynak, hogy kövesse. Tarzan a tisztás szélén álló fák felé indult. Erős karjába kapta Jane-t, és felugrott az ágak közé.

A lány tudta, hogy visszaviszi az övéihez.

Nem tudta magának megmagyarázni, hogy egyszeriben miért lett úrrá rajta a magány és a szomorúság.

Órákon keresztül mendegéltek az erdőben. Tarzan, a dzsungel fia nem sietett. Azon igyekezett, hogy minél tovább tartson a gyönyörteljes út. Ameddig csak lehet, érezhesse a nyaka köré fonódó drága karokat. Ezért aztán jócskán eltért dél felé a tengerpartra vezető legrövidebb útvonalról.

Jó néhány alkalommal megálltak egy-egy rövid pihenőre, bár Tarzannak erre egyáltalán nem volt szüksége. Délben pedig egy órát töltöttek egy kis patakocska partján. Szomjukat oltották és ettek.

Így aztán lemenőben volt már a nap, amikor megérkeztek a tisztásra. Tarzan egy terebélyes fa mellett lehuppant a földre. Széthajtotta a magasra nőtt dzsungelfűvet, és megmutatta a kis kunyhót a lánynak.

Jane megfogta a kezét. Oda akarta vezetni az apjához, hogy elmondhassa neki: ez a férfi mentette meg a haláltól és attól, ami még annál is rosszabb, és hogy olyan gondosan vigyázott rá, ahogyan csak anya képes a gyermekére.

Ám Tarzant ismét hatalmába kerítette a vadon élő állatnak az ember lakóhelye közelében érzett féltékenysége. Hátrált, a fejét rázta. A lány egészen közel ment hozzá. Könyörgő szemmel nézett rá. Valamiképp elviselhetetlennek tűnt számára a gondolat, hogy a férfi most egyedül visszamegy abba a rettenetes dzsungelbe. De ő csak a fejét rázta. Végül nagyon gyengéden magához húzta a lányt. Lehajolt, hogy megcsókolja, de előbb a szemébe nézett: meg akarta tudni, hogy örül-e neki, vagy el akarja taszítani magától.

A lány csak egy pillanatig tétovázott. Aztán ráébredt: színt kell vallania. Karját a férfi nyaka köré fonta. Odahúzta arcát a magáéhoz és minden szégyenkezés nélkül megcsókolta.

- Szeretlek, szeretlek - suttogta.

A messzi távolból elmosódott puskaropogás hallatszott, Tarzan és Jane felemelte a fejét. A konyhából Mr. Philander és Esmeralda lépett ki.

Arról a helyről, ahol álltak, Tarzan és a lány nem láthatta a kikötőben horgonyzó két hajót.

Tarzan a hangok irányába mutatott, aztán a szívére, aztán újra a hangok felé. A lány megértette. A másik most elmegy. Valami azt súgta Jane-nak, hogy azért, mert Tarzan úgy véli a lány társaságához tartozók veszélyben vannak.

A férfi újra megcsókolta.

- Gyere vissza hozzám - súgta a lány. - várni fogok rád! Mindörökre!

Aztán Tarzan elment. A lány megfordult, és a tisztáson át elindult a konyhá felé.

Mr. Philander pillantotta meg elsőként. Sötétedett. és Mr. Philander erősen rövidlátó volt.

- Gyorsan, Esmeralda! - kiáltotta. - Helyezzük magunkat odabent biztonságba! Egy oroszán közeleg! Az istenért!

Esmeralda nem sokat vesződött azzal, hogy ellenőrizze, mit látott Mr. Philander. Neki elég volt a rémült hang is. Mire a férfi kimondta a nevét, ő már benn is termett a konyhóban. Magára csapta és a keresztrúddal jól bezárta az ajtót. Mr. Philander azért kiáltotta rémülten, hogy "Az istenért", mert Esmeralda a rettentő ijetségben őt is ugyanúgy kizárta, mint az egyre közeledő oroszánt. Teljes erejéből püfölni kezdte a súlyos faajtót.

- Esmeralda! Esmeralda! - kiáltotta elcsukló hangon. - Engedjen be! Felfal az oroszán!

Esmeralda azt hitte, hogy az ajtót az oroszán döngeti, amely megpróbál betörni hozzá. Ezért aztán rendes szokása szerint elalélt.

Mr. Philander rémült pillantást vetett a háta mögé.

Borzalmak borzalma! Az állat most már egészen közel volt hozzá. Megpróbált felkapaszkodni a konyhá oldalán. Sikerült is gyorsan belekapaszkodnia a zsúptető szélébe. Pár másodpercig csimpaszkodott ott. Lábaival rúgkapált, mint a macska a ruhaszárító kötélen, de a zsúptető meglazult darabja hamarosan levált. Mr. Philander pedig a marék száraz fűvel versenyt repülve a fenekére pottyant.

Abban a pillanatban egy fontos természettudományos tétel ötlött az eszébe. Ha az ember halottnak tettei magát - Mr. Philander némiképp hézagos emlékezete szerint - az oroszánok nem törődnek vele.

Ezért aztán Mr. Philander, ahogy lepottyant; mindjárt úgy is maradt, a halottakat utánzó kísérteties testtartásban megmerevedve. Minthogy azonban földreeséskor keze-lába kétségbeesetten az égnek meredt, halotti póza nem volt túl meggyőző.

Jane eddig szelíden csodálkozó szemmel figyelte az öregúr idétlenkedését. Most nem bírta tovább nevetés nélkül. Haik, bugyborékoló kacagás tört elő a torkából. Azonban ez is elég volt. Mr. Philander az oldalára fordult, és körülkémlelt. végre felfedezte a

lányt.

- Jane! - kiáltotta. - Jane Porter! Az istenért!

Nagynehezen feltápáskodott, és a lány felé rohant. Még mindig nem tudta elhinni, hogy ő az. Méghozzá elevenen.

- Az istenért! Honnan került elő? Hol a csudában volt? Hogyan...

- Irgalom, Mr. Philander - vágott szavába a lány. - Ennyi kérdést egyszerre képtelen vagyok észben tartani.

- Persze, persze - mondta Mr. Philander. - Az istenért! Csak a meglepetéstől meg a nagy örömtől, hogy újra épségben és egészségben látom, már szinte azt sem tudom, hogy mit beszélek. Jöjjön, mesélje el szépen sorjában, hogy mi történt magával.

20. A kannibálok faluja

Ahogy a tengerészek csapata Jane Porter nyomai után kutatott, egyre beljebb küzdötte magát a sűrű dzsungelben. Közben mind nyilvánvalóbbá vált, hogy milyen hiábavaló vállalkozásba fogtak. Csupán a fájdalomtól lesújtott öregember és a fiatal angol csüggedt szemei láttán határozott úgy az érző szívű D'Arnot, hogy mégsem fordul vissza.

Úgy gondolta; az egyetlen lehetőségük úgyis csak az, hogy megtalálják a lány holttestét vagy annak maradványait. Biztosra vette, hogy Jane-t valamilyen ragadozó állat falta fel. Azon a helyen, ahol Claytonék rábukkantak Esmeraldára, csatárláncba állította embereit. Így nagy területen szétszóródva törtek utat maguknak az egymásba fonódott indák és kúszónövények között. Lassan haladtak. Délig mindössze néhány mérföldet tettek meg a szárazföld belseje felé. Rövid pihenőt tartottak, majd még egy darabig így nyomultak előre. Ekkor az egyik matróz jól kitaposott ösvényre bukkant.

Egy régi elefántcsapásra jutottak. D'Arnot - miután megtanácskozta a dolgot Porter professzorral és Claytonnal - úgy döntött, hogy azon folytatják útjukat.

Az ösvény északkeleti irányban kanyargott a dzsungelen keresztül. A csapat egyesével menetelt végig rajta.

D'Arnot hadnagy haladt az élen, szapora léptekkel, mert az ösvény viszonylag széles volt. Közvetlenül mögötte Porter professzor következett, de nem volt képes lépést tartani a jóval fiatalabb férfival. D'Arnot úgy száz yarddal előtte járt már, amikor hirtelen féltucat fekete harcos pattant elő a dzsungelből.

D'Arnot hangos kiáltással figyelmeztette a többieket, amikor a feketék körülvették, azonban mielőtt a pisztolyát előhúzhatta volna, megkötözték, és behurcolták a dzsungelbe.

A tengerészek felfigyeltek a kiáltásra. Tucatnyian törtek előre az ösvényen, megelőzték Porter professzort, hogy tisztjük segítségére siessenek.

Nem tudták, miért kiáltott. Csak azt tudták, hogy valamilyen veszélyre figyelmezteti őket.

Túlfutottak már azon a helyen, ahol D'Arnot-ot a feketék lerohanták, amikor egy lándzsa, amelyet a dzsungelből hajított feléjük valaki, átütötte az egyik matróz testét, majd nyílzápor zúdult rájuk.

Felkapták puskáikat. Belelőtték a bozótba. Ekkorra a csapat lemaradt tagjai is odaértek. Most már egyesült erővel egyik sortüzet a

másik után adták le az álcázott ellenségre. Ez volt az a puskaropogás, amelyet Tarzan és Jane Porter is meghallott.

Charpentier hadnagy, aki a menetszlop hátvédjét alkotta, rohanást érkezett a helyszínre. Tájékozódott a rajtaütés részleteiről, majd megparancsolta embereinek, hogy kövessék, s belevetette magát a szövevényes bozótba.

Pillanatokon belül közelharc kezdődött közöttük és vagy ötven Mbonga falujából való fekete harcos között. Sűrűn és gyorsan röpködtek a nyilak és a golyók.

Ezt különös alakú afrikai késekkel és francia puskatussal vívott vad és véres kézitusa követte. Aztán a bennszülöttek hamarosan bemenekültek a dzsungelbe, a franciák pedig számba vették veszteségeiket.

A húsz emberből négyen meghaltak, egy tucatnyi további matróz megsebesült, és D'Arnot hadnagnak nyoma veszett. Az éjszaka vésszen közeledett. Szorult helyzetüket tovább súlyosbította, hogy még az elefántcsapást sem találták, amelyen idáig jöttek.

Egy valamit lehetett csak tenni: tábort verni ott, ahol voltak, és megvédeni a világosságot.

Charpentier hadnagy megparancsolta embereinek, hogy egy darabon irtsák ki a növényzetet, és sűrű bozótból készült mesterséges akadállyal vegyék körül a tábort.

A munka jóval sötétedés utánig elhúzódott. A matrózok hatalmas tüzet raktak a tisztás közepén, és azzal világítottak, amíg dolgoztak.

Amikor a lehetőségekhez képest biztonságban tudhatták magukat, mind a ragadozók, mind a vademberek támadásától, Charpentier hadnagy őrszemeket állított a kis tábor köré. A fáradt és éhes emberek pedig ledőltek a földre aludni.

A sebesültek nyöszörgő hangjától és a zajra, untalan felharsanó, bömbölő, acsarkodó kórustól nem jött álom a fáradt emberek szemére.

Csak rendszertelenül, kis időre sikerült el-elszenderedniük. A csapat szomorúan és éhesen forgolódott a földön a hosszú éjszaka során. Alig várták, hogy megvirradjon.

Azok a feketék, akik megrohanták D'Arnot-ot; nem maradtak ott, hogy részt vegyenek a kibontakozó harcban. Fogjukat egy darabon magukkal hurcolták a dzsungelben, majd visszatértek az ösvényre, jóval túl azon a helyen, ahol társaik küzdöttek. Sietve tuszkolták a férfit tovább. A csatazaj egyre elmosódottabban hallatszott el hozzájuk, ahogyan távolodtak a harcban állóktól. végül D'Arnot szeme előtt hirtelen jókora tisztás tárult fel. Egyik végében zsúpfedeleles kunyhókból álló, cölöpkerítéssel körülvett falu állt.

Sötét volt már, de a kapuban álló figyelők így is meglátták a közeledő alakokat. Mielőtt azok a falu bejáratához értek volna, már észrevették, hogy az egyik közülük fogoly.

Kiáltás harsant a cölöpkerítésen belül. Az asszonyok és gyerekek tömegestül csődültek ki az érkezők elé. Ezzel a francia tiszt számára kezdetét vette a legrettenetesebb élmény, amelyben embernek valaha is része lehet a földön. Meg kellett tudnia, milyen fogadtatásban részesül egy fehér fogoly az afrikai kannibálok falujában.

A feketék vad, sátáni kegyetlenségét az is fokozta, hogy fájón élt bennük azoknak a sokkal nagyobb ember telenségeknek az emléke, amelyeket ellenük és az övéik ellen követtek el.

Belgium párját ritkítóan álszent királya, II. Lipót tiszteinek a

Burroughs, Edgar - Tarzan a majomember 01
rémtettei elől menekültek el az egykoron hatalmas törzs szálnalmas
maradványaként - a Kongói Szabad Államból.

Foggal-körömmel estek neki D'Arnot-nak. Botokkal ütötték,
kövekkel hajigálták meg. Karomszerű kezükkel tépték, szaggatták. A
ruháját az utolsó cafatig letépték róla. A könyörtelen ütések csupasz,
reszkető testét érték. A bátor franciát azonban egyszer sem hallották
felkiáltani kínjában. Csendes imát mormolt magában, hogy mielőbb véget
érjenek szenvedései.

A megváltó halál azonban, amelyért imádkozott, nem jött olyan
gyorsan el. A harcosok hamarosan elkergették az asszonyokat a fogoly
közeléből. Szükségük volt még rá a nemesebb mulatsághoz. Ezért az
indulatok első hullámának elültével beérték azzal, hogy gúnyolódtak
vele és leköpdösték.

Hamarosan a falu közepére értek. D'Arnot-ot szorosán odakötözték
a vastag kínzócsölöphöz, ahonnan ember még nem távozott elevenen. Az
asszonynép egy része szétszéledt a kunyhókba, edényeket és vizet
hozott. Mások meg egy sor tüzet gyújtottak, amelyen a lakoma egy
részét készültek megfőzni, míg a maradékot csíkokra vágva akarták
megszáritani és későbbre eltenni. Úgy számoltak, hogy a többi harcos
még további sok-sok foglyot hoz majd magával.

Az ünnepség még nem kezdődött el, mert azoknak a harcosoknak a
visszatértét várták, akik ott maradtak, hogy felvegyék a harcot a
fehérekkel. Ezért aztán elég késő volt már, mire mindannyian
összegyűltek a faluban, és megkezdődött a haláltánc a pusztulásra
ítélt tiszt körül.

A szenvedéstől és a kimerültségtől kis híján eszméletét veszítette
D'Arnot. Félig lehunytt pillái alól figyelte ezt az agylázás örületnek
vagy lidérces rémálomnak tűnő valamit. Úgy érezte, előbb-utóbb fel fog
ébredni.

Ezek a vérszomjas, festékkel bemázolt arcok, óriásira tátott
szájak és lefittyenő ajkak, sárga, hegyesre reszelt fogak, kifordult,
démoni szemek, csillogó, meztelen testek, kegyetlen lándzsák - nem,
ilyen lények egyszerűen nem léteznek a Földön. Bizonyára csak álmodja
az egészset.

A vérszomjas kerengő alakok gyűrűje szorosabbra fonódott. Az
egyik lándzsa megvillant, és a karjába fúródott. Az éles fájdalom és a
kiömlő, forró vér egyszeriben rádöbentette arra, hogy reménytelen a
helyzete: ez maga az iszonyú valóság.

Újabb lándzsa találta el, majd megint egy. Lehunyta a szemét és
összeszorította a fogát. Azért sem fog ordítani!

Franciaország katonája volt és el volt szánva arra, hogy
megmutatja ezeknek a fenevadaknak, hogyan hal meg egy tiszt!

Tarzannak, a dzsungel fiának nem kellett különösebb magyarázat
ahhoz, hogy megértse, mit jelentenek azok a távolban eldördült
lövészek.

Jane Porter csókjai még ott égtek az ajkán, amikor már sebesen
száguldott fáról fára lendülve, egyenesen Mbonga faluja felé.

Az összezsapás színhelye nem érdekelte. Úgy ítélte meg, hogy a
harcnak hamarosan vége lesz. Azokért, akiket megöltek, nem tehetett
semmit, azoknak pedig, akik elmenekültek, nem volt szükségük
segítségére.

Azokhoz sietett hát, akik nem haltak meg, és el sem menekültek.
Tudta, hogy ezeket Mbonga falujának közepén, a vastag kínzócsölöphöz
kötözve találja.

Burroughs, Edgar - Tarzan a majomember 01

Tarzan számtalan alkalommal volt már szemtanúja annak, amikor Mbonga portyázó csapatai foglyokkal tértek vissza. Ilyenkor mindig ugyanazok a jelenetek játszódtak le a rettenetes cölöp körül, a sok-sok tűz lobogó fényénél. Azt is tudta, hogy nem szoktak túl sokat várni az elfogottakkal sátáni szándékaik véghezvitelében. Kétségesnek látszott, hogy idejében érkezik-e még, és más is tehet azon kívül, hogy bosszút áll.

Sietett, ahogy tudott. Leszállt az éj. Odafent, a legfelső "emeleten" haladt, ahol a ragyogó trópusi hold fénye megvilágította a fák legfelső ágain vezető ösvényt.

Kisvártatva - az általa követett útvonaltól jobbra -távoli tűz halvány fényét pillantotta meg. Ez bizonyára az a tábortűz lehet, amelyet a két férfi gyújtott, mielőtt megtámadták őket!

Tarzannak fogalma sem volt a tengerészek jelenlétéről. Annyira biztos volt a maga dzsungeltudományában, hogy nem tért le útjáról. Fél mérföldnyi távolságban haladt el a fény mellett. A franciák tábortüze volt az.

További pár perc elteltével Tarzan megérkezett a Mbonga faluja fölött emelkedő fák közé.

Mégsem késett el egészen? Vagy mégis? Nem tudta megállapítani. A cölöphöz kötözött alak nagyon csöndben volt, a fekete harcosok azonban még csak most döfködtek.

Tarzan ismerte szokásaikat. A halálos szúrára még nem került sor. Szinte percre meg tudta volna mondani, hol tart éppen a haláltánc.

A következő percben Mbonga le fogja vágni az áldozat egyik fülét a késével. Ez lesz a jeladás a legutolsó felvonás megkezdésére. Ezután igen rövid időn belül nem marad más a cölöpön, csak egy vonagló, megcsonkított hústömeg. Élet lesz még benne, de a halál marad számára az egyetlen jótétemény, amelyért még könyörögnie érdemes.

A cölöp negyven lábnyra volt a legközelebbi fától. Tarzan feltekerte a kötelét. Majd a táncoló démonok sátáni ordítóját túlharsongva hirtelen felhangzott a majomember rémítő harci üvöltése.

A táncosok kővé dermedtek.

Magasan a feketék feje fölött, a tábortüzek gyér fényében láthatatlanul, a kötél surrogva, süvítve elindult a maga útján.

D'Arnot kinyitotta a szemét. A közvetlenül, előtte álló hatalmas fekete hirtelen hanyattvágódott. Mintha egy láthatatlan kéz letaglózta volna.

Kapálódzó teste hangos visítózás közepette, egyik oldaláról a másikra perdülve sebesen csúszott a földön a fák alatti sötét árnyékok felé.

A feketék az iszonyattól kigúvadt szemmel, megbabonázva figyelték.

A fák alá érve a test, egyszercsak felemelkedett a levegőbe. Eltűnt odafent a lombok között.

A rémült négerek ijedten visongatva, tébolyultan rohanni kezdtek a falu kapuja felé.

D'Arnot egyedül maradt.

Bátor férfi volt, de amikor a hátborzongató üvöltés belehasított

a levegőbe, érezte, hogy a tarkóján égnek merednek az apró piheszőrök.

Amikor a fekete vonagló teste, mintha földöntúli erő ragadta volna meg, felszállt az erdő sűrű lombjai közé, D'Arnot érezte, hogy jéghideg borzongás fut végig a gerincén. Mintha a halál bújt volna elő egy sötét sírból, hogy hideg, nyirkos ujját végighúzza meztelen bőrén.

Miközben arrafelé figyelt, ahol a test eltűnt a fán, D'Arnot egyszer csak mozgólódás zaját hallotta ugyanonnan.

Az ágak hajladozni kezdtek, mintha egy ember súlya nehezedne rájuk, majd recsegés, ropogás hallatszott. A fekete lerepült a fáról, hogy a földön elnyúlva ne is mozduljon többé. Rögtön utána egy fehér test is alászállt a magasból, de ez földet érve talpon maradt.

D'Arnot azt látta, hogy egy arányos termetű ifjú óriás lép ki az árnyékból a tüzek fényébe. Egyenesen közeledett feléje.

Hát ez meg mit jelent? Ki lehet ez az ember? Nyilván valami újabb rettenetes lény, akinek kínszenvedés és pusztulás jár a nyomában - gondolta D'Arnot. Szemét egy pillanatra sem vette le a közeledő férfi arcáról. De a másik őszinté, nyílt szemei meg sem rebbentek.

D'Arnot némiképp nekibátorodott. Bár még nem nagyon reménykedett, érezte: nem rejtőzhet kegyetlen lélek e mögött az arc mögött.

Tarzan, a dzsungel fia egyetlen szó nélkül elvágta a köteleket. A szenvedéstől és a vérvesztéstől D'Arnot annyira legyöngült, hogy ha az idegen erős karjával meg nem tartja, menten összerogyott volna.

Érezte, hogy felemelkedik a földről, aztán repült, és végül elvesztette az eszméletét.

21. A kutatóexpedíció

Amikor virradatkor a nap letekintett a franciák kis táborára, nagyon szomorú és kedvesezett kis csapatot pillantott meg.

Mihelyt annyira kivilágosodott, hogy a környék jól láthatóvá vált, Charpentier hadnagy csoportokban embereket küldött ki különböző irányokba, hogy keressék meg az ösvényt. Tíz perc múlva rábukkantak. És az expedíció máris igyekezett vissza, a tengerpart felé.

Lassan haladtak. Magukkal vitték hat társuk holttestét, és jó néhányan voltak olyanok a sebesültek között, akiket támogatni kellett.

Charpentier elhatározta, hogy visszatér a táborba erősítésért. Aztán megkísérli felkutatni a bennszülötteket, és kiszabadítani D'Arnot-ot.

Késő délután volt már, amikor a kimerült emberek megérkeztek a tengerparti tisztásra. Kettejük számára a visszatérés akkora boldogságot jelentett, hogy egy pillanat alatt megfeledkeztek minden szenvedésükről és fájdalmukról.

Amikor a kis csapat kibukkant a dzsungelből, az első ember, akit Porter professzor és Cecil Clayton megpillantott, a kunyhó ajtajánál álldogáló Jane volt.

A lány boldog és megkönnyebbült kiáltással rohant üdvözlésükre. Apja nyaka köré fonta karját, és könnyekben tört ki.

Porter professzor vitézül küzdött, hogy úrrá legyen érzelmein. A hatalmas idegfeszültség és megcsappant életereje következtében azonban elbukott. Végül öreg arcát a lány vállára hajtva hangtalanul zokogni kezdett, mint egy fáradt gyermek.

Jane elvezette a konyhába. A franciák pedig a part felé folytatták útjukat, ahonnan társaik közül jó néhányan el is indultak fogadásukra.

Hogy apa és lánya háborítatlanul magára maradhasson, Clayton csatlakozott a tengerészekhez. Ott is maradt mindaddig, míg csónakjuk el nem indult a cirkáló felé, ahová Charpentier hadnagy azért igyekezett, hogy jelentse a vállalkozás szerencsétlen kimenetelét.

Clayton ekkor megfordult, és lassan a konyhá felé indult. Boldogság töltötte el a szívét. A nő, akit szeretett, ismét biztonságban volt. Azt találhatta magában, hogy miféle csoda révén sikerült megmenekülnie. Szinte el sem merte hinni, hogy valóban élve látja. Amint a konyhá felé közeledett, észrevette, hogy Jane éppen kijön. Claytont megpillantva a lány sietve elébe indult.

- Jane! - kiáltotta a férfi. - Lám, Isten mégis csak kegyes hozzánk. Mesélje el, hogyan menekült meg! A gondviselés miképpen őrizte meg sértetlenül számunkra?

Soha azelőtt nem szólította a lányt a keresztnévén. Huszonnégy órával korábban még a boldogság forró hulláma öntötte volna el Jane-t, ha Clayton ajkáról hallja a nevét. Most megriadt tőle.

- Mr. Clayton - mondta nyugodt hangon, és a kezét nyújtotta - először is hadd köszönjem meg önnek, hogy olyan lovagiasan kitarított drága apám mellett a bajban. Elmesélte, hogy ön milyen nemesen és önfeláldozóan viselkedett. Nem is tudom, hogyan hálálhatnánk meg mindezt önnek.

Clayton észrevette, hogy a lány nem viszonzza hasonlóan a bizalmas üdvözlést. Ebből azonban nem vont le messzemenő következtetéseket. Annyi mindenben ment keresztül szegény, gondolta. Gyorsan megértette: az időpont nem alkalmas arra, hogy rátukmálja szeretetét a lányra.

- Nem szükséges hálálkodnia - mondta. Számomra nem létezhet nagyobb jutalom annál, minthogy önt és Porter professzort épségben, egészségben újra együtt láthatom. Azt hiszem, nem sokáig lettem volna képes elnézni némán, zokszó nélkül tűrő édesapja fájdalmát, szenvedéseit. Életem legszomorúbb élménye volt ez, Miss Porter! Ezt csak súlyosbította a saját fájdalom. A legnagyobb, amelyet valaha átéltem. De amit ő érzett, az a reménytelen csüggedt fájdalom - megrendítő látványt nyújtott. Mindörökre megtanultam, hogy semmiféle szeretet, még a férfinak felesége iránti szeretete sem lehet olyan mély, olyan határtalan, olyan önfeláldozó, mint az apának leánya iránt érzett szeretete.

A lány lehajtotta a fejét. kérdezni akart valamit, de ez a kérdés szinte szentségtörésnek tűnt. Látta, mennyire szereti ez a két férfi, és micsoda szenvedéseket álltak ki, miközben ő nevetve és boldogan üldögélt annak az istenhez hasonló erdei lénynek az oldalán. Pompás gyümölcsöket evett, és szerelmes szemmel nézett a másik szerelmes szemébe.

De a szerelem különösen nagy úr! Az emberi természet meg még nála is különösebb! Így aztán a lány mégis csak előhozakodott a kérdéssel.

- Hol van az az erdei ember, aki a megmentésükre indult? Miért nem jött vissza?

- Nem értem - mondta Clayton. - kiről beszél?

- Hát róla, aki mindnyájunk életét megmentette. Aki kimenekített engem a gorilla karmai közül.

- Ó - kiáltott fel meglepetten Clayton. - Szóval ő volt az, aki

önt megmentette? Nem tudhattam, hiszen még nem is mesélt nekem a kalandjáról.

- Igen, igen; de az az erdei ember - sürgette a lány. - Őt nem látta? Amikor lövéseket hallottunk, nagyon elmosódottan, nagyon távolról a dzsungelből, magamra hagyott. Epp akkor értünk ide a tisztásra. Ő gyorsan elindult arrafele ahol a harc folyt. Tudom, hogy az önök segítségére akart sietni.

Szinte esedező volt a hangja. Magatartásából az elfojtott érzelmei feszültsége sugárzott - Claytonnak fel kellett figyelnie rá, és azon kezdett tünődni, egyelőre tétován, hogy miért ilyen zaklatott a lány? Miért érdeklődik ilyen élénken annak a különös lénynek a holléte iránt? Aztán mindinkább valamilyen fenyegető rossz előérzet áradt szét benne. A lelkében - anélkül, hogy tudta volna - gyökeret vert a féltékenység, a gyanakvás.

- Nem láttuk - felelte nyugodtan. - Nem csatlakozott hozzánk. - Majd elgondolkodott, és kis szünet után hozzátette: - Lehet, hogy a saját törzséhez ment. Azok közé, akik ránk támadtak.

Nem tudta, hogy miért mondta ezt, hiszen maga sem hitte!

A lány egy pillanatig tágra nyílt szemmel nézett rá.

- Nem! - kiáltott fel indulatosan. Túlságosan is indulatosan, gondolta a férfi. - Az nem lehet. Azok vademberek voltak.

Clayton zavartan figyelte.

- Ez az ember egy különös, félig vad teremtménye a dzsungelnek, Miss Porter. Semmit sem tudunk róla! Nem beszél, nem ér t egyetlen európai nyelven sem! Ékszerai és fegyverei pedig olyanok, mint amelyeket a nyugati part vademberei készítenek. - Clayton sebesen, pergő nyelvvel beszélt. - Több száz mérföldes körzetben semmilyen más emberi lény nem él itt, csak vademberek, Miss Porter. Ő is nyilván ahhoz a törzshöz tartozik, amelyik ránk támadt, vagy egy ugyanilyen vad másikhoz. Még az is lehet, hogy emberevő.

Jane elfehéredett.

- Ezt nem hiszem el - mondta félig suttogva. - Ez nem igaz. Meg fogja látni - fordult ismét Claytonhoz - hogy vissza fog jönni. Be fogja bizonyítani, hogy ön téved. Én jobban ismerem őt. Elmondhatom, hogy igazi úriember.

Clayton nemes lelkű és lovagias férfi volt, de az, hogy a Lány olyan körömszakadtáig védelmezte az erdei embert, esztelen féltékenységet váltott ki belőle. Ezért egy pillanatra megfélemezett mindarról, amit e vad félistennek köszönhetek, és csúfondáros mosollyal az ajkán válaszolt.

- Lehet, hogy igaza van, Miss Porter - mondta - de nem hiszem, hogy bármelyikünknek is különösebben aggódnia kellene dögevő ismerősünk miatt. Nagy a valószínűsége annak, hogy egy félbolond hajótöröttel van dolgunk, aki gyorsan, de biztosan el fog felejteni minket. Gyorsabban és nem kevésbé biztosabban, mint mi őt! Hiszen egy dzsungelben élő vadállatról van szó, Miss Porter.

A lány nem válaszolt, de érezte, hogy összeszorul a szíve.

Tudta, hogy Clayton egyszerűen csak azt mondja ki, amit gondol. Ettől, most első alkalommal mérlegre tette magában mindazt, ami hirtelen fellöbbant szerelme mellett szólt, s ugyanakkor kritikus szemmel is kezdte vizsgálgatni szerelmesét.

Megfordult, és lassan elindult a kunyhó felé.

Burroughs, Edgar - Tarzan a majomember 01

Megpróbálta elképzelni ezt az erdei istent, amint ott ül mellette egy óceánjáró szalonjában. Láta maga előtt, amint kézzel eszik. Marcangolja az ételt, mint egy ragadozó állat. Zsíros ujjait combjába törli. Megrázkódott.

Elképzelte, amint bemutatja őt a barátainak. Milyen bárdolatlan, tanulatlan, bugris alak benyomását keltené? A lány összeresztette a gondolatra.

Időközben beért a szobájába. Egyik kezét hevesen hullámzó kebelén nyugtatva leült fűvel és páfránnyal borított ágya szélére. Ujjaival egyszer csak egy kemény tárgyat érintett meg a ruhája alatt. A férfi medalionja volt az. Előhúzta az ékszert, a tenyerébe vette, és egy pillanatra könnybe lábadt szemmel nézegette. Majd felemelte és ajkához szorította a medalliont. Zokogva a páfrányok közé fúrta az arcát.

- Fenevad? - motyogta. - Akkor arra kérem Istent, hadd legyek én is az! Mert akár ember, akár fenevad, én az övé vagyok. - Aznap már nem találkozott többé Claytonnal.

Esmeralda vitte be neki a vacsorát is, és azt üzenté apjának, hogy most jön ki rajta kalandjának utóhatása. Nem érzi jól magát.

Másnap Clayton kora reggel eltávozott a D'Arnot hadnagy felkutatására szervezett expedícióval. Kétszáz fegyveres indult útnak. Tíz tiszttel, két sebésszel, valamint egy hétre elegendő élelemmel vágta neki az expedíciónak. Takarókat és függőágyakat is vittek magukkal. Utóbbiakat a betegek és sebesültek szállításához.

Elszánt és dühös csapat vágott neki a dzsungelnek, legalább annyira büntetőexpedíció, mint felmentő sereg. Nem sokkal dél után már el is érték azt a helyet, ahol a korábbi expedíció harcba keveredett. Most ismert úton haladtak, és nem fecsérelték keresgéléssel az idejüket.

Innen az elefántcsapás egyenesen Mbonga falujáig vezette őket. Két óra lehetett, amikor a menetoszlop eleje megállt a tisztás szélén.

Charpentier hadnagy, aki most a parancsnok volt, embereinek egy részét haladéktalanul útnak indította a dzsungelen át a falu túlsó végébe. Egy másik különítményt a falu kapuja elé rendelt. Ő maga a tisztás déli oldalán maradt a többiekkel.

A megállapodás úgy szólt, hogy a támadást az a csapat indítja meg, amelyik északon foglal állást. Az ő sortüzek lesz a jel, amelyre minden oldalról egyszerre rohanják meg a falut. Ha ez sikerül, úgy az első nekirugaszkodásra, rohammal veszik be.

A Charpentier hadnaggal maradt emberek egy fél órán át lapultak a dzsungel sűrű növényzetében. Várták a jelet. Úgy érezték: órák teltek el. Látták a bennszülötteket a földeken, másokat pedig a falu kapuján ki-be járkálni.

Végre felhangzott a jel, az éles puskaropogás, és erre válaszul egyszerre dördült el a dzsungelben nyugatról és délről a sortűz.

A földeken dolgozó bennszülöttek eldobták szerszámaikat. Hanyatt-homlok rohantak a cölöpkerítés felé. A golyók egymás után kaszálták le őket. A francia tengerészek a mozdulatlan testeken átgázolva egyenesen a falu kapuja felé igyekeztek.

A támadás gyorsan és váratlanul indult meg. A fehéreknek sikerült elérniük a kaput, még mielőtt a rémült bennszülöttek a hatalmas rudakkal bezárhatták volna. A következő percben a falu utcáját a felismerhetetlenségig összegabalyodott, elkeseredett kézitusát vívó fegyveresek árasztották el.

A feketék a kapun túl, az utca bejáratánál pár percig megvetették

Burroughs, Edgar - Tarzan a majomember 01
a lábukat. A franciák pisztolyai, puskái és rövid tengerész kardjai
azonban sorra végeztek a bennszülött lándzsásokkal.

Egymás után rogytak a földre a fekete íjászok még mielőtt íjaikat
megfeszíthették volna.

A csata hamarosan vad hajtóvadászattá, kegyetlen öldökléssé
fajult. A francia tengerészek D'Arnot egyenruhájának egyes darabjait
pillantották meg némelyik velük szemben álló fekete harcoson.

Nem bántották a gyerekeket és azokat az asszonyokat, akiket
önvédelemből nem voltak kénytelenek megölni. Amikor végre a harcot
abbahagyva, vértől mocskosan és csapzottan megálltak, annak csak az
volt az oka, hogy Mbonga vadembereinek falujában egyetlen eleven,
ellenállást tanúsító harcos sem maradt.

Gondosan átkutatták a falu kunyhóit, ám D'Arnot-nak nyomát sem
találták sehol. Mutogatással próbálták kikérdezni a foglyokat. Végül
az egyik matróz, aki korábban Francia Kongóba szolgált, rájött, hogy
azon a korcs nyelven, amelyen fehérek és a tengerparti primitívebb
törzsek szoktak érintkezni egymással, meg tudja értetni magát. Így sem
voltak azonban képesek semmi biztosat megtudni arról, hogy mi lett
D'Arnot sorsa.

Társuk hollétét firtató kérdéseikre izgatott hadonászás és az
arcokra kiülő félelem volt a válasz. Az a meggyőződés alakult ki
bennük, hogy mindez az elvetemült fickók bűnösségének bizonyítéka,
akik két éjszakával korábban lemészárolták és megették bajtársukat.

Elszált minden reményük. Felkészültek arra, hogy éjszakára a
falun belül ütnék tábor. A foglyokat három kunyhóba terelték össze.
Szigorú őrizetet rendeltek melléjük. A bezárt kapuhoz őrszemeket
állítottak. A falura ráborult az éjszaka csendje, amelyet csak a
halottaikat sirató bennszülött asszonyok jajveszékése zavart meg.

Másnap reggel felszedelőzködtek. A menet elindult visszafelé.
Eredetileg az volt a szándékuk, hogy felégetik a falut. Aztán
elvetették az ötletet. Amikor magukra hagyták a foglyokat, azok
sírtak, zokogtak ugyan, de azért volt fedél a fejük fölött, és
megmaradt a cölöpkerítés is, amely mögé visszahúzódhattak a dzsungel
vadállatai elől.

Az expedíció lassan lépkedett visszafelé az előző napi útvonalon.
Tíz vállon vitt függőágy lassította a menetet. Nyolcban a súlyosabb
sebesültek feküdtek, kettőben pedig a halottak teste himbálózott.

Clayton és Charpentier hadnagy képezte a menetoszlop utóvédjét.
Az angol csendben lépdelt a másik mellett, tiszteletben tartotta annak
mély fájdalmát.

Clayton akaratlanul is arra gondolt, hogy a francia szívét
bizonyára külön gyötri a fájdalom, amiért D'Arnot oly hiábavalóan
áldozta fel magát, minthogy Jane már biztonságban volt, amikor D'Arnot
a vademberek keze közé került. Meg azért is, mert a szolgálat,
amelynek során életét vesztette, kívül esett kötelmein. Idegenekért,
külföldiekért halt meg. Amikor azonban ezt szóba hozta Charpentier
hadnagy előtt, az a fejét rázta.

- Nem, monsieur - mondta. - D'Arnot, ha úgy adódik, önként
vállalta volna ezt a halált. Csak azt fájlalom, hogy nem halhattam meg
helyette, vagy legalább vele együtt. Kár, hogy nem ismerhette meg őt
közelebbről, monsieur. Ízig-vérig tiszt volt és úriember! Pedig erre a
címre sokkal többen tartanak igényt, mint ahányan valóban megérdemlik!
Halála nem volt hiábavaló, mert azzal, hogy életét adta egy ismeretlen
amerikai lányért, minket, bajtársait arra tanított, hogy még bátrabban
nézzünk szembe végzetünkkel, akármilyen formában leselkedik is ránk.

Clayton nem válaszolt, de addig ismeretlen és soha többé elnem

Burroughs, Edgar - Tarzan a majomember 01
halványuló tisztelet ébredt benne a franciák iránt.

Elég késő volt már, amikor elérték a tengerparton álló kunyhót. Mielőtt kibukkantak a dzsungelből, egyetlen lövéssel jelezték a táborban, valamint a hajón lévőeknek, hogy az expedíció elkésett. Előtte ugyanis úgy egyeztek meg, hogy amikor egy-két mérföldnyire megközelítik a tábor, egy lövéssel tudatják a kudarcot, hárommal a sikert, két lövés pedig azt jelentette volna, hogy sem D'Arnot-nak, sem elrablóinak, a feketéknek nem bukkantak a nyomára.

Komor arcok várták hát őket érkezésükkor, és alig néhány szó hangzott el. A halottakat és a sebesülteket vigyázva csónakokba tették, és csendben eleveztek velük a cirkáló felé.

Az ötnapi fáradságos dzsungelbeli meneteléstől meg a feketékkel vívott két csata fáradalmaitól teljesen kimerült Clayton a kunyhó felé indult, hogy harapjon valamit, és a dzsungelben töltött két éjszaka után végre elnyúljon viszonylag kényelmes fűgyán.

A kunyhó ajtajában Jane állt.

- Mi van a szegény hadnaggyal? - kérdezte. - Nem sikerült a nyomára bukkanniuk?

- Elkéstünk, Miss Porter - felelte a férfi szomorúan.

- De hát beszéljen már! Mi történt? - kérdezte a lány.

- Képtelen vagyok, Miss Porter. Túl szörnyű história ez.

- Csak nem azt akarja mondani, hogy megkínózták? - suttogta Jane.

- Azt nem tudjuk, hogy mit tettek vele, mielőtt megölték volna - felelte Clayton a fáradságtól és a szegény D'Arnot miatti elkínzott arccal.

- Mielőtt megölték volna! Hogy érti ezt? Csak nem...? Csak nem...?

Arra gondolt, hogy mit mondott Clayton az erdei embernek és ennek a törzsnek a kapcsolatáról. Egyszerűen képtelen volt kiejteni a száján azt a rettenetes szót.

- De igen, Miss Porter! Ezek kannibálok - mondta a férfi már-már keserűen.

Hirtelen neki eszébe jutott az erdei ember, és az a furcsa, megmagyarázhatatlan féltékenység, amelyet két nappal korábban érzett. Most ismét hatalmába kerítette. Majd hirtelen nyersen kirohant. Ez Claytonra ugyanúgy nem volt jellemző, mint ahogyan az előzékeny udvariasság nem a majmok sajátja.

- Amikor az ön erdei istene távozott, bizonyára a lakomára igyekezett.

Mire a végére ért, már meg is bánta, amit mondott. Pedig nem is tudta, milyen rettenetes sebet üt vele a lány szívére. Azt bánta meg, hogy minden alap nélkül oly hálátlanul viselkedett azzal szemben, aki a társaság minden tagjának megmentette az életét, és soha egyikőjüket sem bántotta.

A lány felkapta a fejét.

- Erre az állítására, Mr. Clayton, csak egyféle válasz létezik - mondta fagyosan. - Sajnálom, hogy nem vagyok férfi, és nem tudok méltóképpen megfelelni önnek! - Azzal gyorsan megfordult, és belépett a kunyhóba.

Burroughs, Edgar - Tarzan a majomember 01

Clayton angol volt, így aztán a lány réges rég eltűnt a szeme elől, mire végre rájött, hogy egy férfitől miféle választ kapott volna.

- Szavamra - mondta szálnalmas képpel - hazugnak nevezett. És azt hiszem, meg is érdemeltem - tette hozzá elgondolkodva. - Clayton, öreg fiú, tudom, hogy fáradt vagy és feldúlt. Ez azonban még nem ok arra, hogy bolondot csinálj magadból. Legjobb lesz, ha elmész aludni!

Ami mielőtt ezt tette volna, még gyengéden átszólt Jane-nek a vitorlavászon válaszfal túlóoldalára. Bocsánatot akart kérni, de ennyi erővel akár egy szfinxet is szólalngathatott volna. Erre írni kezdett egy darab papírra, majd átcsúszttatta a válaszfal alatt.

Jane észrevette a kis cédulát. Nem vett róla tudomást, mert nagyon mérges, sértett és megbántott volt. De nő volt! Ezért aztán mégis csak felvette a földről és elolvasta:

kedves Miss Porter!

Semmi okom nem volt azt feltételezni, amit mondtam. Egyetlen mentségen az lehet, hogy az idegeim nagyon megviseltek - ami egyáltalán nem mentség.

Kérem, próbálja meg úgy tekinteni, mintha semmit sem mondtam volna. Nagyon sajnálom a dolgot. Nem akartam megbántani Önt a világ minden kincséért sem. Ugye megbocsát?

Mr. Cecil Clayton

- Igenis azt gondolta, másként nem mondta volna - füstölgött magában a lány. - De ez nem lehet igaz! Tudom, hogy nem igaz!

A levél egyik mondata megijesztette: "Nem akartam megbántani Önt a világ minden kincséért sem." Egy héttel ezelőtt ez a mondat örömmel töltötte volna el, most nyomasztóan hatott rá.

Azt kívánta, bár sohase találkozott volna Claytonnal. Már bánta, hogy egyáltalán megpillantotta azt az erdei istent. Nem, egyáltalán nem volt boldog. És ott volt még az a másik levél is, amelyet a kunyhó előtt a fűben talált másnap, hogy visszatért a dzsungelből. Az a szerelmes levél - "Tarzan, a dzsungel fia" aláírással. Ki lehet ez az újabb hódoló? Ha ennek a rettenetes őserdőnek egy másik vad lakója, mi mindenre lesz képes, hogy megkaparintsa?

- Esmeralda! Ébredj! - kiáltotta a lány-. - Kihozod az embert a sodrából ezzel a békés szunyókálásoddal, miközben jól tudod, hogy a világ csupa szomorúság.

- Gaberelle! - sikoltotta Esmeralda, és felült. - Mi az már megint? Egy hippelephantosaurus? Hol van, Miss Jane?

- Ugyan, Esmeralda, nincs itt semmi. Feküdj csak vissza. Nem jó, ha alszol, de annál már csak egy rosszabb van, ha ébren vagy.

- Jól van, aranyom, jól. De mi a baj, bogaram? Teljesen szétszórtnak látszik egész este.

- Jaj, Esmeralda, olyan komisz kedvem van ma - mondta a lány. - Ne is figyelj rám!

- Jól van, aranyom, de most feküdjön le szépen aludni. Teljesen kikészültek az idegei. Ez a sok mindenféle rinocérosz meg emberevő állat-fajta, amiről Mister Philander mesélt! Úristen, hát csoda, ha mind idegömlást kapunk!

Jane nevetve átment a szoba tulsó végébe. Megcsókolta hűséges dajkáját, és jó éjszakát kívánt Esmeraldának.

22. Embertársak

Amikor D'Arnot visszanyerte az eszméletét, egy gallyakból A-alakban összerakott lombátorban, puha páfránylevél- és fűágyon feküdt. A lábánál lévő nyíláson át zöld gyepra látott; kicsivel odébb a dzsungel és az erdő áthatolhatatlan falként emelkedett a magasba. Nagyon elesett, összetör t és gyenge volt. Amikor teljesen magához tért, rögtön érezte számtalan szörnyű sebének nyilallását és teste valamennyi csontjának és izmának tompa sajgását, a rettenetes ütlegek nyomait, amelyekben része volt.

Ha csak a fejét megmozdította, már az is olyan gyötrelmes kínszenvedést okozott neki, hogy sokáig lehunyt szemmel, mozdulatlanul feküdt.

Megpróbálta apránként összerakni magában rettenetes kalandjának eseményeit egészen addig, amíg el nem vesztette az eszméletét. Remélte: így fény derül jelenlegi hollétére. Azt szeretne volna kitalálni, hogy barátok vagy ellenségek között van-e.

Nagysokára sikerült felidéznie az egész rémséges jelenetet, ott a kínczölöpnél. Végül már arra a különös, fehér alakra is emlékezett, akinek - eszméletét veszve - a karjába hanyatlott.

D'Arnot azon tűnődött, hogy vajon most miféle sors várhat rá. Az életnek semmilyen nyoma nem volt látható vagy hallható körülötte.

A dzsungel szűnni nem akar ó zszibongása - a sokmilliónyi levél zizegése, a bogarak döngése, a madarak és az aprómajmok kiáltozása - furcsán megnyugtató, zsongító zajnak tünnek, mintha valahol teljesen külön, távol feküdt volna az összes élőlénytől, amelyeknek hangja csak elmosódottan, tompán hatolt el hozzá.

Végül könnyű álomba szenderült, és délutánig nem is ébredt fel. Akkor ismét csak a korábbi ébrenléte alkalmával tapasztalt, teljes zavarodottsága vett rajta erőt. Hamarosan eszébe jutottak azonban a közelmúlt emlékei. Kinézett a lábánál lévő nyíláson, és ott egy törökülésben kuporgó férfi alakját pillantotta meg. Az illető széles, izmos hátát fordította felé.

Bármennyire barnára égette is bőrét a nap, D'Arnot látta, hogy fehér ember. A francia erőtlén hangon megszólította. A férfi megfordult, felállt, és odament a sátorhoz. Nagyon megnyerő arca volt. A legmegnyerőbb arc, gondolta, D'Arnot, amelyet életében látott.

A férfi lehajolt, bemászott a sátorba a sebesült tiszt mellé, és hűs kezét annak homlokára tette. D'Arnot franciául szólt hozzá, de a férfi csak a fejét rázta. A francia úgy látta: szomorúan.

Akkor D'Arnot angolul próbálkozott, de a férfi továbbra is csak a fejét rázta. Az olasz, spanyol és német nyelven tett kísérletek hasonlóképpen sikertelennek bizonyultak.

D'Arnot tudott néhány szót norvégul, oroszul, görögül, és az egyik nyugati parti néger törzs nyelvén is gagyogott valamennyire. A férfi azonban mindenre nemet intett.

Megvizsgálta D'Arnot sebeit, majd kiment a sátorból, és eltűnt. Fél óra elteltével tért vissza. Gyümölcsöt és egy üreges, tökformájú növény héjában vizet hozott.

D'Arnot ivott és evett egy keveset. Meglepetéssel tapasztalta, hogy nincs láza. Ismét megkísérelt szóba elegyedni különös ápolójával,

Burroughs, Edgar - Tarzan a majomember 01
de ezúttal is hasztalan próbálkozott.

A férfi hirtelen kisietett a sátorból. Pár perc múlva jó néhány kéregdarabbal és - csodák csodájára - egy grafitceruzával tért vissza. Lekuporodott D'Arnot mellé, és írni kezdett a fakéreg sima belső felére. Amikor elkészült, átnyújtotta a franciának.

D'Arnot elképedve látta, hogy nyomdai tökéletességű, szabályos betűkkel írott, angol nyelvű szöveg áll rajta.

Az én nevem Tarzan, a majomember, a dzsungel fia. Maga kicsoda? Tud olvasni ezen-a nyelven?

D'Arnot megragadta a ceruzát. Aztán megállt. Ez a különös férfi angolul ír, tehát nyilván angol.

- Igen - mondta D'Arnot. - Olvasok angolul. Beszélek is. Akkor most végre beszélgethetünk. Először is hadd köszönjem meg mindazt, amit értem tett.

A férfi csak a fejét rázta, és a ceruzára meg a kéregre mutatott.

- Mon Dieu! - kiáltott D'Arnot. - Ha ön angol, miként lehetséges, hogy nem beszél angolul? - Aztán hirtelen fény gy últ az agyában: a férfi nyilván néma, esetleg süketnéma.

Így aztán végül D'Arnot pár sort írt a kéregre angolul.

Paul D'Arnot vagyok, a francia haditengerészeti hadnagya. Köszönöm, amit értem tett. Megmentette az életemet, mostantól mindenem, amim van, az öné. Ha szabadna kérdeznem, hogyan lehetséges, hogy valaki ír, de nem beszél angolul?

Tarzan válaszában D'Arnot igen csak elcsodálkozott.

Én a magam törzsének nyelvén beszélek, Ez az óriásmajmoké, akiknek kercsak volt a vezére. Meg egy kicsit értek Tantor, az elefánt, Numa, az oroszlan és a dzsungel többi népe nyelvén. Emberi lényel még nem beszéltem, csak egyszer Jane Porterrel, mutogatva. Ez az első alkalom, hogy a magam fajtájabelivel beszélek írott szavak útján.

D'Arnot csak ámult-bámult. Egyszerűen alig tudta elhinni, hogy él a földön olyan felnőtt ember, aki még sohasem beszélt egyetlen ember társával sem. Még ennél is nagyobb képtelenségnek tűnt, hogy az illető tud írni-olvasni.

Újra rápillantott Tarzan soraira: "csak egyszer Jane Porterrel". Ez az az amerikai lány, gondolta, akit egy gorilla elhurcolt a dzsungelbe.

Hirtelen világosság kezdett derengeni D'Arnot agyában: ő volt hát a "gorilla". Megragadta a ceruzát, és azt írta:

- Hol van Jane Porter?

Tarzan a kérdés alá írta a választ:

- Visszament az övéihez Tarzannak, a dzsungel fiának a kunyhójába.

- Szóval nem halt meg? Hol van? Mi történt vele ?

- Nem halt meg. Terkoz magával vitte feleségnek, de Tarzan, a dzsungel fia megölte Terkózt. Elvette tőle a lányt, mielőtt baja eshetett volna. Nincs az egész dzsungelben senki, aki élve megússza, ha szembeszáll és felveszi a harcot Tarzannal. Én vagyok Tarzan, a dzsungel fia, a híres harcos.

D'Arnot következett:

- Örülök, hogy Jane Porter biztonságban van. Nehezemre esik az írás, pihenek egy kicsit.

Mire Tarzan:

- Jól van, pihenjen! Ha meggyógyul, vissza fogom vinni a társaihoz.

D'Arnot jó pár napig nyomta a puha páfránylevelekből készült ágat. A második napon jelentkezett a láz. D'Arnot úgy gondolta, hogy a fertőzéstől. Biztosra vette, hogy meg fog halni. Eszébe jutott valami. Nem is értette, hogy erre eddig miért nem gondolt. Szólt Tarzannak, jelezte neki, hogy írni szeretne. Amikor Tarzan odavitte a fakérget és a ceruzát, a következőket írta:

- Nem menne el az enyéimhez, hogy idevezesse őket? Írnék nekik pár sort, és akkor biztosan követnék.

Tarzan megrázta a fejét, visszavette a kérget és ráírta:

- Gondoltam rá - már az első napon, de nem mertem megtenni. Az óriásmajmok gyakran járnak ide, és ha egyedül, betegen itt találják, biztosan megölik.

D'Arnot az oldalára fordult, és lehunyta a szemét. Nem akart meghalni, de úgy érezte, hogy nincs menekvés, mert a láza egyre magasabbra szökött. Aznap éjjel elvesztette az eszméletét.

Három napig önkívületben feküdt. Tarzaan közben ott ült mellette, húsította a homlokát, a kezét, és kimosta a sebeit.

A negyedik napon D'Arnot láza ugyanolyan hirtelen leesett, mint ahogyan felszökött. De addigra a francia már csak árnyéka volt korábbi önmagának. Nagyon legyengült. Tarzannak kellett felemelnie, hogy inni tudjon a tókhéjból.

A lázát nem fertőzés okozta, mint ahogyan D'Arnot hitte. Közönséges lázroham volt, amely a fehéreket gyakran támadja meg Afrika dzsungeljeiben. Vagy végez velük, vagy ugyanolyan hirtelen véget ér, mint D'Arnot esetében.

Két napra rá D'Arnot, ha rogyadozó léptekkel is, de már körbejárta az amfiteátrumot. Tarzan erős karjával támogatta, hogy el ne essen. Leültek az egyik terebélyes fa árnyékába, és Tarzan keresett egy darab sima fakérget, hogy beszélgethessenek.

D'Arnot írt rá elsőként:

- Hogyan viszonzhatnám mindazt, amit értem tett?

Tarzan válasza ez volt:

- Tanítson meg az emberek nyelvén beszélni!

D'Arnot tüstént el is kezdte a tanítást. Rá-rámutatott egy-egy ismerős tárgyra, és franciául ismételtette a nevüket. Úgy gondolta, hogy mivel ő maga ezt a nyelvet érti a legjobban, könnyebb lesz franciául megtanítani a másikat.

Tarzannak természetesen mindegy volt, hiszen neki egyik nyelv olyan volt, mint a másik.

Amikor rámutatott a kéregdarabra írt "ember szóra, D'Arnot-tól szépen megtanulta, hogy azt homme-nak ejtik. Aztán hasonlóképp megtudta azt is, hogy a "majom" singe, a "fa" pedig arbre.

Igen buzgó tanítványnak bizonyult, és két nap elteltével annyira előrehaladt a francia nyelvben, hogy már egyszerűbb mondatokat is össze tudott állítani. Mint például: "Ez a fa. Ez a fű. Éhes vagyok" és így tovább. D'Arnot azonban rájött, hogy az angol alapján nehéz őt a francia nyelvtanra megtanítani. Ezért kis feladatokat írt Tarzan számára angolul, és franciául mondatta el vele. Minthogy azonban a szó szerinti fordítástól a francia szöveg rendszerint igencsak dőcögött, Tarzan gyakran zavarba jött.

D'Arnot rájött, hogy hibát követett el. Úgy hitte, most már késő visszatáncolni, előlről kezdeni mindent, és rászorítani Tarzant, hogy felejtse el mindazt, amit már megtanult. Már csak azért is, mert úgy látszott: hamarosan eljutnak arra a szintre, hogy beszélgethetnek egymással.

Azt követően, hogy D'Arnot láza megszűnt, a harmadik napon Tarzan a fakéregre írva megkérdezte a franciától: elég erősnek érzi-e magát ahhoz, hogy ő, Tarzan visszavigye a kunyhóhoz.

Legalább annyira szeretett volna már útnak indulni, mint D'Arnot. Nagyon vágyott már Jane-t látni. Ezért is volt keserves a hosszú-hosszú napok során mindvégig a francia tiszt mellett maradnia. Ez az önzetlensége még ékebben bizonyította jellemének nemességét, mint az, hogy kimentette a francia tisztet Mbonga vadembereinek karmai közül.

D'Arnot, aki maga is alig várta, hogy útra kelhessenek, így válaszolt:

- Csak nem gondolja, hogy ilyen messzire el fog cipelni a sűrű dzsungelen át?

Tarzan nevetett.

- Mon Dieu! - mondta, és D'Arnot is hangosan felnevetett, ahogy az általa oly gyakran használt kifejezést hallotta Tarzan szájából.

Így aztán felkerekedtek. D'Arnot ugyanúgy elámult, mint annak idején Clayton és Jane a majomember fantasztikus erejének és ügyességének láttán.

Délutánra értek a tisztásra, és amikor Tarzan az utolsó fa ágai közül lehuppant a földre, majd kiugrott helyéről a szíve, annyira örült, hogy hamarosan viszontláthatja Jane-t.

Senki sem látszott a kunyhó környékén.

D'Arnot meghökkenve tapasztalta, hogy sem a cirkáló, sem az Arrow nem horgonyoz az öbölben. A hely elhagyatott hangulatot árasztott, s ez hirtelen átragadt a kunyhó felé lépdelő két férfire is.

Egyikük sem szólt egy szót sem. Anélkül, hogy kinyitották volna az ajtót, mindketten tudták, mi várja őket odabent.

Tarzan elhúzta a zár nyelvét, és az ajtó lassan kinyílt előttük. Az igazolódott be, amitől tartottak. A kunyhóban senki sem volt.

A két férfi egymásra nézett. D'Arnot tudta, hogy az övéi halottnak hiszik. A majomembernek viszont egyre a nő járt az eszében, aki - míg ő, Tarzan a Jane népehez tartozó tisztet ápolta - szerelmes csókjait feledve itthagya őt.

Rettenetesen elkeseredett. Elmegy innen, határozta el. Messze be a dzsungel belsejébe! Újra a törzsével fog élni! Nem kíván soha többé látni senkit a maga fajtájából. Elviselhetetlen volt még a gondolat is, hogy valaha visszatérjen a kunyhóba. El fogja felejtteni! Miként azt a dédelgetett nagy álmát is, hogy egyszer majd rátalál a saját

Burroughs, Edgar - Tarzan a majomember 01
fajtájabeliekre, és emberként él az emberek között.

És a francia? D'Arnot? Vele mi lesz? Ah, gondolta Tarzan, elboldogul majd valahogy, mint ő maga. Nem akarta többé látni. Minél messzebb akart kerülni mindattól, ami Jane-ra emlékeztette.

Miközben Tarzan a küszöbön állva töprengett, D'Arnot belépett az ajtón. Látta, hogy a társaság sok mindent itthagyt, amivel kényelmesebbé tette a kunyhót. Számtalan berendezési tárgyat fedezett fel, amelyről tudta, hogy a cirkálóról való. Egy táborig tűzhelyet, néhány főzőedényt, egy puskát bőséges lőszerkészlettel, két széket, egy priccset. Ezenkívül rengeteg könyvet és folyóiratot, főleg amerikaiakat.

- Nyilván szándékukban áll visszatérni - mondta félhangosan D'Arnot.

Odasétált a fatáblához, amely sok-sok évvel korábban John Clayton számára íróasztal gyanánt szolgált, és két, Tarzannak, a dzsungel fiának szóló levelet talált rajta.

Az egyiket erős férfikéz írta, és nem volt lezárva. A másikat, amely női kéztől származott, pecsét zárta le.

- Van itt két levél Tarzan, a dzsungel fia számára - kiáltotta D'Arnot az ajtó felé fordulva.

De társa már nem volt ott.

D'Arnot odament az ajtóhoz, és kinézett. Tarzant sehol sem látta. Hangosan kiáltozni kezdett, de nem kapott választ.

- Mon Dieu! - kiáltotta D'Arnot. - Ez itthagyt. Érzem. Visszament a dzsungelbe, engem meg magamra hagyott.

Akkor felrémlett előtte Tarzan arckifejezése, midőn észrevették, hogy a kunyhó üres. A vadász láthat ilyen tekintetet a megsebzett őz szemében, amelyet felelőtlenül, könnyedén leterített. Azt az embert nagyon szíven ütötte valami.

D'Arnot most jött csak rá. De micsoda? Nem értette a dolgot.

Körülnézett. A hely elhagyatott és rettenetes volta kezdett egyre nyomasztóbban hatni az átélt kínszenvedés és betegség nyomán amúgy is meggyötört idegeire.

Borzalmas volt elgondolni, hogy itt maradt egyedül az iszonyatos dzsungel szélén: hogy soha többé nem hall emberi szót, nem lát emberi lényt; hogy a vadállatoktól és a kegyetlen vademberektől való örökös rettegés lesz osztályrésze, hogy a magány és a csüggedés fogja elemészteni.

Eközben Tarzan, a dzsungel fia szaporán igyekezett messze kelet felé a közepes magasságú fák ösvényén, vissza a törzséhez. Soha életében nem rohant még ilyen eszeveszett iramban. Érezte, hogy önmaga elől próbál elfutni. Miközben úgy robogott át a dzsungelen, mint egy megriasztott mókusz, saját gondolatai elől menekült. De akármilyen gyorsan vágatott is, sötét gondolatai mindegyre elkísérték.

Egyszer csak Sabor, a hajlékony testű nőstény oroszlán fölött suhant el, aki épp az ellenkező irányba tartott. A kunyhó felé, gondolta Tarzan.

Hogyan fogja felvenni a harcot D'Arnot Saborral? Vagy Bolganival, a gorillával, ha rátámad? Vagy Numával, a hím oroszlánnal és a kegyetlen Sitával?

Tarzan megállt egy pillanatra a nagy rohanásban.

- Mi vagy te, Tarzan? - kérdezte önmagától hangosan. - Majom vagy ember? Ha majom vagy, cselekedj úgy, ahogyan a majmok közt szokás! Ne törődj vele, hogy a fajtádbeli ott hal meg a dzsungelben, ha neked éppen másfelé van kedved menni. Ha viszont ember vagy, akkor visszamész, és megvéded a fajtádat! Nem hagyod magára azt, aki a saját népedből való csak azért, mert más valaki elhagyott közülük.

D'Arnot becsukta a kunyhó ajtaját. Nagyon ideges volt. Hiába, az egyedüllét, noha még az olyan bátor férfiakat is megriasztja, mint amilyen D'Arnot volt. Megtöltötte az egyik puskát. Úgy tette le, hogy keze ügyében legyen. Aztán odament az íróasztalhoz, és felvette a Tarzannaak címzett, le nem zárt levelet. Hátha van benne valami utalás arra, hogy az övéi csak átmenetileg távoztak a tengerpartról, gondolta. Nem érezte erkölcsi vétségnek, ha átfutja a levelet, így hát kivette a borítékból, és olvasni kezdte:

Tarzannak, a dzsungel fiának!

Köszönjük, hogy használhattuk a kunyhóját, és nagyon sajnáljuk, hogy nem volt szerencsénk személyesen is látni és kifejezni hálánkat.

Semmiben sem tettünk kárt, viszont itthagytunk önnek néhány dolgot, amely talán kényelmesebbé és biztonságosabbá teheti az életét magányos otthonában.

Amennyiben ismeri azt a különös fehér embert, aki számtalan alkalommal megmentette az életünket, és élelmet hozott nekünk, és ha tudja a módját, hogyan lehet vele érintkezni, kérem, fejezze ki köszönetünket neki is a kedvességéért.

Még ebben az órában elhajózunk, és nem jövünk vissza többé. De szeretnénk, ha Ön is, és az a másik dzsungelbeli barátunk is tudná, hogy örökké hálásak leszünk azért, amit értünk, idegenekért tettek. Készen álltunk volna rá, hogy sokkal különb módon megjutalmazzuk mindkettőjüket, ha erre alkalmat adtak volna.

Kiváló tisztelettel:

Mr. Cecil Clayton

- "Nem jövünk vissza többé" - motyogta D'Arnot, és arccal előre a priccsre vetette magát.

Egy óra múlva fülelni kezdett. Valaki az ajtónál motozott, és megpróbált bejutni.

D'Arnot a fegyveréért nyúlt.

Erősen szürkült. A kunyhó belsejében igen sötét volt már, de D'Arnot azért látta: a zárnyelv elmozdul a helyéről.

Érezte, hogy a haja az égnek mered.

Az ajtó lassan megmozdult, és a keskeny résen át látszott, hogy valaki áll odakint. D'Arnot az ajtórést vette célba. Aztán meghúzta a ravaszt.

23. Az elveszett kincs

Amikor a D'Arnot felkutatására indult expedíció sikertelenül visszaérkezett, Dufranne kapitány azt akarta, hogy amilyen gyorsan
127. oldal

Burroughs, Edgar - Tarzan a majomember 01
csak lehet, induljanak útnak. Ebbe - Jane-t kivéve - mindannyian
beleegyeztek.

- Nem! - jelentette ki a lány határozottan. - Én nem megyek el
innen. Önök is jobban tennék, ha maradnának. Két barátunk van a
dzsungelben, akik egy nap elő fognak onnan jönni. Arra számítanak
majd, hogy mi várunk rájuk. Egyikük az ön tisztje, Dufranne kapitány!
A másik pedig az az erdei ember, aki az apám társasága minden egyes
tagjának megmentette az életét. Két nappal ezelőtt azért hagyott
magamra a dzsungel szélén, hogy - amint hitte - apám és Mr. Clayton
segítségére siessen. Azért marad távol, hogy megmentse D'Arnot
hadnagyot! Ebben biztosak lehetnek. Ha túl későn érkezett volna, hogy
tehessen valamit a hadnagyról, már visszatért volna ide. Az, hogy nem
tért vissza, számomra egyértelműen bizonyítja: azért késik, mert
D'Arnot megsebesült. Esetleg azért, mert azon a falun is túl kellett
követnie a hadnagy fogvatartóit, amelyet az ön tengerészei
megrohamoztak.

- De hát szegény D'Arnot egyenruháját és minden holmiját
megtaláltuk abban a faluban, Miss Porter, - érvelt a kapitány. - A
bennszülöttek igen izgatottnak látszottak, amikor a fehér ember sorsa
felől kérdeztük őket.

- Igen, kapitány úr, de azt nem mondták, hogy meghalt! Ami pedig
a ruháját és a felszerelését illeti, hát bizony ezeknél a vadaknál
civilizáltabb emberek is elszednek a foglyaiktól minden értékes
tárgyat! Akár szándékukban áll megölni, akár nem. Még az én szeretett
földijeim, a déli katonák is kifosztották az élőket és a holtakat.

- Lehet, hogy ezt az ön erdei emberét is foglyul ejtették vagy
megölték a vademberek - vetette fel Dufranne kapitány.

A lány nevetett.

- Nem ismeri őt - felelte parányi büszkeséggel a hangjában.
Jóleső érzéssel töltötte el az gondolat, hogy a férfi, akiről beszél,
az övé.

- Elismerem, hogy érdemes volna várni erre a rendkívüli férfira -
nevetett a kapitány. - Nagyon szeretném megismerni.

- Hát akkor tegye azt, kedves kapitány úr - biztatta a lány! -
Nekem feltett szándékom, hogy megvárom.

A francia tiszt igencsak elcsodálkozott volna, ha megsejti a lány
szavainak valódi értelmét.

Míg ez a beszélgetés folyt, a tengerpartról sétáltak fel a
kunyhóhoz. Itt csatlakoztak ahhoz a kis társasághoz, amely tábori
székeken üldögélt egy terebélyes fa árnyékában.

Ott volt Porter professzor, Mr. Philander, Clayton, aztán
Charpentier hadnagy két másik tisztjával. Esmeralda a háttérben
téblábolt, és időről időre közbekotyogva véleményt nyilvánított vagy
megjegyzéseket tett a család régi és elnéző megbocsátással kezelt
szolgálójának jogán.

Feljebbvalójuk közeledtére a tisztek felálltak és tisztelegtek.
Clayton pedig átadta tábori székét Jane-nek.

- Éppen szegény Paul sorsáról beszélgettünk - mondta Dufranne
kapitány. - Miss Porter váltig állítja, nincs tökéletes bizonyítékunk
arra, hogy meghalt. És az igazság, hogy tényleg nincs. Másfelől pedig
kitart amellett, hogy mindenható dzsungelbeli barátjuk tartós
távolléte arra utal: D'Arnot még mindig a szolgálataira szorul. Vagy
azért, mert megsebesült, vagy azért mert még mindig fogva tartják
valamelyik távolabbi bennszülött faluban.

Burroughs, Edgar - Tarzan a majomember 01

- Elhangzott az a feltételezés - kockáztatta meg Charpentier hadnagy - hogy ez a vadember a feketék azon törzsének tagja, amelyik megtámadta csapatunkat, és az ő segítségükre, az övéi megsegítésére sietett.

Jane gyors pillantást vetett Claytonra.

- Ez roppant logikusan hangzik - mondta Porter professzor.

- Nem értek egyet önnel - vetette ellen Mr. Philander. - Bőven lett volna alkalma rá, hogy ő maga ártson nekünk, vagy hogy ellenünk vezesse övéit. Ehelyett hosszú ittlétünk során mindvégig csakis egyféle arcát ismerhettük meg! Azt, hogy megvédett és élelemmel látott el bennünket.

- Ez igaz - szólt közbe Clayton. - Ám nem szabad figyelmen kívül hagynunk azt a tényt, hogy több száz mérföldes körzetben kannibálokön kívül nem él itt emberi lény, csak ő. Neki is pontosan ugyanolyan fegyverei voltak, mint amazoknak. Ez pedig arra utal, hogy valamilyen formában kapcsolatot tart velük, és az a körülmény, hogy egymagában áll talán ezekkel szemben, valószínűvé teszi, hogy ez a kapcsolat aligha lehet más, mint baráti.

- Valószínűtlennek tűnik hát, hogy nincs köze hozzájuk - jegyezte meg a kapitány. - Esetleg valóban tagja annak a törzsnek.

- Máskülönb - tette hozzá egy másik tiszt - miként lett volna képes annyi időt eltölteni a dzsungelben élő állatok és emberek között, amennyi ahhoz szükséges, hogy valaki ilyen kitűnően kiismerje magát az őserdőben, és elsajátítsa az afrikai fegyverek használatát?

- Önök, uraim saját magukból kiindulva ítélik meg őt - mondta Jane. - Átlagos fehér ember, mint bárki önök közül... bocsánat, nem egészen így gondoltam, hanem úgy, hogy még az átlagosnál nagyobb fizikai és szellemi képességekkel rendelkező fehér ember sem volna képes, akár csak egy évig is életben maradni egyedül, teljesen csupaszon ebben a trópusi dzsungelben. Ez a férfi azonban nem csupán egy normális fehér embert múlt felül erő és ügyesség dolgában! Annyival áll a mi edzett atlétáink és "erős embereink" fölött, amennyivel azok erősebbek és ügyesebbek egy újszülött csecsemőnél. Bátorságban, harci elszántságban pedig a dzsungel fenevadjaival egyenrangú.

- Az biztos, hogy igen állhatatos védelmezőre talált önben, Miss Porter - mondta Dufranne kapitány nevetve. - Nem hiszem, hogy akad közöttünk olyan, aki ne nézne örömet szembe százszor is a mégoly rettenetes halállal, ha ezzel egy csak fele ilyen hűséges és szép hölgy elismerését vívhatja ki.

- Nem csodálná, hogy a pártját fogom - mondta a lány - ha láthatta volna, hogyan küzdött meg értem azzal a hatalmas, szőrös fenevaddal. Látna volna csak, hogy rontott neki annak a szörnyetegnek! Mint a bika a szürkemedvének, a félelem vagy a bizonytalanság legkisebb jele nélkül! Ön is úgy vélné, hogy emberfeletti lény! Ha látna volna a barna bőre alatt megfeszülő hatalmas izmokat, azt, hogy miként tartotta távol magától az óriásmajom iszonyú fogait! Ön is legyőzhetetlennek tartaná! És ha látna volna, milyen lovagiasan viselkedett egy idegen fajhoz tartozó idegen lánnyal szemben, ugyanolyan tökéletes bizalommal viseltette iránta, mint én.

- Megnyerte a pört, tisztelt védő - kiáltott fel a kapitány. - A bíróság ártatlannak találta védencét, és a cirkáló itt fog várakozni még egy pár napig. Így az illetőnek alkalma lesz visszatérni, és köszönetet mondani az isteni Portiának.

- Az Isten szerelmére, édesem - kiáltotta Esmeralda. - Csak nem azt akarják ezzel mondani, hogy itten akarnak maradni, ezen a rémes helyen a ragadozó állatok között, mikor mindenkinek módja volna végre elmenekülni azon a hajón? Ugye nem így gondolja, édesem?

- Jaj, Esmeralda! Szégyellhetnéd magad - kiáltotta Jane. - Hát ez a módja annak, hogy kimutasd a hálád az iránt a férfi iránt, aki kétszer mentette meg az életedet?

- Hát tényleg így volt, ahogy mondja, Miss Jane! De az erdei ember nem azért mentett meg minket, hogy itt is maradjunk, ő megmentett bennünket, mi meg mind elmehetünk innen. Én szerintem még haragudni is fog, ha visszajövet meglátja: csak annyi sütnivalónk volt, hogy itt maradjunk, miután ő megtette a magáét, hogy mi elmehessünk! Azt reméltem már, hogy nem kell többé egy éjszakát se alunnom ebbe a vadállati kertbe itten, és hallgatnom azokat az egyedülálló hangokat, amik abból a dzsumbujból jönnek sötétedés után.

- Én egy csöpp szemrehányást sem teszek magának, Esmeralda - mondta Clayton. - Minden bizonnyal nagyon fején találta a szöveget, amikor "egyedülálló hangokat" emlegetett. Én soha nem lettem volna képes megtalálni a megfelelő kifejezést rájuk! Kell annál jobb, mint egyedülálló hangok?

- Ön és Esmeralda talán jobban tenné, ha felmenne a cirkálóra, és ott lakna - mondta Jane, finom gúnyjal a hangjában. - És ahhoz mit szólnának, ha egész életükben ott kellene élniük a dzsungelben, mint annak az erdei embernek?

- Attól tartok, igen szálnalmas figura lennék vademberként - nevetett kesernyésen Clayton. - Ezekről az éjszakai hangoktól bizony a hajam is égnek áll. Meglehet, szégyen az ilyesmit beismerni, de ez az igazság.

- Nem is tudom - mondta Charpentier hadnagy - sohasem törtem a fejem olyan dolgokon, hogy mi az a félelem meg hasonló. Sohasem próbáltam meg eldönteni, hogy gyáva vagy bátor ember vagyok-e. Azon az éjszakán azonban, amikor a dzsungelben aludtunk azt követően, hogy szegény D'Arnot t foglyul ejtették, és körös-körül egymás után harsantak fel, majd haltak el azok a rettenetes hangok, kezdtem azt hinni, hogy igenis gyáva vagyok. Nem is annyira a nagy fenevadak bömbölése és acsarkodása volt rám akkora hatással, mint a surranó neszek. Azok, amelyeket az ember hirtelen egészen közel hallott, és aztán hiába várva, hogy megismétlődjenek. A szinte nesztelenül mozgó hatalmas testek kiismerhetetlen zajai, és az a tudat, hogy az ember nem tudhatta, az állat mennyire van közel, s hogy vajon még közelebb jött-e azután, hogy a hang már többé nem hallatszott. Igen, ezek a hangok valóban rettenetesek. És a szemek, igen! Amíg élek, látni fogom őket a sötétben. A látható szemüket s a láthatatlanokat is, amelyekről az ember úgy érzi, hogy rá szegeződnek. Azok a legborzalmasabbak!

Egy pillanatra mindnyájan elhallgattak, aztán Jane szólalt meg:

- És ő most is ott van -suttogta elfúló hangon, megborzongva. - Azok a szemek ma éjszaka rá fognak meredni és a bajtársukra, D'Arnot hadnagyra. Hát itthagyhadják-e őket, uraim? Megvonják tőlük még azt a passzív segítséget is, amelyet az jelent, ha néhány nappal tovább maradnak itt?

- Nana, gyermekem - mondta Porter professzor. - Dufranne kapitány hajlandó maradni, és én is határozottan hajlandó vagyok rá! Mint mindig, ha arról van szó, hogy jó képet kell vágni a gyerekes szeszélyeidhez.

- A holnap napot arra szánhatnánk, hogy megkeressük a ládát professzor úr - javasolta- Mr. Philander.

- Úgy bizony! Teljesen igaz, Mr. Philander! Már majdnem meg is feledkeztem a kincsről - kiáltott fel Porter professzor. - Esetleg kérhetnék néhány embert Dufranne kapitánytól, hogy segítsenek nekünk. Meg egy foglyot, hogy mutassa meg a láda helyét.

Burroughs, Edgar - Tarzan a majomember 01

- Ez csak természetes, drága professzor úr, mindannyian készséggel állunk a rendelkezésére - mondta a kapitány.

Megállapodtak abban, hogy egy tífzónyi különítmény az Arrow egyik fellázadt matrózáinak útmutatása mellett, Charpentier hadnagy vezetésével másnap kiássa a kincset. A cirkáló pedig egy teljes hétig még a kis kikötőben marad. Ha ez az idő eltelt, D'Arnot-t halottnak tekintik, és feltételezik, hogy az erdei ember nem kíván visszatérni mindaddig, míg ők ott vannak. A két hajó tehát - fedélzetén a teljes társasággal - útra kel.

Porter professzor másnap nem tartott a kincskeresőkkel, akik déltájt tértek vissza üres kézzel. A professzor buzgón igyekezett elébük. Szokásos szórakozott nemtörődömsége egyszerűen eltűnt. Igen idegesen és izgatottan kezdett viselkedni.

- Hol van a kincs? - kiáltotta Clayton felé, amikor még jó száz yard választotta el őket egymástól.

Clayton a fejét csóválta.

- Eltűnt - mondta a professzor felé közeledve.

- Eltűnt! Az nem lehet. Ki vitte volna el? - kiáltotta porter professzor.

- Annak csak a jóisten a megmondhatója, professzor úr - felelte Clayton. - Elképzelhető lett volna, hogy a fickó, aki a helyet mutatta, hazudott. De olyan őszintén meglepődött és elképedt, amikor semmilyen ládát nem találtunk a meggyilkolt Snipes teteme alatt, hogy az semmiképp sem lehetett színlelés. Meg aztán a gödör is mutatta, hogy ott valamit valóban elástak a holttesttel együtt. Találtunk alatta egy mélyedést, amely csak lazán volt betemetve földdel.

- De hát ki vehette el? - kérdezte ismét Porter professzor.

- A gyanú természetesen a cirkáló legénységére terelődne - mondta Charpentier hadnagy - ha Janvier alhadnagy épp az imént nem biztosított volna afelől, hogy egyetlen emberünk sem kapott partraszállási engedélyt. Tehát senki nem járt a parton egyedül, mióta itt horgonyzunk, csak valamelyik tiszt parancsnoksága alatt. Nem tudom, hogy szándékában állt-e az embereinket gyanúsítani. Mindenestre örülök, hogy ily módon a gyanú lehetősége is elhárult a fejünk fölül - mondta végezetül.

- Soha nem jutott volna eszembe az embereiket gyanúsítani! Hiszen annyi mindent köszönhetünk nekik - válaszolta Porter professzor nagyvonalúan. - Ennyi erővel a mi kedves Clayton barátunkat is gyanúsíthatnám vagy éppen Mr. Philandert.

A franciák, mind a tengerészek, mind a tisztjeik elmosolyodtak. Szemmel látható volt, hogy nagy kő esett le a szívükről.

- A kincs jó ideje nincs már a helyén - folytatta Clayton. - Az történt, hogy amikor felemeltük a holttestet, az szétmállott. Ez arra utal, hogy akkor vitték el a kincset, amikor a hulla még nem régen feküdt a földben, mert amikor megtaláltuk, egészben volt.

- Jó néhányan lehettek a tettesek - mondta az időközben odaérkezett Jane. - Emlékezzenek, hogy négy ember tudta csak megemelni a ládát.

- Az ám! - kiáltott fel Clayton. - Mennyire igaz. Nyilván egy csapat fekete volt az. Egyikük esetleg látta, amikor a matrózok elásták a ládát. Aztán rögtön visszatért a barátaival együtt és elvitték.

- A spekuláció nem vezet semmire - mondta Porter professzor

Burroughs, Edgar - Tarzan a majomember 01
szomorúan. - A láda eltűnt. Soha nem látjuk többé, mint ahogy a kincset sem, amely benne volt.

Csak Jane tudta, mit jelent a kincs elvesztése az apjának. Másnak fogalma sem volt róla.

Hat nappal később Dufranne kapitány bejelentette: másnap kora reggel indulnak.

Jane szívesen kért volna még egy kis haladékot, de lassanként kezdte maga is azt hinni, hogy dzsungelbeli szerelmese nem akar többé visszatérni hozzá. Kételyei támadtak. Az elfogulatlan francia tisztek logikus érvelése kezdte meggyőzni. Azt nem hitte el, hogy az erdei isten kannibál lett volna, de hogy valamelyik vad törzs befogadott tagja, az idővel lehetségesnek tűnt a számára.

Nem fogadta el azt a feltételezést, hogy meghalt. Lehetetlenségnek látszott elhinnie, hogy abban a diadalmas, erőteljes, duzzadó, tökéletes testben valaha is kialudhat az élet lángja. Ez annyit jelentett volna, mint elhinni, hogy a halhatatlanság csak por és hamu.

Amikor Jane eljutott odáig, hogy ilyen fajta gondolatok vertek gyökeret a fejében, egyszeriben újabb, nem kevésbé kellemetlen kényszerképzetei is támadtak.

Ha a férfi valamelyik vad törzshöz tartozik, gondolta, nyilván van ott egy vad felesége is. Vagy esetleg egy egész tucat, hozzá pedig egy csomó félvér gyereke. A lány megborzongott.

Amikor közölték vele, hogy a cirkáló másnap elindul, szinte már örült is neki. Ennek ellenére ő javasolta azt, hogy hagyjanak a kunyhóban fegyvereket, lőszert, élelmet és berendezési tárgyakat. Látszólag a magát "Tarzan, a dzsungel fia" néven aláíró, megfoghatatlan valaki és D'Arnot számára, ha mégis életben lenne. Valójában azonban - azt remélte - az ő erdei bálványának, még ha valóban úgy volna is, hogy ingatag talapzaton áll.

Az utolsó pillanatban még egy levelet is hagyott hátra a számára, Tarzanra, a dzsungel fiára bízva, hogy adja át neki.

Utolsóinak hagyta el a kunyhót. Valamilyen mondvacsínált ürüggyel még visszatért azután is, hogy a többiek elindultak a csónak felé. Letérdelt az ágy mellett, amelyben anyi éjszakán keresztül aludt. Imádkozott barbár istene épségéért. Ajkához szorította a medalliont, és azt mormogta:

- Szeretlek, és mert szeretlek, hiszek neked. De ha nem hinnék is, szeretni akkor is szeretnék. Ha visszajöttél volna értem, és más lehetőség nem kínálkozott volna, még a dzsungelbe is elmentem volna veled. Mindörökre.

24. A civilizáció előretolt állása

A fegyver dörrenésével egyidőben D'Arnot azt látta, hogy az ajtó kivágódik, és egy férfialak zuhan be rajta. Arcával előre elterül a kunyhó padlóján.

Páni félelmében a francia felemelte a puskáját, hogy újra rálőjön a fekvő alakra. A nyitott ajtón beszüremelő félhomályban azonban hirtelen meglátta, hogy az illető fehér ember. A következő pillanatban rájött, hogy barátját és védelmezőjét: Tarzant, a dzsungel fiát lőtte le.

D'Arnot rémült kiáltással a majomembernél termett. Letérdelt mellé, karjába vette a fejét, és hangosan, a nevéen szólította Tarzant.

Választ nem kapott. D'Arnot a férfi mellére szorította a fülét: a szíve egyenletesen vert.

Óvatosan a priccsre emelte Tarzant. Becsukta és a rúddal biztosította az ajtót. Meggyújtotta az egyik lámpát, és szemügyre vette a sebet. A golyó a koponyát érte, de szerencsére csak súrolta. Csúnyán felszakította a bőrt, de semmi jel nem utalt arra, hogy betörte volna Tarzan fejét.

D'Arnot megkönnyebbülten sóhajtott fel. Hozzáfogott a majomember arcáról lemosni a vért. A hideg víztől Tarzan hamarosan magához tért. Kinyitotta a szemét, aztán kérdőn és meglepetten nézett D'Arnot-ra. Utóbbi éppen tépést készített, és bekötözte a sebet. Amikor látta, hogy Tarzan visszanyerte az eszméletét, felemelkedett, és az asztalhoz ment. Írt néhány sort, majd odaadta a majomembernek. A levélben azt magyarázta el, hogy rettenetes félreértés történt, és hogy mennyire hálás a sorsnak, amiért a sérülés nem igazán komoly.

Tarzan elolvasta a levelet. Felült a priccsen, és elnevette magát:

- Semmiség az egész - mondta franciául, majd, minthogy a szókinca szűkösnek bizonyult a folytatáshoz, írni kezdett:

Ha látta volna, hogy bánt el velem Bolgani; meg kercsak és Terkoz, mielőtt megöltem őket! Csak nevetne ezen a kis karcoláson.

D'Arnot odaadta Tarzannak a két levelet, amelyet a kunyhóban hagytak a számára.

Az elsőt a majomember szomorú arckifejezéssel olvasta végig. A másodikat csak ide-oda forgatta. Keresgélte, hogy hol nyílik, minthogy soha életében nem látott még lepecsételt borítékot. végül átnyújtotta D'Arnot-nak.

A francia egész idő alatt figyelte. Rájött, hogy Tarzan nem tud mit kezdeni a borítékkal. Igazán furcsa volt olyan felnőtt fehér férfit látnia, akinek megoldhatatlan rejtélyt jelent egy ilyen hétköznapi dolog. Felbontotta a borítékot, és a levelet visszaadta Tarzannak.

Egy tábori székre telepedve a majomember kiterítette maga előtt a teleírt lapot, és olvasni kezdett:

Tarzan, a dzsungel fia számára!

Mielőtt távoznék, Mr. Claytonhoz csatlakozva szeretném magam is köszönetemet kifejezni, amiért volt oly szíves megengedni nekünk, hogy a kunyhóját használjuk.

Nagyon sajnáltuk, hogy sohasem keresett fel minket, és nem volt alkalmunk összebarátkozni. Igazán örültünk volna, ha láthatjuk, és személyesen mondhatunk köszönetet vendéglátónknak.

Még valakinek szeretnék köszönetet mondani, de ő nem jött vissza hozzánk. Pedig nem tudom elhinni, hogy meghalt volna... Nem tudom a nevét. Arról a fehér óriásról van szó, aki a gyémántokkal kirakott medalliont viselte a mellén. Ha ismeri, és tud beszélni a nyelvén, kérem adja át neki köszönetemet, és mondja meg, hogy hét napon át vártam, hogy visszajöjjön.

Mondja meg neki azt is, hogy Amerikában, Baltimore városában, ahol lakom, mindig szívesen látott vendége lesz a házunknak, ha kedve támad felkeresni.

Találtam egy levelet a kunyhó közelében lévő fa lehullott levelei

Burroughs, Edgar - Tarzan a majomember 01 között, amelyet ön írt. Nem tudom, hogyan szerethetett belém, hisz soha nem beszéltünk egymással, és nagyon sajnálom, ha valóban így van, mert én a szívemet már másnak adtam. Tudnia kell azonban, hogy örökké a barátja maradok.

Jane Porter

Tarzan majd egy órán keresztül ült a helyén a padlóra szegezett szemmel. A két levélből nyilvánvalóvá vált számára, hogy íróik nem tudták: ő és Tarzan, a dzsungel fia egy és ugyanaz a személy.

- "Én a szívemet már másnak adtam" - ezt a mondatot ismételte újra meg újra magában. Tehát a lány nem szereti őt! Hogyan volt hát képes szerelmet színlelni? Hagyni, hogy a reménység a fellegek közé ragadja őt csak azért, hogy aztán a kétségbeesés mélységes szakadékába taszíthassa!

Lehet, hogy a csókjai csak baráti érzelmeit fejezték ki. De hát honnan tudhatta volna ezt ő; az aki annyira nem tud semmit az emberek szokásairól?

Hirtelen felállt. Ahogy tanulta, jó éjszakát kívánt D'Arnot-nak, és levetette magát a páfránylevél-ágyra, amely addig Jane Porteré volt.

D'Arnot elfújta a lámpát, és lefeküdt a priccsre.

Egy hétig jobbra csak pihengettek. D'Arnot továbbra is franciaórákat adott Tarzannak. Így kis idő elteltével a két férfi már egész túrhetően el tudott beszélgetni egymással.

Egy este, miközben lefekvés előtt a konyhóban üldögéltek, Tarzan odafordult D'Arnot-hoz:

- Hol van Amerika? - kérdezte.

D'Arnot észak-nyugat felé mutatott.

- Sokezer mérföldre, az óceán túlsó felén - felelte. - Miért?

- Oda fogok menni.

D'Arnot a fejét rázta.

- Az lehetetlen, barátom - mondta.

Tarzan felállt. Az egyik szekrényhez ment; és egy sokat forgatott földrajzkönyvvel tért vissza. Kinyitotta az egyik világtérképénél, majd azt mondta:

- Én sohasem értettem itt mindent egészen! Kérem, mondja el, mi micsoda.

Miután D'Arnot megtette, amire kérte, megmagyarázva neki, hogy a kék szín a Föld vizeit jelzi, a más színű részek pedig a kontinenseket és a szigeteket jelölik, Tarzan megkérte, hogy mutassa meg neki: ők hol vannak.

D'Arnot rábökött a térképre.

- Most mutassa meg nekem Amerikát - mondta Tarzan.

Amikor D'Arnot Észak-Amerikára helyezte az ujját, Tarzan mosolygva tette rá tenyerét a könyv lapjára, mutatva, hogy a hatalmas óceán, amely a két földrészt elválasztja egymástól, nem több egy arasznál.

- Láthatja, hogy nincs is olyan messze - mondta. - Alig egy tenyérszélesség az egész.

D'Arnot nevetett. Hát ezt most hogyan értesse meg a másikkal?

Kezébe vette az egyik ceruzát, és egy apró kis pontot rajzolt vele Afrika partjánál.

- Ez a parányi jel - mondta - sokszorta nagyobb ezen a térképen, mint a kunyhója a Földön. Érti most már, hogy milyen messze van Amerika?

Tarzan hosszú ideig gondolkodott.

- Élnek Afrikában fehér emberek? - kérdezte.

- Igen.

- Merrefelé legközelebb?

D'Arnot egy part menti helyre mutatott. Tőlük északra.

- Ilyen közel? - kérdezte Tarzan meglepődve.

- Igen - mondta D'Arnot - de egyáltalán nincs közel.

- Vannak nekik nagy hajóik, amelyekkel át lehet kelni az óceánon?

- Igen.

- Holnap odamegyünk - jelentette ki Tarzan.

D'Arnot újra mosolygott, és a fejét rázta.

- Nagyon messze van az. Előbb halnánk meg, mintsem odaérjünk.

- Itt akar talán maradni örökké? - kérdezte Tarzan.

- Nem - mondta D'Arnot.

- Akkor holnap útnak indulunk. Nem szeretek már itt lenni. Inkább meghalok, de nem maradok itt tovább.

- Nos, hát barátom - vont vállat D'Arnot - tudja az ördög, de én is inkább meghalnék, mintsem, hogy itt kelljen maradnom. Ha megy, megyek én is.

- Akkor ebben megegyeztünk - mondta Tarzan. - Én holnap indulok Amerikába.

- Hogyan akar eljutni Amerikába pénz nélkül? - kérdezte D'Arnot.

- Mi az a pénz? - tudakolta Tarzan.

Hosszú időbe telt, mire a társa elmagyarázta.

- És hogyan jutnak az emberek pénzhez? - kérdezte Tarzan.

- Megdolgoznak érte.

- Rendszerben van. Én is dolgozni fogok.

- Nem, barátom - vetette ellen D'Arnot. - Fölösleges aggódnia a pénz miatt, és dolgoznia sem kell érte. Van nekem két, de akár húsz ember számára is elegendő pénzem. Sokkal több annál, amennyit egy ember használni tud. Mindent meg fog kapni, amire szüksége lesz, ha valaha civilizált helyre érünk.

Így aztán másnap elindultak a parton észak felé. Mindketten egy-egy puskát és hozzá lőszert vittek magukkal. Ezenkívül takarókat, némi élelmet és főzőedényeket. Utóbbiak Tarzan számára teljesen felesleges kacatoknak tűntek, ezért elhajította őket.

- De hát meg kell tanulnia főtt ételt enni, barátom! - bosszankodott D'Arnot. - A civilizált emberek nem esznek nyers húst.

- Lesz még elég időm rá, ha civilizált helyre érünk - mondta Tarzan. - Nem szeretem ezeket a kacatokat! Azokban csak elveszti az ízét a finom hús.

Egy hónapig haladtak észak felé. Néha bőségesen találtak ennivalót, máskor meg napokig éhesen meneteltek. Belsőszülőknek nyomát sem látták. Vadállatok sem háborgatták őket. Már-már csodaszámba menően könnyű volt az útjuk.

Tarzan sokat kérdezősködött, és gyorsan tanult. D'Arnot a kulturált viselkedés sokféle finomságára megtanította. Még a kés és a villa használatára is! Tarzan azért néha türelmét veszítve félrelökte az evőeszközt. Erős, barna kezébe kapta az ételt, és úgy tépte-marcangolta a fogával, mintegy fenevad.

Ilyenkor D'Arnot alaposan megmosta a fejét, mondván:

- Ne egyen úgy, mint egy vadállat, Tarzan, miközben én megpróbálok úriembert faragni magából! Mon Dieu! Úriember nem viselkedik így. Nézni is rettenetes.

Tarzan bűnbánóan elvigyorodott. Újra kézbe vette a kést és a villát, de a szíve mélyén továbbra is gyűlölte mindkettőt.

Az út folyamán említést tett D'Arnot-nak a nagy ládáról. Arról, hogy látta, amikor a matrózok elásták, meg arról, hogy miként ásta ki aztán ő, vitte el a majmok gyülekező helyére, és rejtette el.

- Bizonyára Porter professzor kincsesládája lehetett az - mondta D'Arnot. - Elég baj, hogy elvitte, de hát ön ezt persze nem tudhatta.

Tarzannak akkor eszébe jutott a levél, amelyet Jane írt a barátnőjének, és amelyet még annak idején, amikor megérkeztek a kunyhójába, ellopott tőle. Most már tudta, mi van a ládában, és azt is hogy mit jelent Jane-nek.

- Holnap visszamegyünk érte - jelentette be D'Arnot-nak.

- Visszamegyünk? - kiáltott fel D'Arnot. - De hát kedves barátom, már három hete úton vagyunk. Újabb három hétbe telne, mire visszaérnénk a kincshez! Aztán azzal a roppant teherrel, amelynek cipeléséhez, mint mondja, négy matróz kellett, hónapokig eltarthat, mire visszatérünk ugyanide.

- Akkor is muszáj megtennünk, barátom - erősködött Tarzan. - Ön mehet tovább a civilizáció felé, én pedig visszamegyek a kincsért. Egyedül sokkal gyorsabban haladok.

- Jobb tervem van, Tarzan - kiáltotta D'Arnot. Menjünk el együtt a legközelebbi településig. Ott bérelünk egy vitorlást, visszahajózunk vele a part mentén a kincsért. Így sokkal könnyebben elszállíthatjuk. Biztonságosabb lesz így és gyorsabb, és nem is kell elválnunk egymástól. Na mit szól a tervemhez?

- Rendben van - mondta Tarzan. - A kincs a helyén lesz, akármikor megyünk érte. Bár most is magamhoz vehetném, s aztán egy-két holdtölte alatt úgy is utolérném önt, megnyugtatóbb érzés a számomra, ha tudom: nem egyedül folytatja az utat. Látom, milyen tehetetlen tud lenni, D'Arnot! Gyakran nem is értem, miként menekült meg az emberi faj a

Burroughs, Edgar - Tarzan a majomember 01
kipusztulástól a sok-sok évszázad során, amelyről mesélt nekem. Hiszen Sabor egymagában akár ezret is képes volna kiirtani önök közül.

D'Arnot nevetett.

- Lesz még jobb véleménye is a saját fajáról, Tarzan, ha majd látni fogja hadseregeinket, haditengerészetünket, nagyvárosainkat, gépcsodáinkat. Rá fog jönni akkor, hogy az ész, nem pedig az izomerő az, ami az emberi állatot hatalmasabbá teszi a dzsungel fenevadjainál.

Magában és fegyvertelenül egy-egy ember nem veheti fel a versenyt egyetlen nagyobb vadállattal sem. De ha már tízen vannak együtt, biztos, hogy egyesítik szellemi és fizikai erejüket a vad ellenséggel szemben. Míg a fenevadak, amelyek képtelenek a gondolkodásra, sohasem jut eszükbe, hogy együttesen küzdjenek az emberek ellen. Ha nem így volna, meddig lett volna képes kitartani Tarzan, a dzsungel fia abban a barbár vadonban?

- Igaza van, D'Arnot - felelte Tarzan. - Ha Kercsak Tublat segítségére sietett volna azon az éjszakán a Dum-Dum-ünnepén, az a véget jelentette volna számomra. De Kercsak sohasem tudott annyira előre gondolkodni, hogy egy ilyen kedvező alkalmat megragadhatott volna. Még Kala, az anyám sem tudott soha előre tervezni. Ha megéhezett, egyszerűen azt ette, ami éppen volt, akármilyen kevés volt is. Hiába talált aztán több étkezésre elegendő ennivalót. Sohasem gyűjtött előre. Emlékszem, milyen bolondnak tartott min dig, amikor külön vittem magammal élelmet az útra. Pedig aztán örömmel vett belőle ő is, ha menet közben éppen nem találtunk táplálékot.

- Szóval ön ismerte az anyját, Tarzan? - kérdezte D'Arnot meglepetten.

- Igen. Szép, nagy majom volt, nagyobb, mint én, és kétszer olyan nehéz.

- És az apját? - kérdezte D'Arnot.

- Őt nem ismertem. Kala azt mondta, hogy fehér majom volt, és szőrtelen, mint én magam. Tudom, hogy nyilván fehér ember volt.

D'Arnot hosszan és komolyan nézett a társára.

- Tarzan - mondta végül. - Kizár t dolog, hogy egy majom, Kala Lett volna az anyja. Ha valóban így lenne, amit erősen kétlek, akkor örökölnie kellett volna a majmok bizonyos tulajdonságait. De nem ez történt! Ön tisztán és egyértelműen ember! Sőt, én amondó vagyok, hogy nemes vérű és intelligens szülők sarja. Nincs tudomása valami olyasmiről, ami a kezünkbe adhatná múltjának a kulcsát?

- Semmiről az ég világon - felelte Tarzan.

- Olyan írásról sem, amely a kunyhó eredeti lakóinak életéről számolna be valamiként?

- Mindent elolvastam, ami a kunyhóban volt. Egy könyv kivételével, amelyről most már tudom, hogy nem angolul, hanem valamilyen más nyelven íródott. Talán ön el tudja olvasni.

Tarzan előhalászta tegzének aljából a kis fekete naplót, és átnyújtotta társának.

D'Arnot rápillantott a címlapjára.

- Ez John Claytonnak, Greystoke lordjának, egy angol főnemesnek franciául írott naplója - mondta Tarzannak.

Nekilátott végigolvasni a naplót, amely több mint húsz évvel korábban íródott, és amely a kedves olvasó számára már ismert történet

Burroughs, Edgar - Tarzan a majomember 01
részleteit tartalmazta. John Clayton és a felesége, Alice kalandos, viszontagságos és szomorú történetét attól a naptól kezdve, hogy elindultak Angliából egészen addig a percig, amikor a kercesak végzett a férfival.

D'Arnot hangosan olvasta a bejegyzéseket. Időnként meg-megcsuklott a hangja. Kénytelen volt megállni olvasás közben, olyan szívbemarkoló kétségbeesés áradt a sorok közül.

Olykor Tarzanra pillantott. De a majomember csak ült törökülésben mozdulatlanul, mint egy faragott bálvány. A szemét a földre szegezte.

Amikor a kis csecsemőről tett említést, megváltozott a napló hangneme. Csakis ezek az alkalmak rázták fel íróját csüggedtségéből, amelybe a parton eltöltött első két hónap után fokozatosan belesüllyedt.

Ezeken a részekén valami kis tétova boldogság érződött, de ettől csak még szomorúbbnak hatottak, mint a napló egyéb helyei. Az egyik bejegyzés már-már reménykedő hangvételű volt.

"A kisfiunk ma hat hónapos. Alice ölében ül, itt az asztal mellett, amelyen írok. Boldog, egészséges, tökéletes kis gyermek.

Valamiként, minden józan megfontolás ellenére, szinte már felnőtt férfiként látom magam előtt, amint atyja örökébe lép a világban. Második John Clayton-ként öregbíti tovább a Greystoke család hírnevét.

Ime, mintha kézjegyével akarna nyomatékot adni jóslatnak. Pufók kezébe kaparintotta a tollamat, és tintától maszatos tenyerét rátéve a könyv lapjára, rajtahagyta ujjacskái lenyomatának, pecsétjét."

És a lap margóján valóban látható volt négy apró ujjacskának és a hüvelykujj külső felének némiképp elkenődött lenyomata.

Amikor D'Arnot a napló végére ért, a két férfi pár percig csendben ült a helyén.

- Nos! Mit szól mindehhez Tarzan, a dzsungel fia? - kérdezte D'Arnot. - Nem gondolja, hogy ez a könyvecske tisztázza születésének rejtélyét. Ember, ön Greystoke lordja!

Tarzan megrázta a fejét.

- A könyv csak egy gyerekről tesz említést felelte. És az ő kis csontváza ott feküdt a bölcsőben, amelyben enivalóért sírva meghalt. Attól a pillanattól kezdve, hogy én először beléptem a konyhába, egészen addig, míg Porter professzor és társasága el nem temette apjával és anyjával együtt a konyhá mellett. Az volt az a csecsemő, amelyről a könyv beszél! Az én származásom rejtélye titokzatosabb, mint valaha volt. Pedig az utóbbi időben magam is sokat gondolkodtam azon, nem lehet-e, hogy mégis az a konyha volt születésem helye. Attól tartok. Kala igazat mondott - mondta végül szomorúan.

D'Arnot a fejét csóválta. Tarzan egyáltalán nem győzte meg, és hirtelen eltökélte magát, hogy bebizonyítja elmélete helyességét. Úgy érezte; valóban rábukkant a titok egyetlen lehetséges nyitjára. Ha pedig mégsem, akkor a dolgot a végleg megfejthetetlen, örök rejtélyek birodalmába utalhatja.

Egy héttel később a két férfi egy tisztásra bukkant az erdőben. A távolban erős cölöpkerítéssel védett, számos épületből álló falu látszott. Közöttük és a zárt település között megművelt földek terültek el, amelyeken jó néhány néger dolgozott.

A két férfi megállt a dzsungel szélén.

Tarzan mérgezett nyilat helyezett az íjára, de D'Arnot a karjára

tette a kezét.

- Mit csinál, Tarzan? - kérdezte.

- Ha meglátnak, meg akarnak majd ölni minket - felelte Tarzan. - Inkább én ölöm meg őket.

- Hát ha barátsággal lesznek hozzánk - koc- káztatta meg D'Arnot.

- Feketék - Tarzan csak ennyit válaszolt.

Azzal újra megfeszítette íját.

- Nem szabad, Tarzan! - kiáltotta D'Arnot. - Civilizált ember nem öl ok nélkül. Mon Dieu! De sokat kell még tanulnia! Előre szánom azokat a gazfickókat, akikkel a sors majd összehozza, ha Párizsba érünk. Lesz dolgom bőven, ha meg akarom menteni a guillotine-tól.

Tarzan leeresztette az íját, és elmosolyodott.

- Nem értem. Ha azokat a feketéket ott az én dzsungelben meg kellett ölnöm, ezeket miért nem? Ha mondjuk Numa, az oroszlán támadna ránk, akkor talán azzal kellene fogadnom, hogy "Jó napot, Monsieur Numa, hogy van a neje önagysága, mi?"

- Várja meg, míg a feketék ránk támadnak - felelte D'Arnot. - Akkor megölheti őket. Ne abból induljon ki, hogy az emberek az ellenségei. Előbb bizonyosodjék meg róla.

- Jöjjön - mondta Tarzan. - Mutassuk meg magunkat nekik, hogy megölhessenek. - Azzal nyílegyenest elindult a földéken keresztül, magasra tartott fejjel. Síma, barna bőrén megcsillant a trópusi nap fénye.

Nyomában ott lépdelt D'Arnot azokban a megviselt ruhadarabokban, amelyeket Clayton vetett le, és hagyott a kunyhóban, amikor a francia cirkáló tisztjei szalonképeesebb öltözékekkel látták el.

Az egyik fekete kisvártatva felnézett, észrevette Tarzant, és hangos visongatás közepette a cölöpkerítés felé kezdett rohanni.

A következő pillanatban a környék csendjét a menekülő kerti munkások rémült kiáltozása verte fel. Mielőtt azonban bármelyikük is odaért volna a cölöpkerítéshez, egy fehér férfi bukkant elő odabentről, puskával a kezében. A szeme elé táruló látványtól nyomban vállához kapta a puskát. Tarzan ismét csak megízlelhette volna, milyen az ólomgaluska, ha D'Arnot nem kiált oda a lövésre készülő férfinak:

- Ne lőjön! Jóbarátként érkezem!

- Akkor álljanak meg! - hangzott a válasz.

- Állj, Tarzan! - kiáltotta D'Arnot. - Azt hiszi, hogy ellenségük vagyunk.

Tarzan lépésre váltott, és D'Arnot-val együtt így közeledtek a kapunál álló fehér férfi felé. Utóbbi teljesen elképedt, zavart arccal bámult rájuk.

- Hát maguk miféle emberek? - kérdezte franciául.

- Fehér emberek! - felelte D'Arnot. - A dzsungelben kóborolunk már nagyon régen.

A férfi leengedte a puskáját, és széttárt karra indult feléjük.

- Constantine atya vagyok. Az itteni francia misszió tagja - mondta. - Örülök, hogy körünkben üdvözölhetem Önöket.

- Ez itt Monsieur Torzan, Constantine atya - felelte D'Arnot a majomemberre mutatva. Majd amikor a pap kezét nyújtott Tarzannak, hozzátette - én pedig Paul D'Arnot vagyok, a francia haditengerészettől.

Constantine atya megszorította Tarzan kezét, amelyet az a pap mozdulatát utánozva feléje nyújtott. Közben gyors, éles pillantással felmérte a másik pompás testi felépítését és megnyerő arcát.

Ezzel a kézfogással Tarzan, a dzsungel fia megérkezett a civilizáció legelső előretölt állásába.

Egy hétig maradtak itt, és az örökké figyelő majomember sok mindent megtanult az emberek szokásaiból. Közben a fekete asszonyok fehér vászonöltönyt varrtak neki és D'Arnot-nak, hogy megfelelő öltözékben folytathassák útjukat.

25. A civilizáció a maga pompájában

Újabb hónap elteltével egy széles folyó torkolatánál kisebb épületegyütteshez értek. Itt Tarzan rengeteg hajót pillantott meg, és a sok ember láttán ismét elfogta a vadon élő állatokra is jellemző, régi szégyenlőssége.

Aztán fokozatosan hozzászokott a különös zajokhoz és a civilizált emberek furcsa viselkedéséhez. Kis idő múlva már senki sem mondta volna, hogy két röpke hónappal korábban ez a fehér vászonruhát viselő, jóképű francia, aki együtt nevetett és csevegett a társaság legvidámabb tagjaival, csupaszon ugrált ágról ágra az őserdőben. Közben mit sem sejtő áldozatát leste, amelynek húásával amúgy nyersen tömte tele bendőjét.

A kést és a villát, amelyet megvetően hajított félre egy hónappal ezelőtt, most ugyanolyan tökéletesen használta, mint a választékos modorú D'Arnot. Igen tehetséges tanítványnak bizonyult. Ezért a fiatal francia szorgalmasan tovább munkálkodott, hogy Tarzanból, a dzsungel fiából választékos modorú és finom beszédű úriembert faragjon.

- Önt a jóisten is úriembernek teremtette, barátom. A szíve szerint az is - mondta D'Arnot. - De a teremtő azt akarja, hogy a műve kifelé is látható legyen.

Mihelyt elértek a kis kikötőbe, D'Arnot azonnal táviratilag tudatta felettes hatóságaival, hogy él és biztonságban van. Egyben háromhavi szabadságot kért és kapott.

Bankárjának is sürgönyözött pénzért. Csak azért kényszerültek - nem kis bosszúságukra - egy hónapig a helyszínen várakozni, mert nem sikerült hajót bérelniük, amelyen visszamehettek volna a kincsért.

Tengerparti tartózkodásuk ideje alatt "Monsieur Tarzan" egyre inkább csodaszámba ment mind a fehérek, mind a feketék körében. Néhány olyan eset történt ugyanis, amely Tarzan szemében jelentéktelen semmiségnek számított.

Egyszer egy hatalmas termetű, az italtól megalondult fekete ámokfutást rendezett. Rettegésben tartotta a várost mindaddig, míg balsorsa a szállodába nem vezérelte, amelynek verandáján éppen ott üldögélt a fekete hajú francia óriás.

Késével hadonászva a néger fellépdelt a széles lépcsőn. Egyenesen egy asztal felé tartott, amelynél négytagú társaság ült, elmaradhatatlan abszintjét kortyolgatva.

Riadt kiáltozás közepette mind a négy férfi elinalt. Erre a
140. oldal

Burroughs, Edgar - Tarzan a majomember 01
fekete Tarzant nézte ki magának. Hangosan elbődült és rárohant a majomemberre. Közben vagy félszáz szempár figyelte az ablakokban és ajtóknál megbújva a jelenetet. Mindenki tanúja akart lenni, miként mészárolja le a hatalmas termetű fekete a szegény franciát.

Tarzan azzal a harcias mosollyal fogadta támadóját, amelyet a küzdelem öröme rendszerint az ajkára csalt.

Amikor a néger közel ért hozzá, hirtelen acélos marok ragadta meg felemelt kezét: Egyetlen gyors csavarintás elég volt ahhoz, hogy csuklója törötten csüngjön alá.

A fájdalomtól és a meglepetéstől a téboly egy pillanat alatt elszállt a fekete férfiből. Tarzan kényelmesen hátravetette magát székében, a fickó pedig megfordult, és kínjában ordítóva eliramodott a bennszülöttek faluja felé.

Egy másik alkalommal Tarzan és D'Arnot több más fehér társaságában éppen vacsorázott, amikor beszélgetés közben az oroszánokra és az oroszánvadászatra terelődött a szó. Megosztották a vélemények az állatok királyának bátorságát illetően. Egyesek azt hangoztatták, hogy tulajdonképpen gyáva alak. Abban azért mindannyian egyetértettek, hogy megnyugtató érzés a kezük ügyében tudni gyorstüzelő puskájukat, ha éjszakánként a tábor környékén felhangzik a dzsungel fejedelmének bömbölése.

D'Arnot megegyezett Tarzannal, hogy titokban tartják az utóbbi múltját. Így aztán a francia tisztén kívül senki nem tudta, milyen közeli ismeretségben van a majomember a dzsungel fenevadjaival.

- Monsieur Tarzan még nem nyilatkozott - mondta a társaság egyik tagja. - Az ilyen rettenthetetlen férfinak, aki - ha jól tudom - hosszú időt töltött el Afrikában, bizonyára vannak tapasztalatai az oroszánokkal kapcsolatban. Igaz?

- Vannak - felelte Tarzan szárazon. - És ezek alapján megállapíthatom, hogy valamennyien helyesen ítélik meg, milyen természetűek az oroszánok. Legalábbis azok, amelyekkel önök találkoztak! De ezen az alapon minden feketét a szerint a fickó szerint kellene megítélnünk, aki a múlt héten ámokfutást rendezett. Vagy minden fehér embert gyávanak kellene tartanunk, mert találkoztunk gyáva fehérekkel? Az alacsonyabb rendű élőlények egyénisége éppoly nagy eltéréseket mutathat, mint a miénk. Lehet, hogy ha ma elindulunk az erdőbe, egy szokatlanul félénk oroszánnal találjuk magunkat szemközt. Az bizonyosan elmenekül előlünk. Holnap esetleg a nagybátyjával találkozunk vagy az ikertestvérrel, és a barátaink nem tudják, miért nem térünk vissza a dzsungelből. Ami engem illet, én mindig abból indulok ki, hogy az oroszán, ádáz fenevad. Ezért azon igyekszem, hogy soha ne találjon készületlenül.

- Nem sok öröme telhet a vadászatban annak - vágott vissza az imént szóló - aki fél attól az állattól, amelyet el akar ejteni.

D'Arnot elmosolyodott. Tarzan és a félelem!

- Nem tudom pontosan, mit ért félelmen - mondta Tarzan. - Az oroszánokhoz hasonlóan más-más formában jelentkezik a félelem az emberekben is. Számomra azonban a vadászat egyetlen öröme az a tudat, hogy az állatnak, amelyet el akarok ejteni, éppúgy lehetősége van megenni engem, mint nekem őt. Ha néhány puskával, egy fegyverhordozóval és húsz-harminc hajtóval vonulnék ki oroszánra vadászni, aligha érezném így. Én nagyobb biztonságban érezném magam, annál inkább odalenne számomra a vadászat öröme.

- Nos akkor feltételezem, hogy Monsieur Tarzan legszívesebben meztelenül, egy szál rúgós késsel felfegyverkezve indul a dzsungelbe megölni az állatok királyát - nevetett a társaság másik tagja jóindulatúan, de azért szemernyi gúnnyal a hangjában.

- Meg egy kötéllel - tette hozzá Tarzan.

Abban a pillanatban egy oroszlán mély, bömbölő hangja hallatszott a távoli dzsungelből. Mintha kihívóan azt kérdezte volna, hogy van-e, aki felmeri venni vele a küzdelmet.

- No, itt az alkalom, Monsieur Tarzan - mondta évődve a francia.

- Nem vagyok éhes - felelte Tarzan kurtán.

A férfiak D'Arnot kivételével mind jót nevettek. Egyedül ő tudta, hogy a majomember szájából egyszerűen egy dzsungelbeli fenevad viselkedésének indoklása hangzott el.

- De hát azért csak félne, mint bárki az itt ülők közül, meztelenül, egy szál késsel és egy kötéllel felfegyverkezve nekivágni a kalandnak - mondta az iménti férfi. - Nincs igazam?

- Nincs - felelte Tarzan. - De csak a bolond tesz bármit ok nélkül.

- Legyen az ok ötezer frank - mondta a másik. - Ekkora összegbe vagyok hajlandó fogadni, hogy nem tud elejteni a dzsungelben egy oroszlánt az említett feltételek mellett.

Tarzan D'Arnot-ra pillantott, és bólintott.

- Legyen tízezer - mondta D'Arnot.

- Rendben - felelte a másik.

Tarzan felállt.

- A ruháimat majd a település szélén fogom hagyni, hogy ha nem térnék vissza napkeltéig, legyen mit felvennem, ne járjak meztelenül az utcán.

- Csak nem most akar elindulni? - kiáltott fel az, aki a fogadást ajánlotta. - Éjnek idején?

- Miért ne? - kérdezte Tarzan. - Numa éjszaka messzebbre elkóborol. Könnyebb lesz megtalálni.

- Nem - mondta a másik. - Nem akarom, hogy a halála a lelkesen száradjon. Elég nagy meggondolatlanság az is, ha nappal indul útnak.

- Most megyek - felelte Tarzan, és elindult a szobájába a késéért és a köteléért.

A férfiak elkísérték egészen a dzsungel széléig, és ott egy kis raktárépületben levette a ruháit.

Amikor azonban nekivágott volna az erdőnek, megpróbálták lebeszélni a vállalkozásról. Az erősködött a leginkább, hogy álljon el a meggondolatlan kalandtól, aki a fogadást ajánlotta.

- Olybá veszem, hogy nyert - mondta. - A tízezer frank máris az öné, csak hagyjon fel végre ezzel az örültséggel, amely csakis a halálával végződhet.

Tarzan felnevetett, és a következő pillanatban már el is nyelte a dzsungel.

A férfiak csöndben álldogáltak ott még pár percig, aztán lassan megfordultak, és visszasétáltak a szálloda teraszára.

Tarzan alig ért be a dzsungelbe, rögtön felugrott az egyik fára,

Burroughs, Edgar - Tarzan a majomember 01
és ahogy ágról ágra lendült, a szabadság mámorító érzése töltötte el.

Ez az igazi élet, gondolta. Ó, mennyire elemében érezte egyszeriben magát. Ugyan miként kárpótolhatta volna ezért az életért a civilizáció, a maga szűk, mindenfelől előírásokkal, tilalmakkal és illemszabályokkal behatárolt életterével! Még a ruha is akadály és nyűg volt a számára.

Végre szabad volt. Észresem vette addig, milyen rabságban élt.

Milyen könnyű volna most a tengerpart felé kanyarodnia, aztán délnek fordulnia, és visszatérni a saját dzsungeljébe, a saját kunyhójába.

Széllel szemben haladt, ezért hamarosan megérezte Numa szagát. Kisvártatva éles fülével már hallotta is az ismerős zajt, a párnás talpak lépteit és az aljnövényzeten átfurakodó hatalmas, sűrű bundájú test nesztét.

Tarzan csendesen a mit sem sejtő fenevad fölé került. Nesztelenül a nyomában is maradt, míg egy holdfényes kis tisztásra nem értek.

Akkor a majomember kötelének végén lévő hurok egyszer csak megült, majd megszorult az állat sárgásbarna torkán. Ahogy korábban már szászor, Tarzan most is egy erős ághoz kötözte a kötél másik végét. Míg a fenevad elkeseredetten küzdött és kapálózott, hogy valahogy kiszabadítsa magát, addig ő leereszkedett mögötte a földre. Rávetve magát az állat hátára vagy tucatszor mártotta bele hosszú, vékony pengéjű kését annak a szívébe.

Aztán egyik lábát Numa tetemére helyezve barbár törzsének rémisztó diadalordítását hallatta.

Egy-pillanatig Tarzan tétovázva állt ott. Két ellentétes érzelem dúlt a lelkében. A D'Arnot-hoz való hűség és a saját dzsungeljének szabad élete utáni sóvárgás. Végre aztán egy gyönyörű arc felrémelő látványa és a forró ajkak csókjainak emléke szertefoszlatta régi élete csábító varázsát.

A majomember-vállára vette Numa még meleg tetemét, és újra felugrott a fák ágai közé.

A férfiak jó egy órán át szinte teljes némaságban ültek a szállodában. Hasztalan próbáltak a legkülönbözőbb témákról beszélgetni. A mindannyiuk elméjét foglalkoztató gondolat miatt a társalgás újra meg újra elakadt.

- Mon Dieu - mondta nagysokára az, aki fogadott Tarzannal - én ezt nem bírom tovább. Nekivágok a dzsungelnek a gyorstüzelő puskámmal, és visszahozom azt az eszeveszett embert.

- Megyek én is - mondta erre valaki.

- Én is ... én is ... én is ... - visszhangozták a többiek kórusban.

Mintha az indítványtól valamilyen lidérces, gonosz varázs tört volna meg. Sietett ki-ki a maga szállására, és nem sokkal később - mind állig felfegyverkezve - már el is indultak a dzsungel felé.

- Úristen! Mi volt ez? - kiáltotta hirtelen a társaság egyik tagja, egy angol, amikor Tarzan távoli vad ordítása eljutott a fülükig.

- Én hallottam már egyszer ezt a hangot - mondta egy belga. - Amikor a gorillák földjén jártam, a teherhordóim azt mondták, hogy a nagy hím majom üvölt így, amikor zsákmányt ejt.

Burroughs, Edgar - Tarzan a majomember 01

D'Arnot emlékezett, milyenek írta le Clayton azt a hátborzongató ordítást, amellyel Tarzan adta a világ tudtára győzelmeit. Kissé elmosolyodott, annak dacára, hogy egyben rémülettel töltötte el a gondolat: egy emberi lény torkát, barátja ajkát ilyen kísérteties hang képes elhagyni.

Amikor végül a társaság tagjai már ott álltak a dzsungel szélének közelében, és éppen azt vitatták meg, mi is volna a legjobb módja erők elosztásának, egyszer csak halk nevetés riasztotta meg őket. Amikor megfordultak, egy óriás méretű alakra lettek figyelmesek, aki széles vállain egy megölt oroszlánt cipelve közeledett feléjük.

Még D'Arnot is halálrasújtottan állt a helyén. Számára is elképzelhetetlennek tűnt, hogy valaki ilyen gyorsan képes megölni egy oroszlánt a magával vitt hirtvány fegyverek segítségével, vagy hogy egyedül ki tudja hozni a hatalmas állat tetemét a kusza növényzetű dzsungelből.

A férfiak Tarzan köré gyűltek, és kérdésekkel árasztották el. Ő válaszul folyvást csak azt hangoztatta nevetve, hogy mennyire semmiség az, amit tett.

Tarzan számára olyan volt ez az egész, mintha valaki dicshimnuszokat zengett volna egy mézáros hősiességéről csak azért, mert az megölt egy tehenet. Ő maga olyan gyakran ölt élelemszerzés céljából vagy önvédelemből, hogy ez egyáltalán nem volt rendkívüli tett a számára.

Am ezeknek a férfiaknak a szemében, akik pedig gyakran jártak ki nagyvadra, igazi hőstettnek számított.

Mellesleg tízezer frank tulajdonosa lett, mert D'Arnot ragaszkodott hozzá, hogy tartsa meg mind.

Nagyon fontos dolog volt ez Tarzan számára, aki kezdett lassan rájönni, micsoda hatalommal bírnak azok a kis fém- és papírdarabok, amelyek rögvést gazdát cserélnek, mihelyt az emberek utazni, enni, aludni akarnak, vagy ruhát szereznek maguknak, isznak vagy dolgoznak, játszanak vagy az eső, a hideg, a nap elől keresnek menedéket.

Nyilvánvalóvá vált Tarzan előtt, hogy pénz nélkül az ember nem maradhat életben. D'Arnot ugyan megmondta neki, hogy ne aggódjon emiatt, mert neki annyi van, amennyi kettejük számára is több mint elegendő. De a majomember sok mindent megtanult időközben. Köztük azt is, hogy az emberek lenézik azt, aki a másiktól pénzt fogad el anélkül, hogy megfelelő ellenértéket adna cserében.

Nem sokkal az oroszlánvadászat epizódja után D'Arnot-nak sikerült egy ósdi teknőt bérelnie.

Mindkettőjük számára boldog reggel volt, amikor a kis bárka felszedte a horgonyt, és elindult a nyílt tenger felé.

Esemény nélküli hajóút után kötöttek ki. Az azt követő reggelen, hogy horgonyt vetettek a kunyhó előtt, Tarzan átöltözött, és egy ásóval felszerelve egyedül indult el a majmok amfitreátrumába.

Másnap későn tért vissza. Vállán cipelte a nagy ládát. Naplementekor a kis bárka kihajózott a kikötőből, majd északnak fordult.

Három héttel később Tarzan és D'Arnot már egy Lyonba tartó francia gőzhajó utasa volt. Pár napot töltöttek ebben a városban, majd D'Arnot magával vitte Tarzant Párizsba. A majomember már égett a vágytól, hogy továbbmehessen Amerikába. D'Arnot ragaszkodott ahhoz, hogy előbb feltétlenül tartson vele Párizsba. Ennek okáról azonban nem nyilatkozott.

Burroughs, Edgar - Tarzan a majomember 01

Megérkezésük után D'Arnot sürgősen látogatást tett a rendőrmisztérium egyik magas rangú tisztviselőjénél, aki régi barátja volt. Magával vitte Tarzant is.

D'Arnot ügyesen hol erre, hol arra a témára terelte a beszélgetést. Végül a rendőrtiszt a bűnözők lefogásának és azonosításának jó néhány divatos módszerét ismertette az érdeklődve figyelő Tarzan előtt. Tarzant ebben a lebilincselő tudományban az ujjlenyomatok szerepe érdekelte legkevésbé.

- De hát mire mennek ezekkel az újjnyomatokkal - kérdezte Tarzan.
- Az ujj bőrének mintázata pár év elteltével úgyis teljesen megváltozik. A régi hám lekopik, és új nő helyette.

- A mintázat sohasem módosul - felelte a tisztviselő. - A csecsemőkortól az aggkorig az egyén ujjlenyomatainak csak a nagysága változik. Kivéve persze ha sérülés miatt módosul a forgók és csigavonalak alakja. Ha valakinek mind a két keze öt-öt ujjáról lenyomatot vettek, akkor az illető csakis úgy bújhat ki az azonosítás alól, ha mind a tíz ujját elveszti.

- Ez bámulatos - kiáltott fel D'Arnot. - Kíváncsi volnék, hogy az én ujjaim mintázata mihez hasonlatos?

- Mindjárt meglátjuk - felelte a rendőrtiszt.

Becsöngette egyik beosztottját és néhány utasítást adott neki.

A férfi távozott a helyiségből, de kisvártatva egy keményfa dobozzal tért vissza, amelyet letett az asztalára.

- Nos hát - mondta a tisztviselő - pillanatokon belül látni fogja, milyenek az ujjlenyomatai.

A kis ládikából üveglapot, egy tubus sűrű nyomdafestéket, gumihengert és néhány hófehér kartont vett elő. Kevés nyomdafestéket nyomott az üveglapra, majd a gumihengert mindaddig ide-oda tologatta rajta, míg az üveg teljes felületét egészen vékony és egyenletes festékréteg nem fedte.

- Tegye a jobb keze négy ujját az üvegre, így - mondta a rendőrtiszt. - Most a hüvelykujját. Jól van. Most nyomja rá őket pontosan ugyanebben a helyzetben erre a kartonra. Nem, csak egy kicsit jobbra. Maradjon hely a hüvelykujjának és a balkéz ujjainak is. Így ni, most jó. Akkor most ugyanígy a balkézrel is.

- Rajta, Tarzan - kiáltotta D'Arnot. - Lássuk milyenek az ön vonalai?

Tarzan készséggel engedett a felszólításra. Míg a művelet tartott, számtalan kérdést tett fel a rendőrtisztnek.

- Az ujjlenyomatokból megállapítható, hogy az illető néger vagy fehér ember-e?

- Azt hiszem, nem - felelte a tisztviselő.

- Meglehet különböztetni a majom ujjlenyomatát az emberétől?

- Valószínűleg, mert a majomé bizonyára jóval egyszerűbb, mint az emberé.

- De a majom és az ember keresztezéséből született utód vajon mutatja-e mindkét őse jellegzetességeit?

- Azt hiszem, valószínűleg igen - felelte a tiszt. - De a tudomány még nem tart ott, hogy ilyen esetekben teljes bizonyossággal szolgálhatna. A magam részéről egyes személyek megkülönböztetésén túl

Burroughs, Edgar - Tarzan a majomember 01
nem szívesen hagyatkoznék másban a tudomány megállapításaira. Abban tökéletesen megbízható. Talán az egész Földön nem született még két olyan ember, akinek az ujjain teljesen azonos mintázat volna. Nagyon is kétséges, hogy bármelyik ujjlenyomatot - eltekintve az eredetijétől - egyetlen másik ujj valaha képes lenne pontosan reprodukálni.

- Sok időt vagy fáradságot igényel az összehasonlítás? - kérdezte D'Arnot.

- Normális körülmények között pár pillanat az egész, ha a lenyomat tiszta rajzolatú.

D'Arnot egy kis fekete könyvet vett elő a zsebéből, és lapozgatni kezdett benne. Tarzan meglepetten nézett rá. Hogyan kerülhetett D'Arnot-hoz az ő könyve?

D'Arnot kisvártatva megtalálta azt a Lapot, amelyen öt apró tintamaszat látszott.

A nyitott könyvet a rendőr felé nyújtotta.

- Ezek az ujjlenyomatok itt ön szerint hasonlítanak az enyéimre vagy Monsieur Tarzanéira? Meg tudná esetleg mondani, hogy azonosak-e valamelyikkel ?

A tiszt erős nagyítót vett elő íróasztalából. Mindhárom mintát gondosan megvizsgálta, közben egy jegyzetömbbe irogatott valamit.

Tarzan csak most jött rá, mi a rendőrtisztnél tett látogatásuk valódi célja. Talán élete rejtélyének kulcsa van azokban az apró jelekben.

Feszült idegekkel, előrehajolva ült a székén. Aztán hirtelen feloldódott benne az izgalom, és mosolyogva dőlt hátra.

D'Arnot meglepődve nézett rá.

- Elfelejtí, hogy annak a gyereknek a holtteste, akitől ezek az ujjlenyomatok származnak, húsz éven keresztül apjának kunyhójában feküdt! Én világ életemben mindig is ott láttam - mondta Tarzan.

A rendőrtiszt elképedve pillantott fel.

- Folytassa csak a vizsgálódást, kapitány úr - mondta D'Arnot. - Majd később elmondjuk, miről van szó. Feltéve, hogy Monsieur Tarzan beleegyezik.

Tarzan bólintott.

- De hát ön megörült, kedves D'Arnot - makacskodott. - Azok az aprócska ujjak Afrika nyugati partján vannak eltemetve.

- Én ezt nem merném ilyen határozottan állítani, Tarzan - felelte D'Arnot. - Lehet, hogy ön nem John Clayton fia, de akkor, hogy az ördögbe került abba az isten háta mögötti dzsungelbe? Oda John Claytonon kívül soha egyetlen fehér ember sem tette be a lábát!

- Elfeledkezik Kaláról - mondta Tarzan.

- Eszembe se jutott számolni vele - felelte D'Arnot.

A két barát beszélgetés közben lassan odasétált a bulvárra néző széles ablakhoz. Kis ideig álldogáltak. A nyüzsgő sokaságot bámulták. Ki-ki a saját gondolataiba burkolózott.

- Úgy látszik, mégis időbe telik az ujjlenyomatok összehasonlítása - gondolta D'Arnot.

Azzal megfordult, és a rendőrtisztre pillantott. Legnagyobb megdöbbenésére azt látta, hogy a tiszt hátradőlt a székében. Csak úgy falta szemével a kis fekete napló tartalmát.

D'Arnot köhintett. A rendőr felpillantott, majd elkapva pillantását felemelt ujjal figyelmeztette, hogy maradjon csendben.

D'Arnot visszafordult az ablak felé. Kisvártatva a rendőrtiszt szólalt meg:

- Uraim - mondta.

Mindketten feléje fordultak.

- Nyilvánvaló, hogy itt igen komoly tét forog kockán. Többé-kevésbé attól függ minden, hogy ez a vizsgálat tökéletesen megbízható eredménnyel zárul-e. Arra kérem ezért önöket, hogy az egész ügyet bízzák rám. Pár nap múlva visszaérkezik Monsieur Desquerc, a szakértőnk. Mondja ki ő az utolsó szót!

- Azt reméltem, hogy azonnal megtudjuk az eredményt - mondta D'Arnot. - Monsieur Tarzan holnap elhajózik Amerikába.

- Megígérhetem, hogy két héten belül táviratilag közölheti velem a hírt - felelte a tiszt. - De, hogy az mi lesz, azt nem merem megjósolni. Nagy a hasonlóság, de mégis . . . Azt hiszem, jobb ha Monsieur Desquerc-re bízunk a döntést.

26. Az óriás újra színre lép

Baltimore külvárosában bérkocsi állt meg az egyik régimódi lakóépület előtt. Negyven körüli, határozott és szabályos arcú, megtermett férfi szállt ki belőle. Kifizette és elbocsátotta a sofőrt. Egy perc múlva az utas már be is lépett a régi, meghitt otthon könyvtárába.

- Ó, Mr. Canler! - kiáltott fel egy idős férfi. Felemelkedve a látogató üdvözlésére indult.

- Jó estét, drága professzor úr - kiáltott a férfi, és szívélyesen kezét nyújtott.

- Ki engedte be? - kérdezte a professzor.

- Esmeralda.

- Akkor bizonyára közölni fogja Jane-nel a hírt, hogy ön itt van - mondta az idős férfi.

- Nem, professzor úr - felelte Canler. - Én ugyanis elsősorban önhöz jöttem.

- Ó, micsoda megtiszteltetés - mondta Porter professzor.

- Professzor úr! - folytatta Robert Canler - megfontoltan, mint aki minden egyes szavának nyomatékot akar adni. - Azért jöttem ma este, hogy Jane-ről beszéljek önnel! Ön tudja, mik a szándékaim, és volt szíves lányának tett házassági ajánlatom ügyében mindig is támogatólag nyilatkozni.

Archimedes Q. Porter professzor nyugtalanul fészkelődött a karosszékeiben. A téma mindig is kényelmetlenül érintette. Nem is értette, hogy miért. Canler remek partinak számított.

- Jane viszont ... - folytatta Canler - őt egyszerűen nem értem. Hol ezzel, hol azzal az ürüggyel, de mindig kitér a válasz elől.

Örökké az az érzésem, hogy megkönnyebbülten sóhajt fel, ahányszor csak elbúcsúzom tőle.

- Nana - mondta Porter professzor. - Nana, Mr. Canler. Jane felettébb szófogadó lány. Meglátja, pontosan azt fogja tenni, amit mondok neki.

- Vagyis továbbra is számíthatok a támogatására? - kérdezte Canler némi megkönnyebbüléssel a hangjában.

- Hát persze, uram, hát persze! - kiáltott fel Porter professzor.
- Nem is értem, hogyan kételkedhetett ebben?

- Tudja, itt van ez az ifjú Clayton - hozakodott elő a témával Canler. - Hónapok óta körülötte legyeskedik. Nem tudom, hogy Jane érdeklődését felkeltette-e. De a nemesi címe mellett most még igen tekintélyes birtokot is örökölt az apjától! Nem volna semmi különös abban, ha végül is megnyerné a szívét, hacsak... - azzal Canler elhallgatott.

- Nana, Mr. Canler. Hacsak ... Micsoda?

- Hacsak ön azt nem kívánja, hogy Jane és én azonnal házasodjunk össze - mondta Canler lassan és tagoltan.

- Felhívtam már Jane figyelmét, hogy ez igencsak kívánatos volna - mondta szomorúan Porter professzor. - Nem vagyunk többé abban a helyzetben, hogy fenntarthassuk ezt a házat, és az ő társasági igényei szerint élhessünk.

- És mit válaszolt? - kérdezte Canler.

- Azt mondta, hogy egyelőre senkihez sem kíván férjhez menni.- felelte Porter professzor - és hogy elköltözhetnének északra, Wisconsin-ba. Élhetnének azon a farmon, amelyet az édesanyja hagyott rá. A kis birtok valamivel többet jövedelmez, mint amennyit a fenntartása felemészt. A bérlők mindig is megélték belőle, sőt emellett minden évben küldeni tudtak valami jelentéktelen összeget Jane-nek. Úgy tervezi, hogy a jövő hét elején utaznánk fel oda. Mr. Philander és Mr. Clayton már el is indult, hogy minden rendben legyen, mire megérkezünk.

- Clayton odament? - kiáltott fel Canler szemmel láthatóan bosszúsan. - Miért nem szóltak nekem? Igazán örömet elutaztam és minden tekintetben gondoskodtam volna a kényelmükről.

- Jane úgy véli, hogy már így is túlságosan lekötöztetettjei vagyunk Önnek, Mr. Canler - mondta Porter professzor.

Canler már válaszolni készült, amikor lépteket hallott odakintről, a hall felől. Jane lépett be a szobába.

- Ó, elnézést kérek! - kiáltott fel, és megállt a küszöbön. Azt hittem egyedül vagy, papa.

- Csak én vagyok itt, Jane - mondta Canler és felkelt a helyéről. - Jöjjön, tartson velünk egy kis családi beszélgetésre. éppen magáról volt szó.

- Köszönöm - mondta Jane, és leült a székre, amelyet Canler tett oda neki. - Csak azt akartam megmondani a papának, hogy Tobey holnap lejön a kollégiumból, és összepakolja a könyveket. Szeretnék figyelmeztetni, hogy tetess félre mindent, amire őszig nincs feltétlenül szükséged. Légy szíves ne hozd el az egész könyvtárat Wisconsinba! Afrikába is legszívesebben magaddal vitted volna, ha nem állok a sarkamra.

- Tobey itt volt? - kérdezte Porter professzor.

- Igen, éppen most váltam el tőle. Jelenleg vallásos élményeiről folytat eszmeeserét Esmeraldával a hátsó verandán.

- Nana, azonnal beszélnem kell vele! - kiáltotta a professzor. - Bocsássatok meg egy pillanatra, gyermekeim - azzal az idős férfi kisietett a szobából.

Mihelyt hallótávolságon kívül került, Canler odafordult Jane-hez.

- Hallgasson ide, Jane - mondta nyersen. - Meddig akarja még halogatni ezt a dolgot? Nem mondta azt, hogy nem jön hozzám feleségül, de ígéretet sem tett rá. Én holnap megszerzem az engedélyeket. Nyugodtan összeházásodhatunk, mielőtt elutazik wisconsinba. Nem vagyok híve annak, hogy nagy hűhót csapjunk. Biztos vagyok benne, hogy maga sem.

A lánynak megfagyott a vér az ereiben, de azért bátran felemelte a fejét.

- Tudja, hogy az édesapja is így óhajtja - tette hozzá Canler.

- Igen, tudom.

A lány jófor mán suttogva válaszolt.

- Tisztában van vele, Mr. Canler, hogy ön voltaképpen megvásárol engem? - mondta végül fagyos, kimért hangon. - Pár rongyos dollárért egyszerűen megvesz. De hát persze, hogy ön tudja ezt, Robert Canler, hiszen éppen ez a reménybeli eshetőség járt az agyában, amikor kölcsönadta a papának a pénzt ahhoz a hajmeresztő kalandhoz, amely meglepő módon akár sikerrel is végződhetett volna, ha nem jön közbe az a rejtélyes história. Ezen persze ön lett volna a legjobban meglepve, Mr. Canler. El sem tudta képzelni, hogy a vállalkozás sikerrel járhat. Ön ehhez túlságosan is jó üzletember. Hogy adott volna másként kölcsön pénzt elrejtett kincsek felkutatásához? Hogy kölcsönzött volna biztosíték nélkül? Hacsak nincs erre valami különleges oka. Nagyon jól tudta, hogy ha nem kér biztosítékot, sokkal inkább megbízhat a Porter család becsületében, mint különben. Tudta: ez a legjobb módja annak, hogy a kényszer látszata nélkül beleerőltesse engem ebbe a házasságba. Soha nem hozta szóba a kölcsön ügyét. Más férfiaknál én ezt a nagyvonalú és nemes jellem megnyilvánulásának tekinteném! De maga, Mr. Canler, maga kivétel! Sokkal jobban ismerem én magát, mint hinné. Minden bizonnyal feleségül fogok menni magához, ha nem lesz más kiút. De azt akarom, hogy értsük meg egymást egyszer s mindenkorra!

Amíg Jane beszélt, Robert Canler váltakozva hol elpirult, hol elsápadt. Mikor a lány elhallgatott, felállt, és cinikus mosollyal azt mondta:

- Meglep a viselkedése, Jane. Több önuralmat, több büszkeséget tételeztem fel magáról. Természetesen igaza van. Valóban megvásárolom, és tudtam, hogy maga ezzel tisztában van. Persze, azt hittem, inkább úgy tesz majd, mintha másként állna a dolog. Úgy gondoltam: az ön becsülése, a Porterek büszkesége miatt vissza fog riadni attól, hogy akár csak önmaga előtt is elismerje: igenis pénzen vett asszony lesz. De hát ha így akarja, legyem így! - tette hozzá könnyedén. - Az enyém lesz, és engem ezen kívül nem is érdekel más.

A lány szó nélkül megfordult és távozott a szobából.

Amíg Jane apjával és Esmeraldával együtt elindult a kis wisconsini farmra, az esküvőre nem került sor. Amikor a lány - miközben a vonat kigördült az állomásról - hűvös istenhózzádot mondott Canlernek, a férfi azt kiáltotta, hogy egy-két héten belül utánuk megy.

Az állomáson Clayton és Mr. Philander várta őket. Az előbbi

hatalmas túraautójában hamarosan már robogtak is a sűrű északi erdősegen keresztül a kis farm felé, ahol a lány gyerekkora óta nem járt.

A lakóépület, amely egy kis magaslaton állt, pár száz yardnyira a bérló házától, teljesen átalakult az alatt a három hét alatt, amelyet Clayton és Mr. Philander ott töltött. Clayton seregnyi ácsot, kőművest, vízvezetékszerelőt és festőt verbuvált a távoli városból. Így abból a roskatag építményből, amely érkezésükkor fogadta őket mostanra meghitt, két szintes házat varázsolt. Minden olyan modern kényelmi berendezéssel ellátta, amivel ilyen rövid idő alatt csak lehetett.

- Jaj, Mr. Clayton, mit csinált? - kiáltotta Jane Porter elszoruló szívvel, amikor rájött, micsoda költségekbe verte magát a férfi.

- Pszt - súgta oda Clayton. - Jbyeljünk, hogy édesapja ne sejtsem semmit. Ha nem szól neki, soha észre nem veszi! Én pedig egyszerűen nem vettem volna a lelkekre, hogy abban a rettenetes koszban és piszokban éljen, amely Mr. Philandert és engem fogadott. Igazán semmiség ez, Jane, ahhoz képest, amit adni szeretnék. Az ő kedvéért kérem, ne említse előtte a dolgot!

- De hát tisztában van vele, hogy nem fogjuk tudni mindazt visszafizetni önnek - kiáltotta a lány. - Micsoda rettenetes lekötelezettség ez nekem. Ezt akarta?

- Jaj, dehogy, Jane - mondta Clayton szomorúan. - Ha csak önről lett volna szó, higgye el, nem tettem volna meg. Kezdetől fogva tudtam, hogy csak magamnak ártanék vele az ön szemében! De el nem tudtam képzelni, hogy az a drága öregember abban az odúban lakjon, amit itt találtunk. Higgye el, kérem, hogy valóban csak őmiatta tettem. Hagyja meg nekem legalább ezt a kis örömet!

- Rendben van, Mr. Clayton - mondta a lány. - Elég nagyvonalúnak és nemeslelkűnek ismerem ahhoz, hogy elhiggyem: valóban miatta tette. És ... Cecil, bárcsak érdeme szerint viszonzhatnám a jóságát úgy ahogy ön szeretné.

- És miért nem teheti, Jane?

- Mert mást szeretek.

- Canlert?

- Nem.

- De feleségül megy hozzá. Legalábbis ezt mondta nekem, mielőtt elutaztam Baltimore-ból.

A lány arca megvonaglott.

- Nem szeretem őt - válaszolta szinte büszkén.

- Akkor a pénz miatt, Jane?

A lány bólintott.

- Ezek szerint én még annyira sem vagyok kívánatos partner, mint Canler? Nekem van pénzem elég, még sokkal több is, mint amennyire bárkinek szüksége lehet - mondta keserűen.

- Nem szeretem önt, Cecil - mondta a lány - de nagyra becsülöm. Ha már az a gyalázat ér, hogy ilyen alku kell kötnöm egy férfival, akkor legyen az illető inkább olyan, akit amúgyis megvetek. Undorodnék attól a férfitől, akinek szerelem nélkül eladom magam, bárki is az. Ön boldogabb lesz - mondta befejezésül - egyedül, de tudva azt, hogy

Burroughs, Edgar - Tarzan a majomember 01
becsülöm és a barátomnak tartom.

A férfi nem erőltette tovább a dolgot, de ha valaha valaki lélekben gyilkolni akart, hát William Cecil Clayton, Greystoke lordja akkor bizonyosan, amikor egy héttel később duruzsoló hangú, hathengeres autójával Robert Canler állt meg a ház előtt.

Elteelt egy hét. Egy feszült, eseménytelen, de kellemetlen hét a wisconsini farmház valamennyi lakója számára. Canler kitartott amellett, hogy Jane azonnal menjen hozzá feleségül.

A lány végül merő undorból, és azért, hogy megszabaduljon végre az örökös és visszataszító zaklatástól, beadta a derekát. Abban állapotban, hogy Canler másnap bemegy a városba, és az engedéllyel meg egy pappal tér vissza.

Clayton távozni akart, mihelyt bejelentették a tervet, de a lány fáradt, csüggedt tekintete visszatartotta. Egyszerűen nem volt képes magára hagyni.

"Hátha történik még addig valami" - próbálta magát gondolatban megvigasztalni. A szíve mélyén jól tudta: annyira gyűlöli Canlert, hogy csak egy szikra kell, és fellobban benne a gyilkolás vágya.

Másnap kora reggel Canler útra kelt a város felé. Keleten alacsonyan szállongó füst látszott az erdő felett, mert már egy hete nem messze tőlük tűzvész tombolt. De a szél továbbra is nyugatról fújt, és így nem fenyegette őket veszély.

Dél felé Jane sétálni indult. Visszautasította Clayton ajánlkozását, hogy elkíséri. Egyedül akart maradni, és a férfi tiszteletben tartotta óhaját.

A házban Porter professzor és Mr. Philander valamilyen súlyos tudományos probléma elmélyült taglalásával volt elfoglalva. Esmeralda a konyhában szundikált. Clayton pedig, akinek az álmatlan éjszaka után minduntalan lecsukódott a szeme, ledőlt a nappaliban lévő díványra. Hamarosan nyugtalan álomba merült.

A fekete füstfellegek keleten egyre magasabbra szálltak az ég felé. Egyszer csak kavarni kezdtek, majd sebesen nyugat felé sodorta őket a szél.

Egyre közelebb és közelebb szállt a füst. A bérlő házának lakói elmentek a vásárba, és így senki sem volt, aki észrevette volna a veszedelmes lángok gyors közeledtét.

A tűz hamarosan átcsapott az úton, és ezzel elvágta Canler számára a visszatérés lehetőségét. A szélirány rövid ideig tartó változása következtében az erdőtűz most észak felé terjedt.

Rövid idő múlva a szél visszafelé kezdett fújni, és a lángok egy helyben lobogtak tovább. Mintha valamilyen hatalmas kéz tartotta volna őket pórázon.

Északkelet felől egy fekete autó közeledett robogva a házhoz. Nagyon zökkenve megállt az épület előtt. Fekete hajú óriás ugrott ki belőle, majd felrohant a teraszra. Onnan megállás nélkül berontott a házba. Megpillantotta a díványon heverő Claytont. Először meglepődött, de aztán egyetlen ugrással az alvó mellett termett. Durván megrázta a vállát, és azt kiáltotta:

- Úristen, Clayton, hát itt mindenki megőrült? Nem tudják, hogy a tűz majdnem teljesen bekerítette magukat? Hol van Miss Porter?

Clayton talpra ugrott. Nem ismerte meg a másikat, de a szavait értette, és egyetlen ugrással a verandán termett.

Burroughs, Edgar - Tarzan a majomember 01

- Szent isten! - kiáltotta. - Jane! Jane, hol van?

Esmeralda, Porter professzor és Mr. Philander egy pillanat alatt csatlakozott a két férfihez.

- Hol van Miss Jane? - kiáltotta Clayton, és megragadta Esmeraldát.

- Ó, Gaberelle, Mr. Clayton, hát elment sétálni egy kicsit.

- Nem jött még vissza? - azzal Clayton a választ meg sem várva kicsörtetett az udvarra. A többiek követték.

- Merrefelé ment? - kiáltott rá Esmeraldára a fekete hajú ór iás.

- Azon az úton, ni - kiáltotta a rémült asszonyság, és dél felé mutatott, oda, ahol a harsogó lángnyelvek magasba emelkedő fala már teljesen elzárta a kilátást.

- Szálljanak be a másik kocsiba - ordította az idegen Claytonnak. - Idefelé jövet láttam, hogy van autójuk. Az észak felé vezető úton menjenek el innen. Az én kocsimat hagyják itt. Ha megtalálom Miss Portert, szükségünk lesz rá. Ha nem, úgysem fog kelleni többé senkinek! Tegye azt, amit mondok - szólt erélyesen a tétovázó Claytonnak, már-már indulatosan.

Az utóbbi azt látta, hogy a hajlékony testű alak eliramodik, és a tisztáson átvágva eltűnik északnyugat felé, abban az erdőben, amelyet a lángok még nem érintettek.

A hátramaradottaknak egytől-egyig az a megmagyarázhatatlan érzésük támadt, hogy a férfi óriási felelősséget vett le a vállukról. Egyfajta hallgatóságos bizalom volt ez. Ha még egyáltalán lehetséges, ez az idegen ki fogja menteni Jane-t.

- Ki volt ez? - kérdezte Porter professzor.

- Nem tudom - felelte Clayton. - Engem a nevemen szólított. és nyilván ismeri Jane-t is, mert őt kereste. Esmeraldát is név szerint ismeri.

- Felettébb meghökkenítő módon valamiképp ismerős volt nekem - kiáltott fel Mr. Philander. - És az istenért, mégis azt hiszem, hogy még sohasem láttam.

- Nana! - kiáltotta Porter professzor. - Felettébb különös! Ki lehetett ez az ember? Miért érzem úgy, hogy Jane biztonságban van, mióta a keresésére indult?

- Nem tudnám megmondani, professzor úr - mondta Clayton higgadtan. - Csak azt tudom, hogy furcsa mód magam is hasonlóképp érzek. De induljunk, mert ki kell jutnunk innen, még mielőtt végképp itt rekedünk! - Azzal a kis társaság elsietett Clayton kocsija felé.

Amikor Jane megfordult, hogy hazafelé igazítsa lépteit, ijedten vette észre, hogy az erdőtűz füstje mennyire közel látszik. Ahogy szaporán igyekezett visszafelé, ijedsége már-már pánikba csapott át. Meglátta, hogy a sebesen tovaterjedő, rohanó lángok mindinkább elzárják előle a házhoz vezető utat.

Végül kénytelen volt betérni a sűrű bozó tba, hogy nyugat felé próbáljon utat törni magának. Hátha így kikerüli a lángokat és hazajuthat.

Rövid idő alatt kiderült, hogy igyekezete teljesen hiábavaló. Csak az a reménysége maradt, hogy visszatér az útra, délnek fordul, és a város felé rohanva próbálja menteni az életét.

Az alatt a húsz perc alatt azonban, míg visszavergődött az útra, a tűz ugyanolyan tökéletesen elzárta előle a menekülés lehetőségét, mint az imént a házhoz vezető utat.

Kis darabon rohant csak tovább az úton, és máris meg kellett állnia. Ott is a lángnyelvek fala emelkedett előtte.

Jane tudta, hogy semmi értelme nem volna, ha ismét megpróbálna utat törni magának az aljnövényzeten keresztül. Egyszer megpróbálta, nem sikerült. Tisztában volt vele, hogy percek kérdése az egész, és az észak és dél felé még megmaradt kis terület egyetlen kavargó, hullámzó lángtengerré változik.

A lány csendesen letérdelt az út porába, és azért imádkozott, hogy legyen ereje bátran elviselni sorsát, és hogy apja meg barátai megmeneküljenek a haláltól.

Hirtelen azt hallotta, hogy valaki hangosan kiáltozza a nevét az erdőben:

- Jane! Jane Porter! - A hang tisztán és erőteljesen zengett, de nem volt ismerős.

- Itt vagyok! - kiáltotta vissza. - Itt! Az úton!

A fák ágai között ekkor pillantotta meg azt az alakot, aki olyan sebesen közeledett, mint a mókus. Egy hirtelen szélörvény azonban füstfelleget sodort feléjük. Így a lány szem elől tévesztette a feléje igyekvő férfit, de aztán egyszer csak azt érezte, hogy egy erős kar ragadja meg. Felemelkedett a földről, és aztán már csak a szellőkéseket érezte. Meg azt, hogy néha egy-egy ág súrolja a testét, ahogy a férfi viszi magával tovább.

Kinyitotta a szemét.

Az aljnövényzet és a kemény föld messze alattuk maradt a mélyben. Köröskörül az erdő hullámzó lombjai látszottak.

Az óriás egyik fáról a másikra lendülve vitte magával, és Jane-nek úgy tűnt, mintha álmában újra átélné azt, amiben egyszer már része volt abban a távoli afrikai dzsungelben.

Ó, bárcsak ugyanaz a férfi jött volna érte, aki oly villámsebesen kígyózott át vele a sűrű zöld labirintuson nem is oly rég! De hát ez lehetetlen! - gondolta. - Viszont ki másnak az ereje és ügyessége volna az egész világon elegendő ehhez, hogy véghezvigye azt, amit ez a férfi most?

Lopva rápillantott az övéhez oly közeli arcra, és a rémülettől egy pillanatra-elállt a lélegzete.

Ő volt az!

- Az én erdei emberem! - suttogta a lány. - Nem, ez nem lehet! biztosan lázálom.

- De igaz, Jane Porter. Az ön vad, barbár ős- embere kijött a dzsungelből, hogy megszerezze a párját! Azt a nőt, aki megszökött előle - tette hozzá.

- Nem szöktem meg - suttogta a lány. - Csak akkor egyeztem bele, hogy elhajózzunk, amikor már egy hetet vártak, hogy visszajöjjön.

Időközben túljutottak a tűzön. A férfi visszafordult a tisztás felé.

Egymás mellett lépdeltek a ház felé. Ismét fordult a szél iránya, és a tűz megint visszafelé terjedt. Látszott, hogy még egy óra, és

Burroughs, Edgar - Tarzan a majomember 01
vége lesz az egésznek.

- Miért nem jött vissza? - kérdezte a lány.

- D'Arnot-t ápoztam. Súlyos sebei voltak.

- Tudtam én, tudtam! - kiáltott fel Jane. - A többiek azt mondták, hogy biztosan a feketék közé ment, hogy az ő népükhöz tartozik.

A férfi nevetett.

- De ön nem hitt nekik, ugye, Jane?

- Nem! De hogyan szólíthatom? - kérdezte a lány. - Hogy hívják?

- Tarzan, a dzsungel fia volt a nevem, amikor megismert - mondta a férfi.

- Tarzan, a dzsungel fia! - kiáltotta Jane. - És az ön levele volt az, amelyre távozáskor válaszoltam?

- Igen. Miért, mit gondolt, kié?

- Nem is tudom. Csak azt tudtam, hogy nem lehet az öné, mert Tarzan, a dzsungel fia angolul írt, ön pedig egy árva szót sem értett semmilyen nyelven.

A férfi újra nevetett.

- Hosszú história ez, mindenesetre én voltam az, aki leírta mindazt, amit nem tudott elmondani. D' Arnot aztán még tovább bonyolította a dolgot, mert franciául tanított meg beszélni, nem angolul. - Jöjjön - tette hozzá. - Ugorjon be a kocsimba! Utol kell érnünk az édesapját. Nem sokkal lehetnek előttünk.

Amikor az autó elindult, Tarzan azt mondta:

- Szóval amikor Tarzannak, a dzsungel fiának szóló Levelében azt írta, hogy mást szeret - lehetséges, hogy rám gondolt?

- Lehetséges - felelte röviden a lány.

- De hát Baltimore-ban, ahol annyit kerestem, azt mondták nekem, hogy mostanra talán már férjhez is ment. Hogy egy Canler nevű férfi azért utazott ide, hogy feleségül vegye. Igaz ez?

- Igen.

- Szereti?

- Nem.

- És engem szeret?

A lány kezébe temette az arcát.

- Én elígérkeztem másnak. Nem tudok válaszolni a kérdésére - kiáltotta.

- Már válaszolt. Csak azt mondja meg, hogy miért akar férjhez menni valakihez; akit nem szeret.

- Apám sok pénzzel tartozik neki.

Tarzannak hirtelen újra emlékezetébe idéződött az a levél, amelyet ellopott és elolvasott. Az abban szereplő név, Robert Canleré, meg a baj, amire a levél utalt, s amit ő akkor sehogyan sem tudott

megérteni.

Elmosolyodott.

- Ha az édesapja kincse nem veszett volna el, akkor is úgy érezné, hogy kötelessége beváltania ígéretét, amelyet ennek a Canler nevű férfinak tett?

- Megkérhetném, hogy oldjon fel adott szavam alól.

- És ha megtagadná?

- Elígérkeztem neki.

A férfi nem szólt többet. A kocsi szédítő sebességgel kezdett száguldani a hepehupás úton. Jobb felől a tűz ismét fenyegetni látszott. Úgy tűnt, hogy ha a szél ismét megfordul, az őrző tűzvész elvághatja a menekülés egyetlen lehetséges útját. Végül túljutottak a kritikus ponton, és Tarzan csökkentette a sebességet.

- Gondolja, hogy kérjem meg én? - kockáztatta meg a kérdést Tarzan.

- Alig hiszem, hogy teljesítené egy idegen kívánságát - mondta a lány. - Különösen, ha az illető maga tart rám igényt.

- Terkoz kénytelen volt - mondta Tarzan zord arccal.

Jane megborzongott. Félve pillantott fel a mellette ülő óriásra, mert tudta, hogy a hatalmas emberszabású majomról beszél, akit megölt az ő védelmében.

- Ez itt nem az afrikai dzsungel - mondta. - És ön sem fenevad többé. Ön most már úriember, úriember pedig nem öl hidegvérrel.

- A szívem mélyén még mindig barbár fenevad vagyok - mondta a férfi halkán, inkább csak magának.

Kis ideig ismét hallgattak.

- Jane - szólalt meg végül a férfi - hozzám jönne feleségül, ha szabad volna?

A lány nem válaszolt azonnal, de Tarzan türelmesen várt.

Jane megpróbálta rendezni a gondolatait, mit is tud ő erről a mellette ülő különös teremtményről? Mit tud az saját magáról? Kicsoda egyáltalán? Kik a szülei? Hiszen már maga a neve is rejtélyes származására és vad életére utal. Még neve sincs. Boldog lehetne-e ő, Jane ezzel az árva dzsungellakóval? Találna-e valamilyen közös vonást önmaga és a férje között, aki egy afrikai vadonban, a fák tetején élt idáig? Emberszabású majmokkal hancúrozott, viaskodott, és eledelét frissen elejtett prédája még reszkető lágyékából tépte ki. Erős fogaival marcangolta a nyers húst, és vicsorogva védte a maga adagját, miközben társai ott acsarkodtak és marakodtak körülötte a saját részükért? Fel tud-e ez a férfi valaha is emelkedni az ő társadalmi rangjára? Vagy ő, Jane meg tudna-e barátkozni a gondolattal, hogy le kell süllyednie a másik színvonalára? Boldoggá tehetné-e bármelyiküket is ez?

- Miért nem válaszol? - kérdezte a férfi. - Nem akar megbántani?

- Nem tudok mit válaszolni - mondta Jane szomorúan. - Azt sem tudom, hogy mit gondoljak igazából.

- Szóval nem szeret? - kérdezte a férfi színtelen hangon.

- Ne kérdezze ezt tőlem. Meglátja, boldogabb lesz nélkülem. Nem

önnek találták ki a társadalom merev kötöttségeit és illemszabályait. Terhesnek fogja találni a civilizációt, és kis idő elteltével újra vágyakozni fog régi, szabad élete után. Az után az élet után, amelyre én ugyanolyan alkalmatlan vagyok, mint ön az enyéme.

- Azt hiszem, megértettem - felelte a férfi nyugodtan. - Nem fogok többé előhozakodni a dologgal, mert számomra sokkal fontosabb, hogy önt boldognak lássam, mint az, hogy én magam boldog legyek. Belátom, hogy nem lehetne boldog egy majommal.

Épp csak egy árnyalatnyi kis szomorúság érződött a hangjában.

- Ne - tiltakozott a lány - ne mondjon ilyet. Nem ért engem.

De mire folytathatta volna, egy hirtelen útkanyarulat után a kis falucska kellős közepén találták magukat. Clayton kocsiját pillantották meg maguk előtt. Körülötte pedig ott volt az a kis társaság, amelyet az angol hozott el a házból.

27. A történet vége

Megpillantva Jane-t mindenkinek az ajkáról megkönnyebbült és újjongó kiáltások röppentek fel. Amikor Tarzan kocsija megállt a másik autó mellett, Porter professzor rögvest karjába kapta lányát.

Egy percre senki sem vett tudomást Tarzanról. Ő pedig csendben várakozott kocsija ülésén.

Claytonnak jutott először az eszébe, hogy ő is itt van. Feléje indult és a kezét nyújtotta.

- Hogyan köszönjük meg mindezt önnek? - kiáltott fel. - Mindannyiunk életét megmentette. De valamit nem értek. Ön a nevemen szólított a házból, én viszont semmiképp sem emlékszem az önére. Bár valamiként nagyon ismerősnek tűnik. Mintha nagyon jól ismertem volna valamikor régen, de egészen más körülmények között.

Tarzan mosolyogva szorította meg a feléje nyújtott kezét.

- Úgy van, ahogy gondolja, Monsieur Clayton - mondta franciául. Bocsásson meg, amiért nem angolul beszélek önnel. Még csak most tanulom ezt a nyelvet, és bár elég sok mindent megértek, beszélni még nem nagyon tudok.

- De hát kicsoda ön? - firtatta tovább a dolgot Clayton, immár maga is franciául.

- Tarzan, a dzsungel fia.

Clayton a meglepetéstől hátrahőkölt.

- Teringettét! - kiáltott fel. - Igaz ez?

Porter professzor és Mr. Philander is közelebb nyomult. Claytonhoz hasonlóan köszönetüket fejezték ki. Továbbá meglepetésüknek, valamint afölötti örömüknek adtak hangot, hogy itt, veszedelmes hazájától oly távol végre találkozhatnak dzsungelbeli barátjukkal.

A társaság bevonult a szerény kis vendégfogadóba, és Clayton hamarosan intézkedett, hogy semmiben ne szenvedjenek hiányt.

A kis, dohos levegőjű társalgóban üldögéltek, amikor közeledő automobil egyre erősödő berregésére lettek figyelmesek.

Mr. Philander, aki az ablak közelében ült, szemmel kísérte a

kocsit attól kezdve, hogy feltűnt, egészen addig, míg végül megállt a többi automobil mellett.

- Az istenért! - mondta Mr. Philander némi bosszúsággal a hangjában. - Mr. Canler az. Azt reméltem, akarom mondani..., azt hittem, vagyis..., izé... mennyire örülünk, hogy a tűz nem állta útját - fejezte be végül ügyefogyottan a mondatot.

- Nana! Mr. Philander - mondta Porter professzor. - Nana! Hányszor intettem a tanítványaimat, hogy számoljanak tízig mielőtt megszólalnak. Én, Mr. Philander az ön helyében legalább ezerig számolnék. Aztán diszkréten csendben maradnék.

- Igaz, az istenért! - Helyeselt Mr. Philander. - De ki az a papos külsejű úriember ott mellette?

Jane arca elfehéredett.

Clayton kezdett kényelmetlenül fészkelődni a székén.

Porter professzor levette a pápaszemét, rálehelte, majd anélkül, hogy megtörölte volna, visszaillesztette az orrára.

A mindenütt jelenlevő Esmeralda halkán felmordult.

Csak Tarzan nem értett semmit.

Robert Canler kisvártatva beviharzott a szobába.

- Hála Istennek! - kiáltotta. - Már a legrosszabtból tartottam, mikor végre megláttam a maga kocsiját, Clayton. Dél felől elzárta előlem az utat a tűz. Vissza kellett mennem a városba, és aztán kelet felől tudtam átérni erre az útra. Azt hittem, már sohasem érünk oda a házhoz.

Senki sem látszott különösebben lelkesnek.

Tarzan úgy nézett Robert Canlerre, ahogyan Sabor figyeli az áldozatát.

Jane rápillantott, és idegesen köhintett.

- Mr. Canler - mondta - hadd mutassam be régi barátomat, Monsieur Tarzant.

Canler a férfi felé fordult, és kezét nyújtott neki. Tarzan felemelkedett, és úgy hajolt meg, hogy tanítómestere D'Arnot is meglett volna vele elégedve. Úgy tett azonban, mintha nem vette volna észre a feléje nyújtott kezét.

Úgy látszott, Canler észre sem veszi figyelmetlenségét. - Hadd mutassam be Tousley tiszteletes urat, Jane - mondta Canler a mögötte álló pap felé fordulva. - Mr. Tousley, ez itt Miss Porter.

Mr. Tousley sugárzó arccal hajolt meg.

Canler bemutatta a többieknek is.

- Essünk túl mindjárt a szertartáson, Jane - mondta Canler. - Akkor még elcsíphetjük a városban az éjféli vonatot.

Tarzan egy pillanat alatt megértette, miről van szó. Félig lehunyva szemmel nézett Jane felé, de egyenlőre nem mozdult.

A lány tétovázott. A helyiségben némaság uralkodott, pattanásig feszültek az idegek. Minden szem Jane-re szegeződött, mindenki az ő válaszát várta.

Burroughs, Edgar - Tarzan a majomember 01

- Nem várhatnánk egy pár napig? - kérdezte a lány. - Nagyon feldúlt vagyok. Annyi mindenem mentem ma keresztül.

Canler megérezte, hogy a társaság minden egyes tagjának szeméből rideg elutasítás sugárzik felé. Ettől egyszerűen dühbe gurult.

- Eleget vártam már, a további várakozásnak nem látom semmi értelmét - mondta nyersen. - Megígérte, hogy hozzám jön feleségül. Velem nem fog tovább játszani. Megszereztem az engedélyt, és itt van a tiszteletes úr is. Rajta, Mr. Tousley! Gyerünk, Jane! Tanú van bőven, még több is, mint kellene - tette hozzá végképp ellenszenves hangra váltva. Azzal megfogta Jane karját, és a várakozó paphoz akarta vezetni.

Am alig tett egyetlen lépést, amikor egy súlyos kéz vaskapocsként szorította meg a karját. Egy másik kéz a torkát ragadta meg. Támadója egy szempillantás alatt a magasba emelte, és úgy megrázta, ahogy a macska szokta az egeret.

Jane rémülettel vegyes meglepetéssel fordult Tarzan felé. A homlokán újra megpillantotta azt a bíborszínű forradást, amelyet egyszer már megfigyelt rajta a messzi Afrikában, azon a bizonyos napon, amikor Tarzan, a dzsungel fia életre-halálra összeakaszkozott a hatalmas emberszabású majommal, Terkozzal. Tudta, hogy gyilkos vágy lobog a férfi szívében. Rémuló kiáltással vetette közbe magát, hogy eltérítse szándékától. Elsősorban Tarzant féltette, nem Canlert. A szigorú büntetés járt a fejében, amelyet a törvény szabna ki rá, ha gyilkosságot követne el.

Am mire odaért volna, Clayton már Tarzan mellett termett, és megpróbálta Canlert kirángatni a markából.

A majomember azonban akkorát taszított rajta hatalmas karjával, hogy az angol a szoba tulsó végébe penderült. Akkor Jane fogta meg határozottan Tarzan csuklóját, és a szemébe nézett.

- Az én kedvemért - mondta.

Canler torkán meglazult a vasmarok szorítása.

Tarzan belenézett az előtte álló lány gyönyörű arcába.

- Azt kívánja, hogy életben hagyjam ezt a nyomorultat? - kérdezte meglepetten.

- Azt szeretném, ha az ön keze tiszta maradna, barátom - felelte a lány. - Nem szeretném, ha gyilkossá válna.

Tarzan levette a kezét Canler torkáról.

- Feloldja Miss Portert adott szava alól? - kérdezte. - Ettől függ az élete.

Canler levegő után kapkodva bólintott.

- Hajlandó eltűnni és megígérni, hogy többé nem fogja zaklatni?

A férfi újra intett a fejével. Arcát eltorzította a félelem a haláltól, amelyhez az imént oly közel állt.

Tarzan elengedte. Canler az ajtó felé támolygott. A következő pillanatban már el is tűnt, és a holtra rémuló tiszteletes gyorsan követte.

Tarzan Jane felé fordult.

- Beszélhetnék önnel egy kicsit négyszemközt? - kérdezte.

Burroughs, Edgar - Tarzan a majomember 01

A lány bölintott, és elindult az ajtó felé, amely a kis szálloda aprócska verandájára nyílt. Előrement, hogy odakint várja be Tarzant. Így nem hallhatta a bent folyó beszélgetést.

- Várjon - kiáltotta Porter professzor, amikor Tarzan éppen elindult volna a lány után.

A professzor az elmúlt néhány percben lezajlott gyors események során szóhoz sem jutott a meglepetéstől.

- Mielőtt továbbmennék, uram, szeretném, ha megmagyarázná, mit jelentsen mindaz, ami itt történt. Miféle jogon avatkozott be, uram, a lányom és Mr. Canler dolgába? Én Mr. Canlernek ígértem oda a lányom kezét, uram, és függetlenül attól, hogy ez önnek személy szerint tetszik-e vagy sem, tartom magam adott szavamhoz.

- Azért avatkoztam közbe, professzor úr - felelte Tarzan - mert a lánya nem szereti Mr. Canlert. Nem kíván házasságot kötni vele. Nekem ez a tudat elég volt.

- tán nem tudja, hogy mit cselekedett - mondta Porter professzor.
- A történetek után nem kétséges, hogy Mr. Canler el fog állni szándékától.

- Minden bizonnyal így lesz - mondta Tarzan nyomatékkal. - Ezen túlmenően önnek nem kell többé attól tartania professzor úr, hogy csorba esik a becsületén. Mihelyt hazaérkezik, vissza fogja tudni fizetni ennek a Canler nevű alaknak, amivel tartozik neki.

- Nana, uram! - kiáltott fel Porter professzor. - Hogy érti ezt?

- Megkerült az elveszett kincs - mondta Tarzan.

- Micsoda? Mit mond? - kiáltotta a professzor. - Ön megőrült. Az lehetetlen.

- Akkor is így van. Én loptam el anélkül, hogy tudtam volna, micsoda értéket képvisel, vagy hogy kinek a tulajdona. Láttam, amikor a matrózok elrejtették, és majomszokás szerint kiástam onnan, és máshová rejtettem. Amikor D'Arnot elmondta, hogy mi az voltaképpen, és, hogy mit jelent önnek, visszamentem a dzsungelbe és elhoztam. Az a láda annyi bűnnek, szenvedésnek és bánatnak volt már a forrása, hogy D'Arnot úgy gondolta: jobb lesz, ha nem próbálom meg magát a kincset elhozni ide. Eredetileg ez volt a szándékom, de aztán egy hitellevelet hoztam magammal helyette. Tessék professzor úr - azzal Tarzan egy borítékot húzott elő a zsebéből, és átnyújtotta az elképedt professzornak. - Kétszáznegyvenegyezer dollár. Szakemberek becsülték fel rendkívül gondosan a kincset D'Arnot maga vásárolta meg, és letétbe helyezte az ön számára. Amennyiben mégis inkább a kincshez ragaszkodna, a hitellevel ellenében, a rendelkezésére áll.

- Ön örök hála kötelezett minket már azzal is, uram, amit eddig tett értünk - mondta Porter professzor reszkető hangon. - De ezt most még megtette minden baráti cselekedete legnagyobbikával. Módot adott rá, hogy megmentsem a becsületemet.

Clayton, aki nem sokkal Canler után távozott a helyiségből, most visszatért.

- Elnézést kérek - mondta. - Azt hiszem, legjobb volna, ha megpróbálnánk eljutni a városba még sötétedés előtt, és az első vonattal elutaznánk ebből az erdőszéletről. Éppen most beszéltem egy északról érkezett idevalósi emberrel, aki azt mondja, hogy a tűz lassan ebben az irányban terjed tovább.

Ez a bejelentés véget vetett minden további társalgásnak, és az egész társaság kitódult a fogadó előtt várakozó autómobilokhoz.

Clayton, Jane, a professzor és Esmeralda szállt be az egyik kocsiba. Tarzan Mr. Philandert vitte magával.

- Az istenért! - kiáltott fel Mr. Philander, amikor az autó elindult Claytonék után. - Ki hitte volna, hogy ez valaha bekövetkezhet! Amikor utoljára láttam önt, még igazi vadember volt, Afrika trópusi őserdeiben szökölt ide-oda a faágak között. Most pedig egy francia automobilban kocsikáztat Visconsin útjain. Az istenért! Felettébb különös!

- Valóban az - bólintott rá Tarzan.

Kis szünet után újra ő szólalt meg:

- Mr. Philander, vissza tud részletesen emlékezni arra, hogy miként találták meg és temették el azt a három csontvázat, amely a kunyhóban hevert?

- Nagyon is tisztán, uram, nagyon is tisztán - felelte Mr. Philander.

- Nem állapítottak meg valami rendkívülit az egyik csontvázzal kapcsolatban?

Mr. Philander fürkészően nézett Tarzanra.

- Miért kérdezi?

- Nagyon fontos volna tudnom - felelte Tarzan. - A válasza fényt deríthet származásom rejtélyére. Számomra semmi sem lehet rosszabb annál, mint ha ez a kérdés továbbra is rejtély marad. Az utóbbi két hónap alatt egy bizonyos elméletet gondoltam ki azokkal a csontvázzakkal kapcsolatban. Azt szeretném, ha a legjobb tudása szerint válaszolna a kérdéseimre. A három csontváz, amelyet eltemettek, egytől egyig emberi csontváz volt?

- Nem - mondta Mr. Philander. - A legkisebb, amelyet a bölcsőben találtunk, egy emberszabású majomé volt.

- Köszönöm - válaszolta Tarzan.

Az első kocsiban helyet foglaló Jane agyában sebesen és vadul kergettek egymást a gondolatok. Sejtette az okot, amiért Tarzan azt kérte, hogy néhány szót válthasson vele. Tudta: fel kell készülnie arra, hogy választ adjon a férfinak, mégpedig nemsokára.

Nem az a fajta ember volt, akit egykönnyen lerázhatott volna. éppen ez a gondolat ütött szeget a fejében. Azon kezdett el tűnődni, hogy valójában nem fél-e tőle.

És hogyan szerethetné azt, akitől fél?

Emlékezett rá, mennyire a férfi bűvöletében élt ott, a messzi-távoli dzsungel mélyén. De itt, a prózai Wisconsinban nem érzett semmilyen varázslatos bűvöletet.

Ráadásul ez a makulátlan öltözékű francia fiatalember nem ébresztette fel a benne szunnyadó primitív asszonyt sem, miként azt az ő magas, izmos erdei istene tette.

Szereti ezt a férfit? Most már nem tudta volna megmondani.

A szeme sarkából Claytonra pillantott. Lám, itt van ez a férfi, aki ugyanolyan környezeti hatások közepette nevelkedett, mint ő maga. Aki azt a társadalmi rangot és kultúrát képviseli, amelyet ő a kellemes együttlét legfontosabb és leglényegesebb feltételének ismert meg. Vajon nem azt súgja-e a józan esze, hogy a maga fajta lánynak logikusan ezt a fiatal angol főnemest kell társul választania, akitől

- tudta - azt a fajta szeretetet kapja, amelyről minden civilizált nő álmodik.

Tudná szeretni Claytont? Ugyan, miért ne tudná? Jane nem volt hidegen számító jellemű, de neveltetése, környezete és öröklött tulajdonságai mind mind arra intették, hogy gondolkodjék logikusan, még szívügyekben is.

Hogy hihetetlen erejével ez az ifjú óriás levette őt a lábáról, amikor izmos karjaiban tartotta a távoli afrikai dzsungelben és aztán itt, a wisconsini erdőben újra, azt csupán a maga részéről megnyilvánuló időleges szellemi atavizmusnak tulajdonította, annak a lélektani hatásnak, amelyet az ősember gyakorolt a benne szunnyadó primitív asszonyra.

Ha a férfi nem érinti meg többé, okoskodott magában Jane, - nem fog többé semmiféle vonzalmat érezni iránta. Vagyis hát ami volt, az nem volt más, mint a fokozott izgalom és a testi érintés által kiváltott, tűnő érzéki csalódás.

Újra Claytonra pillantott. Igazán jóképű férfi. Ízig-vérig úriember. Nagyon büszke lehetne, ha ilyen férje volna.

A férfi abban a pillanatban megszólalt. Ha egy perccel korábban vagy egy perccel később határozza el magát, talán egészen másként alakul három ember élete. A véletlen azonban segített, és megszűnt Claytonnak, hogy itt a kedvező pillanat.

- Ön ismét szabad, Jane - mondta. - Mondjon igent, és én egész életemet annak fogom szentelni, hogy nagyon boldoggá tegyem.

- Igen - suttogta a lány.

Aznap este a vasútállomás kis várótermében Tarzan egy pillanatra egyedül találta Jane-t.

- Ön ismét szabad, Jane - mondta. - Én azért lábaltam át a ködös, távoli múlt sok-sok évszázadán, azért hagytam oda az ősember odúját, hogy az enyém legyen. Az ön kedvéért lettem civilizált ember, az ön kedvéért keltem át óceánokon és szárazföldeken, az ön kedvéért az leszek, aminek tudni akar. Hozzám jön feleségül?

A lány most először döbönt rá, milyen mélységesen szereti ez az ember. Hogy mi mindent vitt véghez ilyen rövid idő alatt, s mindezt az ő szerelméért. Félrefordította a fejét, és a kezébe temette az arcát.

Úristen, mit tettem, villant át az agyán. Attól tartott, hogy nem fog tudni ellenállni az óriás kérésének. Felégetett hát minden hídát maga mögött. Félelmében, hogy valami rettenetes nagy bajt talál csinálni. még annál is nagyobbat okozott.

Elmondott mindent Tarzannak. Szórol szóra elmondta neki az igazságot. Meg sem próbálta védeni magát vagy mentegezni hibáját.

- Mit tehetünk? - kérdezte a férfi. - Ön elismerte, hogy szeret. Tudja, hogy szeretem. De én nem ismerem a társadalom etikai elveit, amelyek önt tetteiben vezérlik. Önre hagyom a döntést, mert ön tudja a legjobban, hogy végül is mi szolgál leginkább a javára.

- Nem tudom megmondani neki, Tarzan - mondta a lány. - Ő is szeret engem, és nagyon jó ember. Nem tudnék többé sem az ön, sem egyetlen más becsületes ember szemébe nézni, ha visszavonnám Mr. Claytonnak tett ígéretemet. Állnom kell a szavamat! Önnek pedig segítenie kell cipelni ezt a terhet. Bár lehet, hogy ma éjszaka látjuk egymást utoljára.

A többiek is a váróterembe gyűltek, és Tarzan a kis ablak felé fordult.

Odakint semmit sem látott. Lelki szemei előtt pedig zöld, füves térség jelent meg, köröskörül káprázatos trópusi növények és virágok egymásba kapaszkodó, élő fala látszott. Odafent, a hatalmas fák hajladozó lombjai fölé és mindenek fölé az egyenlítői égbolt kékje borult.

A füves térség közepén fiatal nő ült egy kis földhányáson. Mellette pedig ifjú óriás foglalt helyet. Izletes gyümölcsöket ettek, és egymás szemébe néztek. Mosolyogtak. Nagyon boldogok voltak, és közel-távol nem létezett rajtuk kívül senki a világon.

A férfi gondolatait a belépő állomásfőnök zavarta meg, aki azt kérdezte, hogy van-e a társaság tagja között egy Tarzan nevű úr.

- Én vagyok Monsieur Tarzan - mondta a majomember.

- Sürgönye érkezett, amelyet Baltimore-ból továbbítottak, Párizsban adták fel.

Tarzan átvette és feltépte a borítékot. D'Arnot sürgönyözött. Ezt írta:

Újjlenyomatok alapján Greystoke. Gratulálok.

D'Arnot

Tarzan épp végigolvasta a sürgönyt, amikor Clayton lépett be, és kezét nyújtva közeledett feléje.

Ime, ez hát az az ember, aki Tarzan címét viseli, Tarzan bir tokaiban ül, és feleségül készül venni azt a nőt, akit Tarzan szeret, és aki Tarzant szereti. Egyetlen szavával micsoda változást idézhetne elő ennek a férfinak az életében. Egyetlen szavával megfoszthatná címétől, földjeitől, kastélyaitól és megfoszthatná Jane Porter-től is.

- Nahát, öreg fiú - kiáltotta Clayton. - Még nem is volt alkalmam, hogy megköszönjem mindazt, amit értünk tett. Úgy tűnik, volt dolga bőven. Annyiszor mentette meg az életünket Afrikában meg most itt is. Rettenetesen örülök, hogy eljött ide. Majd jobban meg kell ismernünk egymást. Tudja, sokat gondoltam önre meg azokra a különös körülményekre, amelyek között élt. Már megbocsásson, hogy az ördögbe került oda abba az istenverte dzsungelbe?

- Ott születtem - mondta Tarzan nyugodtan. - Az anyám majom volt, és ő persze nem sokat tudott erről mondani. Hogy az apám ki volt, azt sosem tudtam ...

→